

Andreas Resch

LURDSKÉ ZÁZRAKY

• 67 uznaných zázrakov •

Andreas Resch

LURDSKÉ ZÁZRAKY

• 67 uznaných zázrakov •

Andreas Resch

LURDSKÉ ZÁZRAKY

• 67 uznaných zázrakov •

redemptoristi

© Redemptoristi – Slovo medzi nami 2011

© Andreas Resch 2009

Translation © Ján Zoričák

ISBN 978-80-89342-26-6

Predstaviteľ

Pri príležitosti 150. výročia mariánskych zjavení v jaskyni Massabielle v Lurdoch (Francúzsko) navštívil pápež Benedikt XVI. v dňoch 13. – 14. septembra 2008 toto najväčšie mariánske pútnické miesto Európy. To je pre nás podnet, aby sme verejnosti predložili obšírnejšiu správu o 67 uzdraveniach, ktoré Cirkev doteraz uznala.

11. februára 1858 mala 14-ročná Bernadetta Soubirous v Lurdoch prvé zjavenie v bielom oblečenej „Pani“. Počas deviateho zjavenia, 25. februára, bola upovedomená o novom prameni a počas šestnásteho zjavenia 25. marca jej „Pani“ o sebe povedala, že je „Nepoškvrnené Počatie“. Posledné zjavenie sa udialo 16. júla 1858.

Od tejto chvíle viedla Bernadetta hlboký náboženský život, vstúpila do kláštora, kde žila až do svojej smrti (1879). V roku 1933 bola sväto-rečená.

Medzitým sa Lurdy rozvinuli na veľmi navštevované pútnické miesto. Už v Bernadettinej prítomnosti 1. marca 1858 došlo pri kontakte s „lurdskou vodou“ k prvému uzdraveniu, ktoré neskôr Cirkev uznala ako zázrak. Počas 153 rokov, ktoré odvtedy ubehli, sa vraj udialo cca 30 000 uzdravení, z ktorých je zdokumentovaných asi 7 000. Z týchto všetkých prípadov Cirkev doteraz uznala za zázraky 67.

Pri skúmaní jednotlivých správ z uzdravení na mňa z medicínskeho hľadiska zapôsobila najmä solídnosť vyšetrení a predovšetkým mimo-riadnosť uzdravení, ktoré sú svojím spôsobom medicínsky nevysvetliteľné a odkazujú na pôsobenie, ktoré – ako sa zdá – leží mimo priestor a čas. Toto prelomenie priestorovej a časovej bariéry pri okamžitých, úplných a trvalých uzdraveniach jednotlivých telesných nedostatkov – zväčša už v blízkosti smrti – stavia pred zainteresovaného a otvoreného pozorovateľa základné otázky. Uzdravenia ukazujú napriek všetkým diskusiám, že človek je obklopený silami, ktoré môžu spontánne zasiahnúť a ktoré stoja mimo vedeckého dosahu. Cirkev pripisuje tieto uzdravenia Panne Márii Lurdskej.

Nech sa už človek postaví k týmto javom akokoľvek, v každom prípade rozširujú pohľad na život ako na taký, ktorý presahuje ľudské možnosti a hranice. To v sebe skrýva nádej predovšetkým vtedy, keď už – ľudsky povedané – niet žiadnej nádeje: tvárou v tvár smrti. Takéto chápanie (koniec všetkého v hodine smrti) je prítomné predovšetkým tam, kde sa zmysel pre niečo transcendentné a božské vďaka úplnému naviazaniu sa na priestor a čas stratil alebo je vedome vytláčaný na okraj.

Aby sme však zmysel pre transcendentné a božské rozzvinuli, budú nasledujúce správy o 67 uzdraveniach popisovať na základe pôvodných dokumentov jednotlivé choroby a priebeh uzdravenia, ako aj medicínske posudky a cirkevné hodnotenie týchto zázračných prípadov.

Biografické údaje budú v rámci možností po prvýkrát doplnené aj farebnými fotografiami, takže čitateľ sa môže celkom živo dotknúť mimoriadnych udalostí v Lurdoch. Fotografie uzdravených boli s výnimkou tej od Vittoria Michelihho získané od Sanctuaires Notre-Dame de Lourdes/Photothèque a s ich súhlasom upravené pre túto publikáciu. Pretože fotografie niektorých uzdravených nie sú k dispozícii, na ich miesto som dal niektoré moje snímky z Lúrd, aby som aspoň priblížil prostredie, v ktorom sa zázraky udiali.

Popri vďake za poskytnutie dokumentácie týkajúcej sa uzdravení, ktorú urobili rôzne medicínske a cirkevné inštancie, chcel by som podať aj Photothèque za poskytnutie fotografií, a tiež pani Mag. Priske Kapfererovej za celkovú úpravu tejto publikácie.

Čitateľom prajem pri stretnutí s týmito mimoriadnymi udalosťami v súvislosti s Pannou Máriou Lurdskej zážitok nádeje, ktorá presahuje všetko dočasné.

Innsbruck, 24. júna 2008

Andreas Resch

Úvod

Povest mariánskej svätyne v Lurdoch spočíva popri zjaveniach Bernadette Soubirous predovšetkým na početných mimoriadnych uzdraveniach a zmierneniach telesných i duševných utrpení, ktoré čím ďalej, tým viac upevňovali dôveru ľudí. Spomedzi uzdravení, ktoré sa tam za posledných vyše 150 rokov udiali, Cirkev uznala 67 za zázraky.

Ako uvidíme aj v nasledujúcom výklade, uzdravenia v Lurdoch sú za každým podrobené dlhému a prísnemu procesu hodnotenia tak zo strany medicíny, ako aj zo strany biskupa diecézy, v ktorej má uzdravený človek svoje bydlisko.

Po krátkom opise historických udalostí v Lurdoch a zo života Bernadetty Soubirous si priblížime spôsob, akým sa vykonáva odborný posudok uzdravení z medicínskeho hľadiska. Pritom v doslovnom znení predstavíme jednotlivé kritériá Medzinárodného lekárskeho výboru v Lurdoch. Tieto sa v podstatnej časti zakladajú na kritériach Prospera Lambertiniho, neskoršieho pápeža Benedikta XIV. Na to, aby uzdravenia mohli byť pokladané za zázrak, musia byť podľa Lambertiniho náhle, úplné, trvalé a podľa daných vedeckých poznatkov nevysvetliteľné.

K tomu sa vyžadujú dva v základe odlišné posudky. Na jednej strane je to medicínske zhodnotenie, ktoré sa obmedzuje len na vyjadrenie „medicínsky vysvetliteľné, resp. nevysvetliteľné“, na druhej strane je to cirkevný posudok. Ak Lekársky úrad v Lurdoch dospeje k presvedčeniu, že uzdravenie nemožno žiadnym spôsobom vysvetliť z medicínskeho hľadiska, posudok odovzdá ďalej biskupovi diecézy, kde má uzdravený pacient bydlisko. Biskup má za úlohu predložený posudok lekárskej komisie nechať preskúmať vlastnou vyšetrovacou komisiou a uzdravenie uznať, resp. neuznať za zázrak.

Kedže som v rámci procesov blahorečení a svätorečení v Ríme publikoval v troch zväzkoch všetky zázraky uznané medzi rokmi 1983 – 1995, mal som blízko k tomu, aby som v už osvedčenej forme predstavil aj 67 zázračných uzdravení, ktoré sa udiali v Lurdoch. Po krátkom biografickom úvode zakaždým nasleduje klinická anamnéza choroby uzdravenej

osoby. K nej sa potom pripája medicínske stanovisko, ktoré sa formuluje na spôsob záverečnej správy Consulta Medica (Lekárska komisia) pri procesoch svätorečenia.

Naproto tomu cirkevné schválenie sa koná spôsobom, ktorý je zaužívaný pre uzdravenia v Lurdoch, a týka sa uznania uzdravenia príslušným miestnym biskupom za zázrak.

Konkrétny opis každého prípadu sa preto sústredí na základné údaje o človeku, jeho ochorení a uzdravení, čím sprostredkuje elementárne porozumenie „zázračných uzdravení z Lúrd“, ktoré má osloviť tak odborníkov, ako aj čitateľov.

II. DEJINY

Pôvod zázračných uzdravení z Lúrd¹ je spojený so zjaveniami a audíciami (zjavenie, ktoré sprevádza hlas) svätej *Bernadette Soubirous* a taktiež s objavením prameňa vody v jaskyni Massabielle, ktorá je dodnes útočiskom nespočetných ľudí, hľadajúcich uzdravenie.

Bernadetta Soubirous

Bernadetta Soubirous (obr. 1) sa narodila 7. januára 1844 ako prvá zo šiestich detí v chudobnej rodine mlynára v Lurdoch. Vyrastala v starom, tmavom a vlhkom mlyne, čo jej pravdepodobne spôsobilo aj astmatické ťažkosti, ktoré ju sprevádzali po celý život. Neskôr bola rodina kvôli ekonomickým problémom nútená bývať v bývalej mestskej väznici („Ca-chot“).

11. februára 1858 mala vtedy 14-ročná Bernadetta, dievča bez osobitného vzdelania a so zdravotnými problémami, prvé zjavenie v bielom odetej „Panej“. Keď o tom prehovorila, matka a sestra ju zbili palicou a v najbližšom okolí to vyvolalo negatívne reakcie.

Tieto sa však rýchlo zmenili na veľkú zvedavosť už pri druhom zjavení, v nedele 14. februára. Bernadetta pri ňom upadla do extázy, z ktorej sa prebrala k vedomiu až potom, čo ju odniesli do blízkeho mlyna, kde jej matka, ktorá jej zakázala ísiť k jaskyni, chcela uštedriť poriadny výprask. Počas deviateho zjavenia, 25. februára, bola upozornená na prameň a počas šestnásteho zjavenia, 25. marca, jej „Pani“ oznámila o sebe, že je „Nepoškvrené Počatie“. Posledné zjavenie mala 16. júla 1858.²

Bernadettin život pokračoval vstupom do kláštora Saint-Gildard milosrdných sestier v Nevers a bol poznačený nepretržitou chorobou, z ktoréj

¹ Heilungen und Wunder. Sonderausgabe der Zeitschrift Lourdes Magazine (2008).

² P. DONDELINGER: Die Visionen der Bernadette Soubirous (2003).

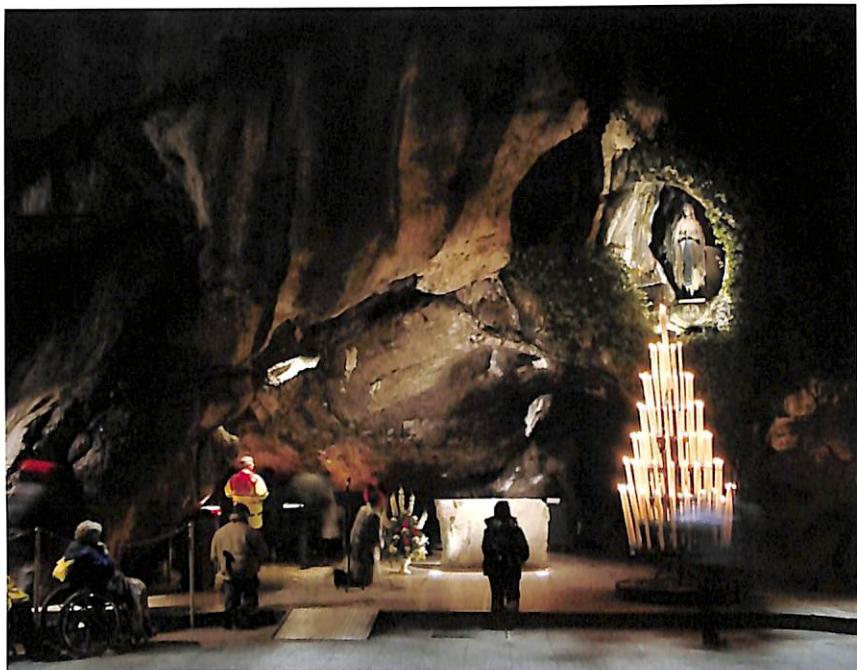
Obr. 1: Bernadette Soubirous (1844 – 1879)

rej sa nakoniec vyvinul nádor kosti, ktorý ukončil jej život 16. apríla 1879, vo veku 35 rokov.

Jej mŕtve telo, ktoré bolo exhumované z príležitosti blahorečenia 14. júna 1925, za 46 rokov nepodľahlo rozkladu. Bernadetta Soubirous bola svätorečená 8. decembra 1933.

Uzdravenia

Čo Bernadetu v očiach ľudu urobilo svätoú, neboli ani tak zjavenia, ako skôr *uzdravenia*, ktoré začali vtedy, keď sa objavil prameň. V prospech pravosti posolstiev pochádzajúcich zo zjavení, ale Bernadetty samotnej isto hovorí aj to, že uzdravujúcu silu nepripisovala sebe, ale vode. Jaskyňa Massabielle v Lurdoch (obr. 2) so svojím prameňom sa tak stala útočiskom mnohých chorých z celého sveta.

Obr. 2: Jaskyňa Massabielle v Lurdoch

Obr. 3: Vaňové kúpele

Prvý zázrak sa udial, ako sa aj v tejto knihe neskôr zmienim, 1. marca 1858, keď 38-ročná *Catherine Latapie* ponorila svoju ochrnutú ruku do vody lurdského prameňa a prakticky hned' po tom mohla ľanou hýbať. Postihnutia a ochorenia, z ktorých boli uzdravení ľudia v nasledujúcich 150 rokoch kontaktom s lurdskou vodou (obr. 3), resp. modlitbou k Panne Márii Lurdskej, boli rôzneho druhu. Z údajných približne 30 000 uzdravení sa zdokumentovalo asi 7 000. Z toho Cirkev doteraz uznala za zázrak 67 prípadov.

Zázračné uzdravenia

Dr. Patrick Theillier, súčasný riaditeľ Lekárskeho úradu v Lurdoch, ktorý bol zriadený v roku 1883, poznamenáva, že cesta od udalosti uzdravenia po jej uznanie za zázrak je dlhý proces.

Lekársky posudok

Uzdravenia z Lúrd od začiatku podliehajú lekárskej expertíze. V roku 1859 poverila biskupská vyšetrovacia komisia prof. *Henri Vergeza* z Lekárskej fakulty univerzity v Montpellier, aby uzdravenia preskúmal. Úrad vykonával až do svojej smrti v roku 1886 a počas svojho pôsobenia predložil Cirkvi, rozhodujúcej v otázke nadprirodzenosti, resp. zázračnosti, na posúdenie sedem medicínsky nevysvetliteľných prípadov.

V roku 1883 lekári zriadili takzvaný *Bureau des Constatations Médicales* (Lekársky overovací úrad – ďalej len Lekársky úrad), ktorého prvým riaditeľom bol barón Dr. *George-Fernand Dunot de Saint-Maclou*.

Obr. 4: Lurdská bazilika,
pod esplanádou sídlí
Lekársky úrad

Obr. 5:
Dr. Patrick Theillier

Pápež Pius X. v roku 1905 predniesol prostredníctvom svojho osobného lekára Dr. med. Lapponiho vtedajšiemu riaditeľovi Lekárskeho úradu Dr. *Gustavovi Boissariemu*³ želanie, aby boli najnápadnejšie uzdravenia podrobene medicínskej expertíze. Spracované podklady z tejto expertízy majú následne poslúžiť na vedecké a religiózne štúdium, aj ako podklad pre správne cirkevné rozhodnutie zainteresovanej diecézy. To viedlo k založeniu Lekárskeho úradu v Lurdoch, ktorý sídli na dvoch rôznych miestach (obr. 4).

Sekretariát s archívom, v ktorom sa uchovávajú všetky založené spisy Lekárskeho úradu od roku 1883, sa nachádza v priestoroch pod Ružencovou esplanádou.

Je tam uložený aj zoznam *Medzinárodnej lekárskej asociácie v Lurdoch* (A.M.I.L. = *Association Médicale Internationale de Lourdes*), do ktorej v súčasnosti patrí viac ako 10 000 lekárov z celého sveta.

Druhá časť Lekárskeho úradu v Lurdoch, tzv. „nové priestory“ sa nachádzajú na prízemí „Ubytovne pre pútnikov“ (*Abri des Pèlerins*). Sú tam vyšetrovne, prednášková sála a tiež veľká knižnica s medicínskou literatúrou a knihami o Lurdoch, ktoré pochádzajú z celého sveta.

Lekársky úrad v Lurdoch, ktorý momentálne riadi už spomenutý Dr. Patrick Theillier (obr. 5), je zameraný na vykonanie prvotnej kontroly a zároveň je rozhodovacou inštanciou pri uzdraveniach. Totiž skôr ako sa vykonajú ďalšie vyšetrenia, musia všetky, údajne uzdravené, osoby prejsť „lehátkom“, resp. vyšetrením v Lekárskom úrade, pretože každý, kto sa trochu lepšie cíti, si zväčša myslí, že ide o zázrak.

³ Dr. med. BOISSARIE: Die grossen Heilungen von Lourdes (1902).

Skúsený a odborný pohľad však veľmi skoro odhalí, ako poznamenáva Theillier, čo naozaj prichádza do úvahy ako zázrak a čo nie. Z toho dôvodu sa skúmajú len „veľké prípady“.

Lekárov, ktorí sa práve nachádzajú v Lurdoch, presne informujú o čase vyšetrenia a prizývajú ich, aby sa na ňom zúčastnili. Aj nekatolícki, ba i ateistickí lekári majú k uvedeným vyšetreniam voľný prístup. Jedná sa pritom asi o 50 prípadov ročne. Uzdravený človek sa musí dostaviť na prehliadku znova o rok a viacnásobne opäť v nasledujúcich rokoch, aby bolo isté, že uzdravenie je definitívne, pričom väčšinou ostane len asi 10 prípadov na dodatočnú prehliadku.

Pre takéto vyšetrenie bol zriadený v roku 1947 najprv „národný“ a od roku 1951 *Medzinárodný lekársky výbor v Lurdoch* (*Comité Médical International de Lourdes*, CMIL), ktorý tvorí približne 20 prominentných medicínskych expertov z rôznych disciplín a rôznych náboženských názorov. Súčasným predsedom tohto Lekárskeho úradu je prof. François-Bernard Michel, pneumológ v *Centre Hospitalier Universitaire* v Montpellier.

Kritéria

Medzinárodný lekársky výbor v Lurdoch stanovil na svojom zasadaní 27. a 28. novembra 2005 v Paríži nasledujúce tri etapy pre preskúmanie údajného uzdravenia:

1. etapa: Od „ohláseného“ uzdravenia k „nečakanému“ uzdraveniu
Ohlásenie uzdravenia, ktoré človek považujúci sa za uzdraveného prežíva ako milosť, zaznamená vo všetkých jeho dimenziách **stály lekár**, ktorý vykonáva prvé nevyhnutné hodnotenie:

- rekonštrukcia priebehu ochorenia v minulosti a vyšetrenie momentálneho stavu;
- zoznámenie sa s osobnosťou pacienta, aby sa dal čo najskôr vylúčiť podvod, simulácia, zdanie alebo tiež možná hysterická či psychická choroba;
- posúdenie, či sa toto uzdravenie jednoznačne vymyká z klasických hraníc medicínskych prognóz vo vzťahu k príslušnému ochoreniu;
- zaznamenanie okolností uzdravenia, keď sa udialo mimoriadnym, nepredpovedateľným, zjavným a pozoruhodným spôsobom.

Niektoré z ohlásení sa potom uložia ad acta pod hlavičkou „*bez pokračovania*“ (nevenuje sa im viac pozornosť), alebo ako „*čakajúce*“ (doposiaľ otvorené prípady), alebo sa označia v horizonte ich uznania ako „*nečakané uzdravenia*“.

Biskupa diecézy, v ktorej žije uzdravený, následne informujú o tom, že to a to uzdravenie je predmetom vyšetrovania. Ten môže určiť lekára, ktorého s prípadom náležite oboznámia.

2. etapa: Od „nečakaného“ uzdravenia k „potvrdenému“ uzdraviu

Spisy v kolónke „nečakaných“ uzdravení sa ďalej skúmajú a získavajú sa tým doplňujúce analýzy do zápisnice. Skúmanie najskôr pozostáva z porovnávania lekárskych dokumentov z času pred uzdravením ako aj po ňom, aby bolo isté, že skutočne existuje nepopierateľný prechod od známeho a presne diagnostikovaného ochorenia k stavu uzdravenia.

Zistuje sa aj to, či uzdravenie vykazuje počas svojho vývoja nejakú nezvyčajnú črtu.

Ešte predtým, ako sa celý spis predloží kolegom z CMIL na posúdenie, vyžiada si člen CMIL úsudok čo najväčšieho počtu odborníkov.

V konečnej fáze druhej etapy CMIL bud' *odloží* príslušné uzdravenie ad acta pod hlavičkou „*bez pokračovania*“, alebo **potvrdí** toto uzdravenie a ohodnotí ho ako „*podopreté argumentmi a overené*“.

3. etapa: Správa o uznaní mimoriadneho charakteru uzdravenia To je posledná etapa, pri ktorej CMIL potvrzuje „**mimoriadny charakter**“ uzdravenia pri súčasnej úrovni lekárskych poznatkov.

Biskup z Tarbes a Lúrd posiela spis biskupovi diecézy, v ktorej žije uzdravený človek.

Kritéria [Prospera] Lambertiniho zabezpečujú, že skutočne ide o úplné, trvalé a náhle uzdravenie z ťažkého, nevyliečiteľného ochorenia alebo ochorenia s veľmi nepriaznivými vyhliadkami na uzdravenie.⁴

---

⁴ Citované podľa: Heilungen und Wunder, s. 5 – 6.

Obr. 6: Pápež Benedikt XIV.

Prospero Lambertini

Spomenuté kritéria *Prospera Lambertiniho*, neskoršieho pápeža Benedikta XIV. (1740 – 1758; obr. 6) možno zhrnúť nasledovne:

1. ochorenie musí byť ťažké a jeho liečenie podľa posudku kvalifikovaných lekárov extrémne náročné až nemožné;⁵

⁵ BENEDICTUS XIV.: De Lambertinus Opus De Servorum Dei Beatificatione et Beatorum Canonizatione, in septem volumina distributum. Tomus IV (1841), kap. VIII, 3 – 5; s. 88: „Dictum, morbum debere esse gravem, et vel impossibilem, vel curatu dificilem, ut sanatio miraculo sit adscribenda...“

2. ochorenie nesmie byť v štádiu krátko pred svojim doznením alebo v čase krízy (v zmysle rozhodujúceho obratu), ktorá je predstupňom uzdravenia chorého.⁶ Proti zázraku však nehovorí ani to, keď ochorenie môže byť liečené normálnym spôsobom pomocou liekov alebo iných medicínskych prostriedkov, no tieto prostriedky tam, kde sa odohráva zázrak, jednoducho nie sú k dispozícii;
3. nesmú byť podané žiadne lieky, ktoré by mohli vyriešiť konkrétnie ochorenie. Ďalej musí byť isté, že sa podané lieky preukázali ako neúčinné;⁷
4. uzdravenie sa musí udiat náhle;⁸
5. uzdravenie musí byť úplné.⁹ Zostat môžu len neškodné následky, ako napríklad jazvy;¹⁰
6. uzdraveniu nesmie predchádzať žiadna väčšia kríza liečby (prechodný stav zretelného oslabnutia)¹¹, ktorá by znamenala rozhodujúci obrat k uzdraveniu, a to vzhľadom na Galena, podľa ktorého môže príroda spôsobovať uzdravenie troma rôznymi spôsobmi: dekubitem (rozumie sa tým oddelenie tekutiny resp. vlhkosti zaviňujúcej ochorenie od ušľachtilej „zdravej“ časti), krízou (náhlou a nečakanou zmenou počas ochorenia) a jednoduchou úľavou;¹²
7. uzdravenie sa musí ukázať ako stabilné a trvalé.¹³

⁶ Tamtiež, kap. VIII, 6 – 7, s. 90: „Quod attinet ad secundum, ut videlicet morbus non sit in ultima parte status, ita ut non multa post declinare debeat...“

⁷ Tamtiež, kap. VIII, 8, s. 90 – 91: „Posita applicatione medicamentorum, pro regula statui potest, in iudicio ferendo, sanationem non miraculo, sed viribus medicamentorum esse adscribendam; sanationem esse miraculo, et non viribus medicamentorum adscribendam, si constet, medicamenta adhibita non fuisse apta, sed aut nocua, aut inutilia...“; porov. kap. VIII, 9 – 11, s. 91 – 93.

⁸ Tamtiež, kap. VIII, 12, s. 93: „Succedit quartum requisitum, ut sanatio videlicet subita sit, et fiat in instanti...“; porov. kap. VIII, 12 – 18, s. 93 – 97.

⁹ Tamtiež, kap. VIII, 19, s. 97: „Videlicet ut sanatio miraculo adscribatur, debet etiam esse perfecta, non manca, aut concisa.“

¹⁰ Tamtiež, kap. VIII, 19 – 25, s. 97 – 102.

¹¹ Tamtiež, kap. VIII, 26, s. 102: „Sextum itaque requisitum est, ut nulla notatu digna evacuatio, seu crisis praecedat cum causa.“

¹² Tamtiež, kap. VIII, 27, s. 102: „Juxta Galenum in 3. de crisibus, triplici modo potent natura sanitatem inducere, per decubitum, per crisis, et per simplicem solutionem“ („Decubitus est depositio humoris peccantis a parte nobili ad ignobilem“); (Crisis ab eodem definitur 3. aphor. 13. Subita ac repentina in morbo mutatio).

¹³ Tamtiež, kap. VIII, 31, s. 103: „Quod attinet ad ultimum, ne scilicet morbus sublatus redeat ... Sufficit ergo, quod sanitas fuerit verosimiliter duratura“; pozri kap. VIII, 29 – 36.

Uvedené kritéria sú principiálnej povahy, zvlášť tie, následkom ktorých sa uzdravenie z ťažkej choroby musí ukázať ako *náhle, úplné a trvalé*; platia preto rovnako pre uzdravenia v Lurdoch, ako aj pre uzdravenia pri procesoch svätorečenia.¹⁴

V Lurdoch sa v tejto súvislosti stalo pravidlom, že Medzinárodnému lekárskemu výboru sa uzdravenie predkladá na ďalšie skúmanie až vtedy, keď v Lekárskom úrade v Lurdoch vyslovia s dvojtretinovou väčšinou prítomných lekárov predikát medicínskej nevysvetliteľnosti. Centrálny význam má pritom aj spojitosť pobytu v Lurdoch s uzdravením.

Lekári sa pritom obmedzujú, podobne ako aj Consulta Medica¹⁵ v rámci procesov svätorečenia, na konštatovanie medicínskej nevysvetliteľnosti uzdravenia.

Dr. Alphonse Olivieri¹⁶, dlhoročný prezident (1959 – 1971) Lekárskeho úradu v Lurdoch, prikladal veľkú dôležitosť faktu, že pred rozhodnutím biskupa o uzdravení lekári nesmú používať pojem „zázrak“. Súčasný výbor žiada, aby sa v budúcnosti rozlišovalo medzi uzdraveniami, ktoré sa „vyskytli spontánne“, tými, ktoré „sú medicínsky podložené“, a uzdraveniami, ktoré sú „pri súčasnom stave vedeckých poznatkov medicíny nevysvetliteľné“.

Cirkevné uznanie uzdravenia za zázrak

Až potom, čo obidve inštancie – Lekársky úrad aj Medzinárodný lekársky výbor v Lurdoch – po svedomitých, väčšinou dlhoročných prehliadkach a vyšetreniach dôjdu k výsledku „medicínsky nevysvetliteľné“, predloží sa spis o uzdravení cirkevnej autorite, biskupovi z Tarbes a Lúrd, ktorý dokumenty postúpi príslušnému diecéznemu biskupovi. Pri uzdraveniach v Lurdoch náleží kánonické vyhlásenie o „zázraku“ vždy tomu biskupovi, v ktorého diecéze žije uzdravený človek. Cirkevný proces rozhodovania sa končí záverečným rozhodnutím diecézneho bis-

¹⁴ F. VERAJA: Heiligsprechung (1998).

¹⁵ A. RESCH: Wunder der Seligen 1983 – 1990 (1999); Pozri tiež: Wunder der Seligen 1991 – 1995 (2007).

¹⁶ A. OLIVIERI: Difficultés contre le caractère extranaturel des guérisons de Lourdes de 1958 (1960), s. 247 – 270; Pozri tiež: Gibt es noch Wunder in Lourdes? (1973); Pozri tiež: Y a-t-il encore de miracles à Lourdes? (1976).

kupa, ktorý na to, aby si utvoril vlastný úsudok, zostaví a uvedie do činnosti kánonickú komisiu (do ktorej sa povolávajú aj odborníci z oblasti medicíny).

Kým počas procesov svätořečenia prislúcha vyhlásenie o zázraku pápežovi, pri uzdraveniach z Lúrd rozhoduje biskup, v ktorého diecéze má uzdravený človek svoje bydlisko.¹⁷

Za „zázračné uzdravenie“ sa v Lurdoch označuje uzdravenie, ktoré sa udialo v zjavnej súvislosti so vzývaním Panny Márie Lurdskej, uzdravenie, ktoré je vedecky nevysvetliteľné a ktoré uznala Cirkva prostredníctvom biskupa, do ktorého kompetencie spadá dotyčný uzdravený človek.

---

¹⁷ TH. MANGIAPAN: Les Guérisons de Lourdes (1994).

II. 67 zázračných uzdravení z Lúrd

Zázračné uzdravenia uvedené v tejto knihe spadajú do obdobia rokov 1858 – 2008. Opis jednotlivých uzdravení zahŕňa zakaždým základné biografické údaje príslušnej osoby, popis ochorenia, spôsob uzdravenia, lekársky posudok a uznanie za zázrak zo strany kompetentného biskupa. Mimoriadnosť spočíva okrem spontánneho návratu zdravia predovšetkým v časovom rozpäti, v ktorom sa uzdravenie udialo – zväčša v priebehu niekoľkých sekúnd.

Podklady pre opis jednotlivých prípadov sa opierajú v prvom rade o publikácie dlhoročných riaditeľov Lekárskeho úradu Dr. Gustava Boissarieho (1891 až do 1. svetovej vojny), Dr. Théodora Mangiapana (1972 – 1990) a Dr. Patricka Theilliera (od 1998). Ako nápomocné sa osvedčilo aj mimoriadne vydanie lurdského magazínu *Lurdy: Uzdravenia a zázraky*, kým ostatná literatúra mala len poradný charakter, pokial' nezahŕňala pôvodné pramene zo zápisnice o uzdraveniach.

Prípady sú zoradené chronologicky.

1 Catherine LATAPIE

Situácia a jej súvislosti: Catherine Latapie, známa aj pod menom Latapie-Chouat, sa narodila v roku 1820. V čase uzdravenia 1. marca 1858 mala 38 rokov a žila so svojou rodinou v Loubajac, len niekoľko kilometrov od Lúrd.

V októbri 1856 Catherine spadla zo stromu, pričom si vyklíbila pravé rameno a poškodila nervovú brachialnú spletť, čo viedlo k ochrnutiu pravej ruky – laktového typu.

Catherine viac nemohla pohybovať dvoma poslednými prstami pravej ruky, pretože tieto zostali v typickom úchopovom reflexe, čo ju obmedzovalo v práci.

Ked' počula o zázračnom prameni, v noci z 28. februára na 1. marca 1858 ráno o 3:00 hod. nasledovala náhle vnuknutie, vstala a hoci bola vo vysokom štadiu tehotenstva, zobudila svoje dve malé deti a vydala sa na cestu do Lúrd. V čase ranného brieždenia 1. marca 1858 prišla k jaskyni a stretla tam Bernadettu, ktorá práve mala 12. videnie. Catherine si kľakla a modlila sa. Potom ponorila svoju ruku do malého žliabku, kam tiekla voda z prameňa, ktorý Bernadetta odkryla tri dni predtým podľa inštrukcií, čo jej dala „Pani“. Jej prsty sa okamžite opäť vyrovňali a boli ohybné. Prsty, ktoré predtým už nereagovali na žiadnu lekársku liečbu, mohla znova vystrieť, zohýbať a používať ich rovnako dobre ako pred úrazom. V tej chvíli sa ozvali aj pôrodné bolesti. Bez meškania sa vrátila domov, kde večer v ten istý deň (táto okolnosť umožnila aj presné datovanie jej uzdravenia) porodila svoje tretie dieťa, Jeana-Baptista, ktorý bol v roku 1882 vysvätený za knaza.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Ochrnutie pravej ruky po dobu 16 mesiacov v dôsledku vykľenia ramena a poškodenia pravej brachiálnej spleti.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na uzdravenie (infaust. quoad valetudinem).
- *Liečba:* Primeraná, ale neučinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

18. januára 1862 uzdravenie Catherine Latapie uznal biskup Laurence z Tarbes za zázrak.¹⁸

¹⁸ J. M. TAURIAC: Wunder in Lourdes (1957), s. 155f.; TH. MANGIAPAN: Les Guérisons (v nasledujúcom: Mangiapan), s. 59 – 60.

2 Louis BOURIETTE

Situácia a jej súvislosti: Louis Bouriette sa narodil v roku 1804. V čase uzdravenia, v marci 1858, mal 54 rokov a žil v Lurdoch.

Bouriette, ktorý bol kamenár, utrpel počas explózie trhaviny v kameňolome v roku 1839, pri ktorej zahynul jeho brat stojaci hned vedľa neho, ireverzibilné poškodenie pravého oka. Zraková schopnosť ľavého oka tiež postupne slabla, načo

Bouriette nastúpil do služieb poštového expresu z Cazenave, kde pracoval aj otec Bernadetty Soubirous. Keď počul o novom pramene vody v jaskyni Massabielle, ktorý sa objavil 25. februára 1858, bol plne presvedčený, že tam nájde pomoc. Preto poprosil svoju vnučku, ktorá sa priatelia s Bernadettou, aby mu doniesla trochu z tej vody, ktorou sa Bernadetta na príkaz Panny Márie umyla. O ďalšom priebehu podáva správu lekár a prvý „lekársky znalec“ z Lúrd, Dr. Dozous, ktorý zaznamenal výpovede pána Bourietta:

„Len čo Bernadetta vyhrabala v zemi jaskyne prameň, ktorý uzdravuje toľko chorých, želal som si dostať sa k tejto vode, aby sa mi uzdravilo pravé oko. Keď som získal túto vodu, modlil som sa k našej milej Pani z jaskyne a pokorne i úpenlivo som prosil, aby mi pomohla, pričom som si pravou rukou umýval oko vodou, ktorá pochádzala z jej prameňa. V krátkom čase som si viackrát umýval pravé oko a po týchto obmytiach som mohol vidieť tak vynikajúco ako teraz.“¹⁹

Lekársky posudok:

Ošetrujúci lekár, Dr. Dozous, potvrdil vo svojej správe ireverzibilnú stratu zraku pravého oka Louisa Bourietta.

- **Diagnóza:** Úplná slepota pravého oka v dôsledku zranení pri výbuchu trhaviny.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).

¹⁹ Podľa: Heilungen und Wunder, s. 12; J. M. TAURIAC: Wunder in Lourdes, s. 21f.

- *Liečba*: Ošetrenie a liečba zranenia.
- *Spôsob uzdravenia*: Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Vyšetrovacia komisia, ktorú ustanovil biskup Bertrand Laurence, prijala správu doktora Dozousa dňa 28. júla 1858. Dr. *Henri Vergez*, profesor na Lekárskej fakulte v Montpellier a riaditeľ liečivých prameňov v Barreges, hovorí v predbežnej správe z roku 1860, ktorú si vyžiadal biskup Laurence, toto: „Táto udalosť (uzdravenie) má nadprirodzený charakter.“ Biskup Bertrand-Sévère Laurence z Tarbes uznal 18. januára 1862 uzdravenie za zázrak.²⁰

3

Blaisette CAZENAVE

Situácia a jej súvislosti: *Blaisette Cazenave*, rod. *Soupène*, sa narodila v roku 1808. V čase uzdravenia, v marci 1858, mala 50 rokov a žila v Lurdoch.

Podľa lekárskeho atestu trpela Cazenave tretí rok na chronický zápal očných spojiviek a viečok s vyhnutím, resp. vytocením viečok (*blepharitis, ectropium*), ktorý bol spojený s komplikáciami. Vtedajšia medicína jej nemohla poskytnúť nijakú účinnú pomoc. Jej choroba tak bola zaradená do kategórie nevyliečiteľných.

Ked' sa v tejto bezvýchodiskovej situácii dozvedela o liečivých účinkoch vody z jaskyne Massabielle, rozhodla sa, že tam pôjde a bude napodobňovať Bernadettine gestá z jaskyne: piť vodu z prameňa a umývať si tvár. Po druhom obmytí bola celkom uzdravená! Viečka sa jej opäť upravili, zdureniny, bolest a zápal zmizli.

²⁰ MANGIAPAN, s. 54 – 59.

Prof. Dr. *Henri Vergez*, skúsený lekár, ktorý B. Cazenave v júni roku 1860 podrobil kontrole, potvrdil úplné uzdravenie očí a očných viečok. Mimoriadnosť uzdravenia bola prečo úplne zrejmá,

„kedže organické poškodenie viečok bolo rozsiahle ... a tiež, keď sa k rýchlemu obnoveniu tkaniva s jeho normálnou funkciou pridal aj normálne postavenie viečok (ich zdvihnutie).²¹

Lekársky posudok:

- *Diagnóza*: chronický zápal očných spojiviek a viečok spojený s vytocio- ním viečok (blepharitis, ektropium) v trvaní troch rokov.
- *Prognóza*: Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- *Liečba*: Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia*: Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Blaisette Cazenave uznal 18. januára 1862 za zázrak biskup Bertrand-Sévere Laurence z Tarbes.²²

4 Henri BUSQUET

Situácia a jej súvislosti: *Henri Busquet* sa narodil v roku 1842. V čase uzdravenia 29. apríla 1858 mal 16 rokov a žil v Nay, kde sa udialo aj uzdravenie.

Busquetova choroba sa začala horúčkou (november 1856), ktorú najskôr pokladali za tyfoidnú. V skutočnosti však išlo o prvý príznak tuberkulózy. Nasledoval vznik abscesu na krku, konkrétnie zápal žlaz (hnisavá adenitída), ktorý sa pre nedostatočnú liečbu šíril

na pravú stranu hrudníka. Po niekoľkých mesiacoch lekár otvoril absces,

²¹ Podľa: Heilungen und Wunder, s. 12; MANGIAPAN, s. 60 – 61.

²² MANGIAPAN, s. 60.

aby zabránil tvorbe fistúl. Ďalší vývoj bol spojený s veľkými komplikáciami. Počas krátkeho pobytu v Cauterets sa ochorenie zhoršilo a začiatkom roku 1858 sa vytvoril na spodnej časti krku veľký hnisavý vred. K tomu sa pridružili zápaly okolitých lymfatických uzlín. Náznaky zlepšenia neboli nijaké.

Busquet chcel ísť v tomto stave k Lurdskej jaskyni, no rodičia mu to nedovolili. Požiadali však jednu susedku, aby mu doniesla lurdskej vody. Večer 28. apríla 1858 si Busquet zavinul hrdlo obväzom, namočeným v lurdskej vode, pričom sa jeho rodina modlila. Po pokojnej noci bol vred zahojený, infekcia a zdurenie lymfatických uzlín vymizlo. Ochorenie sa už nevrátilo.

Tento prípad bol podnetom pre prof. *Henriho Vergeza*, aby bez meškania vyhlásil: „Toto uzdravenie patrí do kategórie, ktorá prekračuje prírodné zákony.“²³

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Zápal žliaz v oblasti krku s tvorbou fistúl trvajúci 15 mesiacov (jednoznačne tuberkulózny).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Henricha Busqueta uznal biskup Bertrand-Sévère Laurence z Tarbes 18. januára 1862 za zázrak.²⁴

---

²³ Tamtiež, s. 61.

²⁴ Tamtiež.

S

Justin BOUHORT

Situácia a jej súvislosti: Justin Bouhort sa narodil 28. júla 1856 v Lurdoch, kde žil i v čase svojho uzdravenia – začiatkom júla 1858, keď mal necelé dva roky.

Podľa výpovedí jeho matky bol Justin od narodenia chorlavý a vnímaný ako postihnuté dieťa. Vo veku dvoch rokov sa už zreteľne prejavilo oneskorenie rastu, pričom vôbec nechodil. Okrem toho mal opakovane horúčky a chradol. Jeho matka Croisine sa v zúfalstve a napriek

úradnému zákazu rozhodla ísť k jaskyni. Neskoru popoludní prišla aj so svojím dieťaťom k jaskyni, kde sa i napriek zákazu zhromaždilo už mnoho ľudí. S dieťaťom na rukách sa istý čas modlila k Panne Márii a potom sa rozhodla na smrť chorého chlapca okúpať v žliabku, ktorý krátko predtým vyhlíbili robotníci. Okolostojaci ľudia sa ju pokúšali svojím krikom zastaviť, „aby nezabíjala svoje dieťa“. Po chvíli ho zo žliabku vytiahla, osušila a vybrala sa s už iba slabo dýchajúcim dieťaťom, no plná dôvery, že jej Panna príde na pomoc, na cestu domov. Po pokojnej noci, počas ktorej Justina pozorovali viac ako kedykoľvek predtým, sa malý v nasledujúcich dňoch zotavil, ba ešte viac, na prekvapenie všetkých prítomných začal chodiť. Všetko sa napravilo. Neočakávane začal aj rásť. Dva roky po uzdravení Justina opäťovne vyšetril profesor Dr. Henri Vergez. Tento píše: „Chlapec má normálnu telesnú konštitúciu ... a zdravú farbu.“²⁵

Justin Bouhort sa zúčastnil na svätorečení Bernadetty Soubirous v Ríme 8. decembra 1933. Zomrel v roku 1935 vo veku 79 rokov.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Chronická postinfekčná podvýživa s oneskoreným motorickým vývinom. Vtedajšia diagnóza: suchoty (TBC).

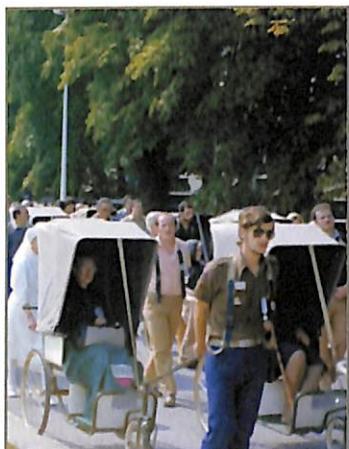
²⁵ MANGIAPAN, s. 61; A. LÄPPLÉ: Die Wunder von Lourdes (1995) (v nasledujúcom: Läpple), s. 45 – 46; J. M. TAURIAC: Wunder in Lourdes, s. 24.

- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Justina Bouhorta 18. januára 1862 uznal biskup Bertrand-Sévère Laurence z Tarbes za zázrak.²⁶

6

Madeleine RIZAN

Situácia a jej súvislosti: Madeleine Rizan sa narodila v roku 1800. V čase uzdravenia 17. októbra 1858 mala 58 rokov a žila v Nay, kde sa udialo aj uzdravenie. Mesto leží v blízkosti Lúrd.

V dôsledku záchvatu spôsobeného ochorením (chorea minor, Sydenhamova chorea nazývaná aj Tanec sv. Víta) trpela Madeleine od roku 1832 ľavostranným ochrnutím a bola pripútaná na lôžko. Najskôr mala ťažkosti s po-

hybom po dome; neskôr bola imobilná, s bolestivými preležaninami a s celým radom porúch výživy, ako napríklad vracanie a problémy s trávením. Jej bolesti boli v značnom kontraste so stratou citlivosti. Jej lekári sa už dávno zriekli nádeje na uzdravenie a rezignovali aj na ďalšiu liečbu. V septembri 1858 bolo Madeleine Rizan udelené pomazanie chorých. Od tohto dňa sa modlila „za dobrú smrť“. O mesiac neskôr, 16. októbra 1858, sa zdalo, že smrť už stojí predo dvermi. Ostávala iba posledná nádej. 17. októbra jej dcéra priniesla lurdskú vodu. Madeleine z nej trochu vypila a zvlažila si ľonou tvár i telo. Ochorenie v okamihu zmizlo. Vrátila sa jej sila, koža vyzerala znova normálne a svaly opäť nadobudli svo-

²⁶ MANGIAPAN, s. 61 – 62.

ju funkčnosť. Madeleine, ktorá ešte včera umierala, teraz v sebe pocítila nový život. Uzdravenie bolo bezprostredné, píše prof. Dr. *Henri Vergez* vo svojej správe. Od tejto chvíle žila Madeleine ešte 11 rokov normálnym životom, ochorenie sa už nevrátilo. Lekárska prehliadka v roku 1860 potvrdila úplné uzdravenie. Umrela v roku 1869.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Ochrnutie ľavej strany tela po dobu 26 rokov.
- *Prognóza:* Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Vysadená, kedže bola neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie uznal biskup Bertrand-Sévère Laurence z Tarbes 18. januára 1862 za zázrak.²⁷

7

Marie MOREAU

Situácia a jej súvislosti: Marie Moreau sa narodila v roku 1841. V čase uzdravenia 9. novembra 1958 mala 16 rokov a žila v mestečku Tartas, ktoré sa nachádza v regióne Landes (Francúzsko).

Marie trápil očný zápal od roku 1858 a postupne sa zhoršoval. Napriek liečbe došlo k značnej strate zraku, ktorá hraničila so slepotou. Musela sa vzdať aj štúdia, pretože už nebola schopná čítať ani písat.

Kedže sa jej otec z tlače dozvedel o uzdravení Madeleine Rizan, rozhodol sa ísiť do Lírd a z jaskyne priniesť trochu vody. 8. novembra 1858 sa rodina začala modliť novénu. Ve-

²⁷ MANGIAPAN, s. 62; LÄPPLÉ, s. 47 – 48.

čer v ten istý deň si mladé dievča položilo na oči šatku namočenú v lurskej vode. Na druhý deň pri snímaní bandáže spozorovala, že sa jej zrak celkom vrátil.

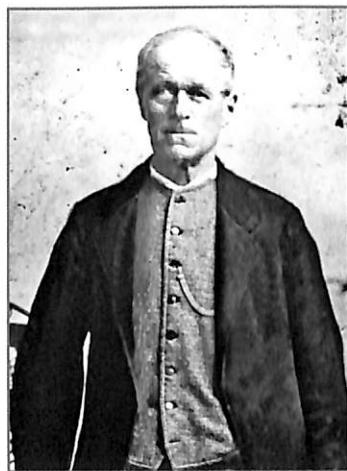
Pokračovala vo svojom štúdiu v Bordeaux, ktoré musela dva roky predtým prerušiť. Neskôr sa vydala a žila v Aire-sur-Adour. Tri mesiace po uzdravení odborný lekár potvrdil, že bolo bezprostredné, trvalé a z vedeckého hľadiska nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Takmer úplné oslepnutie predovšetkým pravého oka z dôvodu postupujúceho zápalu po dobu takmer 11 mesiacov.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- *Liečba:* Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Marie Moreauovej uznal 18. januára 1862 biskup Bertrand-Sévere Laurence z Tarbes za zázrak.²⁸

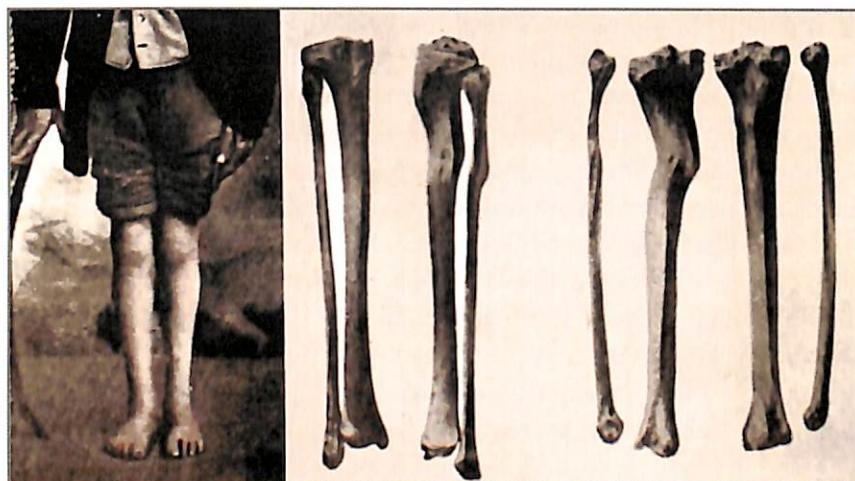
8

Pieter DE RUDDER

Situácia a jej súvislosti: Pieter de Rudder sa narodil 2. júla 1822 v dedine Jabbeke, nachádzajúcej sa v západných Flandrách (Belgicko). Uzdravený bol vo svojich 53 rokoch 7. apríla 1875 v Oostacker (Belgicko). Je to prvý prípad uzdravenia mimo Lúrd, ktorý sa udial bez použitia lurskej vody a ktorý bol uznaný za zázrak.

V roku 1867 spadol Pieterovi na ľavú nohu strom a roztriedil mu ju. Následky boli tieto: otvorená zlomenina obi-

²⁸ MANGIAPAN, s. 62 – 63.

Nohy Pietera de Ruddera po uzdravení a kosti dolných končatín po exhumácii

dvoch kostí (pŕštaly a ihlice) v hornej tretine ľavého predkolenia. Silne hnisajúci zápal rany, ktorý znemožňoval konsolidáciu (scelenie) kostí. Všetko sa to dialo v časoch, ktoré ešte nepoznali antiseptické ošetrovania. Ošetrujúci lekár Dr. Affenaer neboli schopný zastaviť hnisavý proces rany a keď videl, že jeho úsilie ostáva bez úspechu, vzdal sa nádeje na uzdravenie. Rovnaký názor mal lekár, ktorého privolali z Bruselu. Lekári viackrát odporúčali Rudderovi amputáciu nohy. Ten to však odmietal, a tak bol po niekoľkoročnej neúspešnej liečbe definitívne ponechaný svojmu osudu. De Rudder si musel od tej chvíle sám dvakrát denne rany čistiť a obvázovať. A pretože oba konce zlomeniny boli úplne voľné (nezrastené), mohol ľavú nohu s ľahkosťou otobiť tak, že päta bola vpredu a prsty vzadu. Celý rok ležal na posteli. Nakoniec sa mohol pohybovať s pomocou dvoch bariel. V takomto stave ostal 8 rokov a 2 mesiace. Dolná časť nohy nebola upevnená na hornú časť nohy a bola pohybliavá na všetky strany. Obidva, až 3 cm od seba vzdialené konce kostí boli z dôvodu veľkej a permanentne hnisajúcej rany viditeľné.

Ked' sa pán de Rudder dopočul o uzdraveniach, ktoré sa diali v nedávno urobenej napodobenine Lurdskej jaskyne vo flámskom Oostackeri, rozhadol sa, že tam pôjde na pút. Ráno 7. apríla 1875 sa vydal na cestu a podopieraný svojou manželkou došiel k vytúženej jaskyni. Úplne

vyčerpaný sa usadil na lavičku, vodou z jaskyne uhasil svoj smäd, načo sa cítil trochu lepšie. Ponoreného do hlbokej dôvernej modlitby sa ho zmocnil zvláštny nepokoj. Takmer bez seba vstal, chodil bez bariel sem a tam a vrhol sa pred obraz svojej nebeskej Matky na kolená. Po niekoľkých minútach vnútornej modlitby prišiel k sebe a na svoj veľký údív zbadal, že nemá barly. Potom zdvihol svoj pohľad k Panne a modlil sa: „Ó Mária, kľačím tu pred tvojím obrazom... Ďakujem, ďakujem ti.“²⁹ Ked' zbadal svoje barly, vstal a uložil ich na skaly jaskyne. Jeho žena skoro om-dlela a okolostojacim sa tlačili do očí slzy.

Zrastenie kostí sa udialo v priebehu niekoľkých minút. Počas nasledujúcich dní skúmal Dr. Affenaer uzdravenú nohu pána de Rudderu a poznámenal: „Ste úplne vyliečený!“³⁰

Od tej doby žil de Rudder znova normálnym životom. V máji 1881 prišiel do Lúrd. Umrel 23 rokov po svojom uzdravení 22. marca 1898. Jeho kosti boli neskôr exhumované a uchovávajú sa v medicínskom úrade v Lurdoch. Dokazujú jedinečné zacelenie zlomeniny s vyplnením veľkej medzery, a to bez skrátenia nohy.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Otvorená zlomenina obidvoch kostí hornej tretiny ľavého predkolenia s chýbajúcim kostenným premostením (pseudarthrosis).
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyriešenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Vysadená, keďže neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Pietera de Rudderu uznal 25. júla 1908 biskup Gustav Wafelaert z Brúgg (Belgicko) za zázrak.³¹

²⁹ BOISSARIE: Die großen Heilungen von Lourdes (v nasledujúcom: Boissarie), s. 52.

³⁰ Tamtiež.

³¹ Tamtiež., s. 46 – 63; MANGIAPAN, s. 73.

9 Joachime DEHANT

Situácia a jej súvislosti: Joachime Dehant sa narodila v roku 1849 v dedinke Velaine-sur-Sambre, ležiacej v Belgicku. V čase uzdravenia, 13. septembra 1878, mala 29 rokov a žila v Gesves pri Assesses (Belgicko). Joachime bola od svojich 17 rokov, teda potom, čo prekonala choleru, telesne ľažko poznačená. Do Lúrd prišla večer 12. septembra 1878 ako 29-ročná. Vtedy mala na pravej nohe 32 cm dlhú a 15 cm širokú gangrénu skomplikovanú ranu.

12-ročná rana siahala až do kostí. Nachádzala sa na vonkajšej strane pravej nohy, v časti medzi kolenom a členkom. Hĺbka rany spôsobovala nepretržité stahovanie svalstva nohy a jej následnú deformáciu (pes equinovarus). Okrem toho mala Joachime vykľbený pravý bedrový klíb. Jej celková situácia bola vzhľadom na utrpenie, ktoré v tom čase bolo neliečiteľné, skutočne ľažká. Vážila iba 27 kilogramov. 13. septembra 1878 išla o 4:00 ráno k jaskyni a vstúpila do jazierka bez toho, aby si sňala obváz z rany. Zotrvala v ňom 30 minút, avšak bez toho, aby bola uzdravená. O 9:00 vložila nohu do vody po druhýkrát a zotrvala v nej 27 minút. Pri vystupovaní zistila, že rana na pravej nohe sa uzatvorila, šľachy boli opäť obnovené a rovnako aj pokožka. Neskôr, pri opäťovnom kúpeli, celá noha získala normálne postavenie. Uzdravenie potvrdené aj ošetrujúcimi lekármi znamenalo pre Joachime celkovú životnú zmenu. O 30 rokov neskôr sa nanovo podrobila prehliadke, po ktorej sa skonštovalo, že je úplne zdravá.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Rana na pravej nohe s extenzívou gangrénu.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života na základe celkového stavu (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Joachime Dehant uznal 25. apríla 1908 biskup Thomas Louis Heylen z Namuru za zázrak.³²

10

Elisa SEISSON

Situácia a jej súvislosti: Elisa Seisson sa narodila v roku 1855 v Rognonas (Francúzsko), kde žila aj v čase svojho uzdravenia 29. augusta 1882 vo veku 27 rokov.

Elisa ochorela v roku 1876, keď mala 21 rokov. Nasledujúcich šesť rokov trpeľa na chronickú bronchitídu a organickú chorobu srdca. V tomto období ju ošetroval Dr. Pigeon. Okrem toho mala edémy na dolných končatinách. Nasadená

liečba bola neúspešná, preto bol jej stav vyhlásený za nevyhľačiteľný.

V tejto beznádejnosti videla už len jedinú šancu na vyliečenie: pút do Lúrd. So skupinou pútnikov sa vybrala na cestu do Lúrd, kam prišla 29. augusta 1882. Hned prvý deň sa ponorila do kúpeľa a keď vyšla z vody, boli edémy z nôh preč. Po výdatnom spánku sa na druhý deň zoobudila s pocitom úplného vyzdravenia. Tento jej dojem potvrdil po jej príchode domov (18. septembra 1882) aj jej ošetrujúci lekár.

Správa o jej uzdravení je zaznamenaná v Lekárskom úrade v Lurdoch. Napísal ju P. Burosse M.I.C. po návštive pani Elisy dňa 30. augusta 1882. Nasledujúcich 30 rokov žila Elisa v plnom zdraví.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Srdcová hypertrofia s edémami na dolných končatinách.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

³² BOISSARIE, s. 109; MANGIAPAN, s. 72.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Elisy Seissonovej uznal 12. júla 1912 arcibiskup François Bonnefoy z Aix, Arles a Embrunu za zázrak.³³

11

Sestra EUGENIA

Situácia a jej súvislosti: Sestra Eugenia sa narodila v roku 1855. Jej občianske meno bolo Marie Mabille. V čase uzdravenie 21. augusta 1883, vo veku 28 rokov, žila v Bernay (Francúzsko). Marie mala od roku 1877 absces slepého čreva, ktorý viedol k zápalu pobrušnice, čo vtedy nebolo možné liečiť. K tomu sa pridružil obojstranný zápal žíl, čo ju priprútalo na lôžko. V roku 1880 Marie vyšetril slávny profesor Péan z Paríža. Ten

to považoval chirurgický zákrok v tomto prípade dlhodobej chronickej infekcie malej panvy spojený s mechúrovou a črevnou fistulou za nevhodný. Poskytnutá liečba v rokoch 1880 až 1883 bola neúspešná a celkový stav pacientky sa zhoršil.

Zoči-voči smrti mala sestra Eugenia ešte posledné prianie. Putovať do Lúrd. Cestu začala 17. augusta 1883 a do Lúrd prišla 21. augusta. Hned po svojom príchode sa nechala dovezť k jaskyni, kde prijala Eucharistiu. Pritom pocítila istú úľavu. Uzdravená však bola až popoludní, keď sa ponorila do vody. Sama vystúpila z kúpeľa a v tom momente zmizli všetky symptómy choroby. Elisa v okamihu mohla chodiť a prijímať potravu. Po príchode do svojej komunity sa mohla znova venovať svojej práci a zahľadovať rehoľné pravidlá sestier, čo pre ňu bolo dlhý čas nemožné.

Lekári, ktorí ju vyšetrovali, na čele s Dr. Dunotom de Saint-Maclou, ktorý v rovnakom roku založil Lekársky úrad a tento prípad ďalej po uzdravení sledoval, zostavili fundovanú správu.

³³ MANGIAPAN, s. 75 – 76.

Počas ďalších 24 rokov, ktoré nasledovali až do uznania tohto uzdravenia za zázrak, sa na výbornom Eugeninom zdraví nič nezmenilo.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Absces malej panvy spojený s mechúrovou a črevnou fistulou, obojstranný zápal žíl, oslabený celkový stav.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie sestry Eugenie uznal 30. augusta 1908 biskup Philipp Meunier z Evreux za zázrak.³⁴

12 Sestra JULIENNE

Situácia a jej súvislosti: Sestra Julianne, občianskym menom Aline Bruyère, sa narodila v roku 1864 v dedine La Roque nedaleko Sarlat vo Francúzsku. Bola uzdravená 1. septembra 1889, ked' mala 25 rokov.

Ako dieťa trpela Julianne chronickým zápalom očných viečok a spojiviek. Ako 19-ročná vstúpila do rehole uršulínok a prijala meno Julianne.

V kláštore jej pridelili úlohu vrátničky. Už v auguste 1886 sa objavili vo forme silnej bronchitídy prvé príznaky choroby, ktorá sa v krátkom čase prejavila ako ťažká kavernózna plúcna tuberkulóza. Lekári Dr. Lagarce a Dr. Pomarel, ktorí pôsobili v kláštore, písomne potvrdili koncom roku 1887 vykašlia-

³⁴ MANGIAPAN, s. 80 – 81.

vanie krvi, ktoré pre sestru Julianne znamenalo ohrozenie života. Krvácanie z plúc so silnými horúčkami sa vystupňovali až ku kachektickému stavu (chorobne schudnutý, vysilený), ktorý signalizoval posledné štádium života takto chorých. Keď sestra Julianne počula o uzdraveniach v Lurdoch, bola naplnená veľkou nádejou. Koncom augusta išla do Lúrd, kde ju 1. septembra 1889 priviezli na invalidnom vozíčku jej tri pomocníčky ku kúpeľnému jazierku Massabielle. Jej stav bol veľmi zlý a pri ponáraní do vody to vyzeralo, že jej odbila posledná hodina. Tu však zrazu otvorila oči a jej tvár dostala farbu. Bez cudzej pomoci sa zdvihla a chcela ísť k jaskyni Massabielle.

Sestru Julliene vyšetrili lekári Dunot de Saint-Maclou a Boissarie, ktorí na jej vyliečenie nenašli žiadne medicínske vysvetlenie.

O dvadsať rokov neskôr sestru vyšetilo nové kolégium lekárov. Títo dospeli k rovnakému výsledku ako ich kolegovia pred dvadsiatimi rokmi.

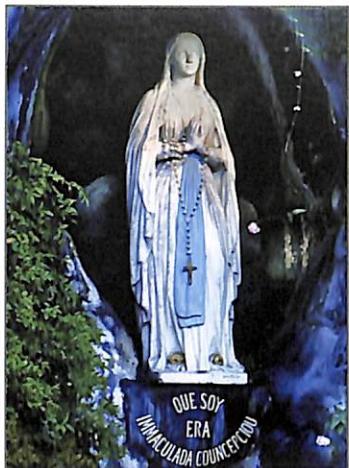
Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Kavernózna tuberkulóza plúc spojená s krvácaním z plúc.
- *Prognóza:* Nijaké výhľadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie sestry Julianne uznal 7. marca 1912 biskup Albert Nègre z Tulle za zázrak.³⁵

³⁵ MANGIAPAN, s. 87 – 88; BOISSARIE, s. 7 – 15.

13

Sestra JOSEPHINE-MARIE

Situácia a jej súvislosti: Sestra Joséphine-Marie, občianskym menom Anne Jourdain, sa narodila 5. augusta 1854 v Le Havre a v čase uzdravenia 21. augusta 1890, vo veku 36 rokov, žila v Goin-court (Francúzsko).

Po jej vstupe do rehole dostala rehoľné meno Joséphine-Marie. Už dlhší čas trpela ľažkou deformáciou chrbtice a plúcnej tuberkulózou tretieho stupňa, a v júli 1890 sa ocitla blízko smrti.

Toto ochorenie nebolo náhodné, jej dve sestry a brat už tuberkulóze podľahli. Z poslušnosti sa Joséphine-Marie zúčastnila púte do Lúrd, hoci jej lekár ju od tejto cesty odrádzal. Počas cesty národným pútnickým vlakom Joséphine mala záchvaty. Ked' 20. augusta 1890 dorazila do Lúrd, ihneď ju ponorili do lurskej vody. No až na druhý deň po druhom, resp. po treťom ponorení do vody sa cítila o toľko lepšie, že hovorila o uzdravení.

Lekár, ktorý bol proti jej ceste, ju vyšetril niekoľko dní po jej príchode do kláštora a skonštatoval, že jej choroba úplne zmizla. Sestra Joséphine-Marie mohla od toho času znova viest normálny život v komunite.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza plúc.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie sestry Joséphine-Marie uznal 10. októbra 1908 biskup Marie Jean Douais z Beauvais za zázrak.³⁶

³⁶ MANGIAPAN, s. 88 – 89.

14 Amélie CHAGNON

Situácia a jej súvislosti: Amélie Chagnon sa narodila 17. septembra 1874 v Poitiers vo Francúzsku. Bola uzdravená 21. augusta 1891 vo veku svojich 16 rokov.

Ako 13-ročné dievča (1887) Amélia začala trpieť bolestami kolena. Bolesti sa zo začiatku pripisovali obdobiu rastu. V skutočnosti to bola tuberkulóza, ktorá časom prenikla aj do ľavej nohy. Kvôli práceschopnosti, no najmä kvôli rozšíreniu škrofulózno-tuberkulózneho ochorenia

kostí bola 28. októbra 1890 hospitalizovaná. Lekár Dr. Lamardiére sa ako prvý vyjadril, že táto choroba je podľa všetkého bez vyhliadky na uzdravenie. Amélia bola v Lurdoch už v roku 1889, no aj keď nevidela žiadne zlepšenie, nádeje sa nevzdala. V auguste 1891 oznámila jednému zo svojich lekárov, že by chcela opäť podniknúť tú do Lúrd. Dotyčný lekár bol vzhľadom na to ochotný plánovanú operáciu presunúť.

Amélia prišla do Lúrd 21. augusta 1891 o deviatej ráno. V ten istý deň sa o tretej popoludní nechala ponoriť do kúpeľa, pričom bola takmer v bezvedomí. Po počiatočných prudkých bolestiach nasledovala úľava. Amélia bola v okamihu uzdravená. Na spätočnej ceste už nepotrebovala žiadnu opateru, ani operácia už nebola nutná. Choroba bola vyliečená bez akýchkoľvek následkov, ako skonštatoval aj Dr. Dupont: Fistula vo veľkosti približne 2 cm zanikla a zacelenie rany bolo kompletné. Ani pri zatlačení poštihnutý kĺb nebolel. Amélia bola volná a opäť ožila. Koncom novembra 1891 vstúpila do Rehole sestier Božského srdca v Poitiers a neskôr pracovala ako reholná sestra v blízkosti Tournay (Belgicko).

Napokon náhle a trvalé uzdravenie Amélie Chagnon písomne potvrdil aj Lekársky úrad ako medicínsky nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulózna osteoartrítida kolena a predpriehlavkovej kosti II (Os metatarsale II).

- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Amélie Chagnon uznal 8. septembra 1910 biskup Charles G. Walravens z Tournay v Belgicku za zázrak.³⁷

15

Clémentine TROUVÉ

Situácia a jej súvislosti: Clémentine Trouvé, neskôr sestra Agnes-Marie, sa narodila v Azay le Boulé (Francúzsko) v roku 1878. Uzdravená bola 21. augusta 1891 vo svojich 14 rokoch.

21. august 1891 je v análoch z Lúrd zaznamenaný ako výnimcočný deň: udiali sa totiž hned' dve uzdravenia, vyššie spomínané uzdravenie Amélie Chagnon a druhé – uzdravenie Clémentine Trouvé.

Ochorenie a utrpenie Clémentine bolo veľmi podobné ochoreniu, ktorým trpela Amélie Chagnon: tuberkulózny zápal okostnice (periostu) pravej pätovej kosti. Už od svojich jedenástich rokov trpela Clémentine na kožný a kostný zápal na päte pravého chodidla (osteoperiostitis). Chodiť mohla len s veľkou námahou, naboso a za pomoci palice, ktorou sa podopierala. Rozhodla sa teda, že pocestuje s pútnikmi vlakom do Lúrd. Jej miestny lekár, Dr. Cibiel, jej vystavil 11. júna 1891 písomné potvrdenie na odcestovanie, bol však názoru, že jej ochorenie si vyžaduje čo najskôr radikálnu operáciu, lebo inak to povedie k zdĺhavej liečbe.

18. augusta Clémentine vycestovala z Rouillé a 21. augusta prišla do Lúrd. V deň príchodu ponorila do kúpeľa svoju nohu i s bandážou, kde v priebehu sekundy prebehlo zahojenie.

³⁷ BOISSARIE, s. 63 – 76; MANGIAPAN, s. 89.

Dr. Cibiel ju po jej uzdravení znova vyšetril a dosvedčil, že z predchádzajúceho ochorenia sú preukázateľné už iba jazvy a toho času je vyliečená.

Napokon aj Lekársky úrad potvrdil, že náhle a trvalé uzdravenie Clémantine Trouvé je medicínsky nevysvetliteľné. Neskôr sa Clémantine stala Malou sestrou od Nanebovzatia Panny Márie (rehola) pod menom sestra Agnes-Marie.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Zápal okostnice (periostu) na päte pravého chodidla s fistulou.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Clémantine Trouvé uznal 6. júna 1908 arcibiskup Amette z Paríža za zázrak.³⁸

16 Marie LEBRANCHU

Situácia a jej súvislosti: Marie Lebranchu sa narodila v roku 1857 a v čase uzdravenia, ktoré sa stalo 20. augusta 1892, žila v Paríži. Mala vtedy 35 rokov.

Marie bola dcérou rodičov, ktorí obaja umreli na tuberkulózu a aj ona veľmi skoro ochorela na tuberkulózu plúc s hlbokými kavernami. Často ju postihovali prudké záchvaty kašľa. Nakoniec ju prijali vo francúzsko-holandskej nemocnici (Hôspital Néederlandais), ktorá bola špeciálne vybavená pre chorých na tuberkulózu. Desať mesiacov tu ležala na posteli, trpela he-

³⁸ BOISSARIE, s. 82 – 85.

moptýzou, hnisavým kašlom a neprestajne vracala, takže nakoniec vážila len 24 kíl. Pre ošetrojúcich lekárov bola beznádejnou kandidátkou na smrť. V takejto situácii Marie vložila svoju poslednú nádej do púte do Lúrd, na ktorú sa podujala 19. augusta 1892 z Paríža.

V sobotu 20. augusta 1892 sa pri ponorení do kúpeľa v jaskyni Massabielle udialo náhle uzdravenie. Keď sa po prvom kúpeli dostavila do Lekárskeho úradu, dôkladne ju vyšetrili, pričom neboli zistené ani rachoty, ani trubicové dýchanie, ba žiadne, ani najmenšie stopy po nejakom poškodení. Prestal kašeľ, tvorba hlienov a upravil sa jej apetít. Až do jej odchodu lekári každý deň nanovo zistňovali a konštatovali, že jej uzdravenie trvá. Marie sa vydala v roku 1894. Zomrela v roku 1920 vo veku 63 rokov.

Náhle a trvalé uzdravenie Marie Lebranchu napokon aj Lekársky úrad v Lurdoch potvrdil ako medicínsky nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza plúc (Kochov tuberkulózny bacil).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Marie Lebranchu uznal 6. júna 1908 arcibiskup Amette z Paríža za zázrak.³⁹

---

³⁹ MANGIAPAN, s. 95; BOISSARIE, s. 38 – 42.

17 Marie LEMARCHAND

Situácia a jej súvislosti: Marie Lemarchand sa narodila v roku 1874 v Caen (Francúzsko). Uzdravená bola 21. augusta 1892 vo veku 18 rokov.

Marie postihla choroba lupus vulgaris, teda tuberkulózne ochorenie kože a tkaniva charakterizované tvorbou vredov, ktoré pokrývali celé ľavé líce, pery a časť úst. Jej tvár pôsobila na pohľad odpudzujúco. Ošetrujúci lekár Dr. Lanéèle z Caen ju označil za nevyliečiteľnú.

V tejto život ohrozujúcej situácii sa Marie rozhodla vložiť všetku svoju nádej do Lúrd. Rovnako ako Marie Lebranchu cestovala 19. augusta 1892 z Paríža národným vlakom s pútnikmi do Lúrd. 20. augusta prišla prvý raz k jaskyni.

Potom, čo sa 21. augusta ponorila do kúpeľa, bola z hnisavých vredov na tvári a na nohách v okamihu úplne vyliečená. Dr. d'Hombres, svedok uzdravenia, popísal svoje zdesenie nad jej výnimočne odpudzujúcim vzhľadom. Vravel, že líca, spodná časť nosa a horná pera boli pokryté silne hnisavým ložiskom tuberkulózneho pôvodu. Ked' ju navštívil po jej uzdravení v nemocnici, videl už iba dočervena sfarbený povrch pokožky, ktorý bol suchý a akoby potiahnutý novovytvorenou kožou. Hnisom znečistené ľanové obväzy ležali vedľa nej.

Rana rovnakého druhu na nohe bola taktiež suchá, informoval Lekársky úrad v Lurdoch.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza plúc spojená s vredmi na tvári a na nohe.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Taktiež podrobná previerka, ktorú vykonala Parížska diecéza, uznala uzdravenie za vedecky nevysvetlitelné.

Uzdravenie Marie Lemarchand (po svadbe pani Authier) uznal 6. júna 1908 arcibiskup Amette z Paríža za zázrak.⁴⁰

18

Élise LESAGE

Situácia a jej súvislosti: Élise Lesage sa narodila v Bucquoy (Francúzsko) v roku 1874. Uzdravená bola vo veku 18 rokov 21. augusta 1892.

Élise trpela na tuberkulózny biely tumor pravého kolena, ktorý bol za jej čias veľmi rozšírený predovšetkým medzi mládežou. Takéto zápaly sa skúšali liečiť rozzeravenými platínovými ihlicami. A tak v tom čase pre tieto choroby najkompetentnejší lekár z Paríža, Dr. de

Saint-Germain, naordinoval Élise v júli 1891 nasledujúcu terapiu: za použitia chloroformu vypaliť päť veľkých pruhov a 25 „pointes de feu“ (terapia horúcim železom) okolo kolena, denné aplikácie jódovej tinktúry, pokračovanie v začiatnej celkovej liečbe, pri neúspechu operatívne odstránenie chorej kosti.

Napriek bolestivej liečbe sa ochorenie zhoršilo a hrozila resekcia kosti. V tejto bezvýchodiskovej situácii sa Élise prihlásila na národnú púť do Lúrd, ktorá sa organizovala v polovici roka 1892. Po príchode do Lúrd sa 21. augusta 1892 ponorila v jaskyni Massabielle do vody, kde bola od svojho utrpenia – tuberkulózy klíbu – celkom oslobodená. Ešte v ten deň potvrdil Lekársky úrad uzdravenie „bez následkov a stuhnutia“. Opäťovné skúmanie prebehlo pri príležitosti národných pútí v rokoch 1893 a 1894. Ani po 16 rokoch nedošlo k návratu ochorenia.

⁴⁰ MANGIAPAN, s. 95.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulózna osteoartritída kolena.
- **Prognóza:** Nijaké vyhladky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** V danej dobe primeraná, ale neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

V zázname z kánonického procesu, ktorý sa uskutočnil v príslušnom biskupstve Arras, sa hovorí o uzdravení v dvoch etapách: prvé známky zlepšenia 19. augusta 1892 pri hrobe svätej Radegundis v Poitiers, definitívne uzdravenie 21. augusta 1892 v kúpeli v Lurdoch.

Uzdravenie Élise Lesage uznal 4. februára 1908 biskup Alfréd Williez z Arrasu za zázrak.⁴¹

19

Sestra MARIE DE LA PRÉSENTATION

Situácia a jej súvislosti: Sestra Marie de la Présentation, rodným menom Sylvanie Delporte, sa narodila 15. februára 1846 a v čase uzdravenia, 29. augusta 1892, žila ako františkánska sestra Hlásania viery v Lille (Francúzsko). Mala vtedy 46 rokov.

Sestra Marie trpela od roku 1880 chronickým tuberkulóznym zápalom žalúdka a črev. Pretože každá jej liečba ostávala bez úspechu, rozhodla sa ísť po dvanástich rokoch choroby na pút do Lúrd. Už vo vlaku nastala úlava, čo jej umožnilo priať trochu jedla. Lurdska voda spočiatku nepriniesla žiadne zlepšenie. Sestra Marie sa však nevzdala nádeje.

29. augusta 1892 dostala počas modlitby v ružencovej kaplnke prudké bolesti žalúdka. Hned' na to nečakane nastalo úplné uzdravenie, ktoré le-

⁴¹ LÄPPLER: Die Wunder von Lourdes, s. 69 – 70.

kári pokladali za nemožné. Lekársky úrad v Lurdoch potvrdil medicínsku nevysvetliteľnosť tohto uzdravenia.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Chronický tuberkulózny zápal žalúdka a črev (gastroenterítida).
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quo ad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Primeraná, ale neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Počas nasledujúcich 16 rokov, teda až do konca kánonického procesu, sa ochorenie nevrátilo.

Uzdravenie sestry Marie de la Présentation uznal 15. augusta 1908 svätiaci biskup François Delamaire z Cambrai za zázrak.⁴²

20

Abbé CIRETTE

Sitácia a jej súvislosti: Abbé Cirette sa narodil 15. marca 1847 v Poses (Eure). V čase uzdravenia 31. augusta 1893 mal 46 rokov a žil v Beaumontel (Francúzsko).

Abbé bol farárom istej obce v diecéze Evreux. Bezprostredne po prekonaní tažkej chrípky v januári roku 1892 sa u neho objavilo nervové ochorenie s duševnými poruchami. Už neboli schopný ani normálne kráčať. Jeho samostatnosť a pamäť boli preč, ba už nemohol ani rozprávať. Pretože si bol vedomý svojho stavu, klesol na duševné dno, zvlášť keď sa rôzne lieky ukázali ako neúčinné. Záhadná choroba, skleró-

⁴² MANGIAPAN, s. 96.

za miechy spojená s poškodením (kôrovomiechovej) pyramídovej dráhy, sa telesne prejavila postupnou paralýzou (ochrnutím) tela. Vo svojich 46 rokoch videl poslednú záchrannu v púti do Lúrd. Pretože jeho diecéza neorganizovala žiadnu pút', pripojil sa abbé Crette k púti usporiadanej z Rouen.

Ked' prišiel 29. augusta 1893 do Lúrd, čakal ešte dva dni, kým išiel k jazierku. Podľa vlastných slov preto, aby neprebral miesto nejakému inému chorému, ktorý by tam mohol byť uzdravený. V momente ponorenia 31. augusta 1893 nepociťoval spočiatku nič zvláštne. No neskôr, po obede, silno pocítil túžbu opäť ísť k jaskyni. Na ceste tam zakrátko spozoroval, že svoje barly už nepotrebuje. Bol úplne uzdravený.

Uzdravenie potvrdil Lekársky úrad v Lurdoch a zhodnotil ho ako úplné, náhle a celkom nečakané. Po svojom návrate do farnosti mohol abbé Crette na prekvapenie všetkých znova prevziať všetky svoje úlohy ako farár v Beaumonteli.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Amyotrofická laterálna skleróza miechy.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

K medicínskemu posudku sa po 12-ročnom sledovaní pripojila aj kánonická komisia.

11. februára 1907 uznał uzdravenie abbého Crette biskup Philippe Meunier z Evreux za zázrak.⁴³

---

⁴³ MANGIAPAN, s. 96; LÄPPLÉ, s. 72 – 73.

Situácia a jej súvislosti: Aurélie Huprelle sa narodila v roku 1869. V čase uzdravenia, 21. augusta 1895, mala 26 rokov a žila v Saint-Martin-le-Nœud (Francúzsko).

Aurélie očividne už dlhšie trpela na tuberkulózu plúc. Od jej dvadsiatich rokov ju ošetroval domáci lekár Dr. Hardivilliers, ktorý bol však voči rýchlo postupujúcej chorobe bezmocný. V roku 1889 sa pridružila plúcna kongescia (nahromadenie krvi), ktorá opakovane

vyvolala zápaly a nakoniec zdĺhavú plúcnu chorobu s akútym priebehom a kavernami v narušených plúcach. Potom, čo 26-ročná Aurélia už od medicíny nemala čo očakávať, rozhodla sa proti vôle svojho lekára íst s národnou púťou do Lúrd. Na medzistanici v Paríži bolo Aurélii udelené pomazanie chorých, pretože to vyzeralo na jej blízku smrť. Do Lúrd pricestovala úplne vyčerpaná 21. augusta 1895. Neskôr ju prenesli na matraci ku kúpeľom. Čo sa udialo potom, popisuje Dr. Boissarie:

„Je 7 hodín ráno. Chorá je položená na plachtu tak, aby ju bolo možné ponoriť do vody; z každej strany ju podopierajú, pretože nie je schopná urobiť ani minimálny pohyb, je totiž úplne nehybná. Sotva je vo vode, zmocní sa jej úzkosť v hrudi, pocítuje strach, ktorý nevie popísat, a preniká ju spaľujúca bolest. Potom sa zrazu dostaví pokoj, všetka bolest zmizne a má pocit dokonalého blaha. V priebehu pári sekúnd je uzdravená, bez postupného zlepšenia, od základu uzdravená...“

Ked' prišla do Lekárskeho úradu, s najväčšou starostlivosťou sme ju vyšetrili a na jej plúcach sme nemohli nájsť ani najmenšie poškodenie.⁴⁴

Práve v ten deň sa v Lekárskom úrade zhromaždili lekári na zasadnutie, kde im Auréliu dvakrát predviedli. Prítomní lekári nemohli inak, ako uzdravenie potvrdiť. Po jej návrate domov mohol aj jej ošetrujúci lekár na svoje prekvapenie skonštatovať úplné uzdravenie.

⁴⁴ BOISSARIE, s. 36.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Akútна kavernózna tuberkulóza plúc s hemoptýzou.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Na päťdesiate výročie zjavenia Panny Márie Lurdskej bola v roku 1908 Aurélia na podnet biskupa z Beauvais nanovo vyšetrená a podrobena výsluchu. Po tomto bolo jej uzdravenie 1. mája 1908 biskupom Marie Jean Douais z Beauvais uznané za zázrak.

No Aurélia bola zrazu vystavená veľkej vlne ohovárania a pochybností. Nemecký lekár Dr. Aigner tvrdil, že jej choroba bola čisto nervového pôvodu, čo spôsobilo veľký ohlas. Preto bolo nutné vykonať opäťovné vyšetrenie, ktoré urobili tria profesori z lekárskej fakulty v Paríži v roku 1909. Tito však dospeli k rovnakým záverom ako pôvodné lekárske a neskôršie cirkevné skúmania: tuberkulózne ochorenie, ktoré bolo bezprostredne, spôahlivo a natrvalo vyliečené.⁴⁵

22

Esther BRACHMANN

Situácia a jej súvislosti: Esther Brachmann sa narodila v roku 1881 v Paríži. Uzdravená bola v Lurdoch 21. augusta 1896 vo veku svojich 15 rokov. Esther ako 15-ročné dievča už dva roky trpela na tuberkulózu. Bola umiestnená v nemocnici vo Villepinte, čo bol azyl pre dievčatá s tuberkulózou. Ked' jej lekári potvrdili, že trpí tuberkulózou brušných orgánov bez vyhliadky na vylieče-

⁴⁵ MANGIAPAN, s. 96 – 97; LÄPPLÉ, s. 73 – 75; BOISSARIE, s. 33 – 37.

nie, vložila svoju poslednú nádej do Lúrd. V stave vzbudzujúcom obavy pricestovala 21. augusta 1896 do Lúrd. Ošetrovatelia Našej milé Pani záchranyne, verní služobníci chorých na národnej púti, vyzdvihli ráno Esther z vlaku a priniesli ju k jaskyni, kde ju pomocníčky ponorili do kúpeľa. Ešte v kúpeľi, ponorená do lurskej vody, bola v okamihu úplne uzdravená. Bolesti aj zväčšenie (vyklenutie) brucha zmizli. Mohla chodiť a mala chuť do jedla. Popoludní sa už ako zdravá zúčastnila duchovných cvičení pre pútnikov. Nasledujúci deň sa pri zastaveniach krízovej cesty modlila krízovú cestu.

O dva dni neskôr ju priviedli do Lekárskeho úradu, kde po dôkladných vyšetreniach potvrdili jej uzdravenie.

Ako sa dalo čakať, po návrate Esther do Villepintu boli lekári veľmi prekvapení a ponechali si ju ešte jeden rok v dome na pozorovanie. Až v roku 1897, keď sa vrátila z ďakovnej púte, boli jej ochotní vystaviť potvrdenie, v ktorom vyhlásili, že bola uzdravená „od svojho návratu z Lúrd v roku 1896“.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Tuberkulózny zápal pobrušnice.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

V perspektíve možného cirkevného schválenia uzdravenia bola Esther Brachmann v roku 1908 na žiadosť arcibiskupa Léona Amette z Paríža nanovo vyšetrená a posúdená ako úplne zdravá. Vzhľadom na to vyhlásil arcibiskup Amette jej uzdravenie 6. júna 1908 za zázrak.⁴⁶

Toto vyšetrovanie poslúžilo arcibiskupovi tiež v súvislosti s uzdraveniami Clémentine Trouvé, Élise Lesage a Marie Lemarchand, ktoré sa stali nedobrovoľnými hrdinkami románu *Lourdes* spisovateľa Émile Zolu⁴⁷, ktorý však historické skutočnosti dosť prekrútil.

⁴⁶ MANGIAPAN, s. 97 – 98.

⁴⁷ É. ZOLA: *Lourdes*.

23 Jeanne TULASNE

Situácia a jej súvislosti: Jeanne Tulasne sa narodila 8. septembra 1877 v Tours (Francúzsko). Uzdravená bola v Lurdoch 8. septembra 1897, v deň svojich 20. narodenín.

Jeanne od svojich osemnástich rokov trpela na tuberkulózny zápal pobrušnice. Po šestich mesiacoch sa choroba rozšírila do miechy. V priebehu párov mesiacov boli lézie značne znepokojujúce: poškodenie dvoch až troch stavcov spo-

jené s deformáciou chrbtice a vytvorením hrbu; k tomu pribudol absces ľavej stehbovej kosti, ochabovanie svalstva a vybočenie nohy. Od 27. septembra 1896 ležala Jeanne na lôžku. 7. augusta 1897 ošetroujúci lekár potvrdil vážnosť jej stavu. Jeanne tak vložila svoju poslednú nádej do Lúrd, pričom podľa mienky jej lekára takáto cesta v tomto stave hraňičí s bláznovstvom.

Napriek svojmu zlému stavu, pre ktorý ju museli uložiť do koša z vŕbového prútia, vycestovala Jeanne začiatkom septembra 1897 spolu s diecéznym pútnickým vlakom do Lúrd. Ráno 7. septembra prišla do Lúrd a večer toho istého dňa ju ponorili do kúpeľa. No žiadny výsledok sa nedostavil.

8. septembra, v deň svojich 20. narodenín, sa Jeanne zúčastnila na procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatostou, pri ktorej diecézny biskup niesol monštranciu. Prvý raz ju požehnal, keď išiel popri nej, no potom ešte išiel späť a požehnal ju druhýkrát. A Jeanne sa cítila v momente uzdravená.

Pri prehliadke v Lekárskom úrade, ktorá sa konala na ďalší deň a tiež nasledujúci rok 1898, lekári potvrdili úplné, náhle a trvalé uzdravenie z dlhotrvajúcej tuberkulózy chrbtice (Pottova choroba).

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza chrbtice (Pottova choroba) spojená s vybočením nohy.

- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

O desať rokov neskôr, po následnom vyšetrovaní cirkevnou komisiou, uzdravenie Jeanne Tulasne 27. októbra 1907 uznal arcibiskup René François Renou z Tours za zázrak.⁴⁸

24

Clémentine MALOT

Situácia a jej súvislosti: Clémentine Malot sa narodila 22. novembra 1872 v Granvilliers. V čase svojho uzdravenia 21. augusta 1898 mala 25 rokov a žila v Gaudechart (Francúzsko).

Clémentine trpela na kavernóznu tuberkulózu plúc s hemoptýzou, na ktorú bola upozornená vykašliavaním krvi v roku 1892. V priebehu nasledujúcich piatich rokov choroba neúprosne postupovala. Preto sa v beznádejnom stave rozhodla ísť do Lúrd, rovnako ako aj mnohí iní.

Hned' po svojom príhode národným pútnickým vlakom 20. augusta 1898 ju po veľmi namáhavnej ceste priniesli ku kúpeľom, kde sa najprv nič nestalo. Až po ponorení v nasledujúci deň 21. augusta 1898 pocítila výrazné zlepšenie svojho telesného stavu.

Lekársky úrad vykonal vyšetrenia 21. a 23. augusta 1898, ako aj 21. augusta 1899, pričom potvrdil úplné uzdravenie.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Akútta kavernózna tuberkulóza plúc s hemoptýzou.

⁴⁸ BOISSARIE, s. 145 – 150, MANGIAPAN, s. 98.

- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quo ad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Vyšetrenie, ktoré sa opäťovne konalo po desiatich rokoch, viedlo k rovnakému výsledku.

1. novembra 1908 uzdravenie Clémentine Malot uznal biskup Marie Jean Douais z Beauvais za zázrak.⁴⁹

25 Rose FRANÇOIS

Situácia a jej súvislosti: Rose François, rod. Labreuvioies, sa narodila v roku 1863 v Paríži. Uzdravená bola v Lurdoch 20. augusta 1899 vo veku 36 rokov.

Rose trpela flegmónou ruky a pravého ramena (neohraničený zápal s edémom, sčervenaním), čiže hnisajúcou ranou, ktorá sa nechcela vyliečiť ani zacelíť. Pritom mala ešte ochorenie očí, ktoré rok čo rok znížovalo jej schopnosť vidieť, takže v dohľadnom čase sa počítalo s úplným oslepnutím. Medzi decembrom 1898 a júlom 1899 bola za účelom odstránenia infekcie na pravej ruke podrobéná piatim chirurgickým zákrokom, ktoré však nepriniesli zlepšenie. Upovedomili ju o nevyhnutnosti amputácie.

Nato sa Rose rozhodla, že pôjde na túr do Lúrd. S lekárskym certifikátom v rukách, ktorý jej vydali 16. augusta 1899 a ktorý potvrdzoval, že už skoro rok trpí na chronickú infekciu pravej ruky s početnými fistulami a veľkými lymfatickými edémami ramena a predlaktia, dorazila do Lúrd. 20. augusta bola po dlhom čakaní ponorená do vody v kúpacej kabíne, ktorá sa nachádzala vedľa jaskyne Massabielle. Pritom u nej nastal proces uzdravovania, ktorý bol zavŕšený 22. augusta úplným vylie-

⁴⁹ MANGIAPAN, s. 99.

čením. Edém zmizol, fistuly sa uzatvorili, bolesti a stuhnutosť sa stratili. Na ruke bolo viditeľných už len niekoľko jaziev.

Lekársky úrad v Lurdoch podal po dôkladnom vyšetrení stručné vyhlásenie: medicínsky nevysvetliteľné! Po jej návrate do Paríža bolo toto nečakané a takmer okamžité uzdravenie prešetrené a potvrdené i parížskou komisiou.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Lymfangitída (zápal miazgových ciev) pravej hornej končatiny s fistulami a rozsiahlym edémom.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Takmer okamžitý, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

V roku 1908 kánonická komisia prípad vyšetrila a taktiež potvrdila úplné, nepredvídateľné a trvalé uzdravenie.

6. júna 1908 uznal arcibiskup Jean Amette z Paríža uzdravenie Rose François za zázrak.⁵⁰

26 Páter SALVATOR

Situácia a jej súvislosti: Ernest Taburel, narodený v roku 1862 v Rouelle, prijal pri vstupe do kapucínskej rehole meno Salvator a v čase uzdravenia 25. júna 1900 ako 39-ročný žil v Dinarde (Francúzsko).

Po ukončení teologického štúdia bol ako 34-ročný poverený opaterom dvoch na tuberkulózu chorých spolubratov, pričom sa tuberkulózou nakazil aj sám.

⁵⁰ MANGIAPAN, s. 97; LÄPPLÉ, s. 82.

Rehoľné vedenie spočiatku považovalo toto nakazenie za prechodné a liečiteľné. Začiatkom roku 1898 bolo ochorenie diagnostikované ako tuberkulóza plúc. V júni 1898 prijal páter Salvator kňazskú vysviacku. 15. januára 1899 upadol do ľahkého zdravotného stavu, ktorý bol v posudku lekárov Dr. Menagera z Nantes a Dr. Mordredta z Le Mans diagnostikovaný ako tuberkulózne stvrdnutie pravého plúcneho hrotu a zápal pobrušnice. V tejto bezvýchodiskovej situácii sa provinciál rozhodol, že pátra Salvatora pošle do Lúrd. Lekári boli proti tomu a deň pred jeho odchodom mu už neposkytli žiadne ošetrenie. V ich očiach pre neho už zhasla nádej. Hned po príhode do Lúrd 25. júna 1900 sa páter nechal dopraviť ku kúpeľom, kde sa modlil asi hodinu. Čo sa dialo potom, stručne zhrňuje Dr. Boissarie:

„O druhej hodine vstúpil do vody. Bol ako udusený a sotva dva-tri razy zvolal... No po chvíli sa zodvihol, nepociťoval viac nevoľnosť a sotva dokázal ovládnuť svoju radosť. Ten, ktorý bol pred chvíľou zohnutý ako starec, stojí tu teraz vzpriamený a voľne sa pohybuje.“⁵¹

Na ďalší deň, 26. júna 1900, pátra Salvatora vyšetrili v Lekárskom úrade, kde zistili úplné uzdravenie.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulózny zápal pobrušnice.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Z poverenia arcibiskupa z Rennes v roku 1908 prípad opäťovne vyšetrili dvaja lekári z cirkevnej komisie. Jeho stav bol charakterizovaný ako veľmi uspokojivý.

1. júla 1908 uzdravenie pátra Salvatora uznal arcibiskup A. Dubourg z Rennes za zázrak.⁵²

⁵¹ BOISSARIE, s. 302.

⁵² Tamtiež, s. 299 – 307; MANGIAPAN, s. 110; LÄPPLÉ, s. 83 – 84.

Situácia a jej súvislosti: Sestra Maximilien sa narodila v roku 1858 a v čase uzdravenia 20. mája 1901, vo veku 43 rokov, žila v kláštore Sestier Našej miléj Pannej nádeje v Marseille (Francúzsko).

Choroba sestry Maximilien bola následkom toho, že na prechádzke s duševne chorým človekom, ktorý sa vrhol do blízkeho vodného toku, sa ho snažila zachrániť a sama sa ocitla v ohrození života. Po niekoľkomesačnej inkubač-

nej dobe sa objavila najprv žltačka, potom pribudlo ochorenie pečene a neskôr aj zápal pobrušnice. Jej choroba sa tiahala 15 rokov, z ktorých posledných päť bola pripútaná na lôžko. Lekári skúšali všetky dostupné prostriedky a metódy, no nakoniec museli vziať tento boj s neliečiteľnou chorobou – cystickým echinokokom pečene (cysta – vačkovitý tumor naplnený tekutinou), tuberkulóznym zápalom pobrušnice a zápalom žil na ľavej nohe (flebitídou).

Pozvolný proces otravy bol nezadržateľný, takže operačný zákrok prišiel neskoro.

V tejto situácii jej generálna predstavená povolila púť do Lúrd, kam prišla ráno 20. mája 1901. Popoludní o 15:00 ju priniesli k jaskyni a ponorili do vody. Pri kontakte s vodou prešla jej nohou obrovská bolest a noha bola v okamihu rovná. Zväčšenie brucha a opuch nohy celkom zmizli.

Nasledujúci deň, 21. mája, sestru Maximilien v Lekárskom úrade dôkladne vyšetrili. Najskôr rozprávala neuveriteľnú príhodu svojho ochorenia, referovala o postupe choroby a o náhlom uzdravení z predchádzajúceho dňa. V tom čase mala 43 rokov. Keď telegrafom dorazil lekársky posudok ošetrujúceho lekára Dr. Rampala z Marseille, potvrdili lekári uzdravenie. Dr. Rampal uzatvára svoju správu takto:

„Z faktov, ktoré mám pred sebou, som nútený urobiť záver a bez pred-
sudkov vyhlásíť, že sestra Maximilien, ktorá už 5 rokov trpela na hyda-

tickú cystu pečene a na flebitídu ľavej nohy, bola považovaná za nevyyliečiteľný prípad a že sa 26. mája 1901 vrátila z Lúrd celkom vyliečená.⁵³

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Hydatická cysta pečene a flebitída ľavej nohy.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie sestry Maximilien 5. februára 1908 uznal kardinál Paulin Andrieu z Marseille za zázrak.⁵⁴

28

Marie SAVOYE

Situácia a jej súvislosti: Marie Savoye sa narodila v roku 1877. V čase uzdravenia, 20. septembra 1901, mala 24 rokov a žila v Cateau-Cambresis (Francúzsko).

Marie roky trpela na reumatickú horúčku. Posledných šest rokov pred uzdravením už neopúšťala lôžko a tak tiež nemohla prijímať tuhú stravu. Tento je stav bol za posledné štyri roky zaťažený ťažkým ochorením srdca so symptómmi mitrálnej chyby, ktoré pochádzalo

z infekčného reumatizmu z roku 1897. Choroba viedla cez bezmála úplnú stratu chuti do jedla a vykašliavanie krvi až po taký stav slabosti, že sa ju po jej príchode do Lúrd nikto neodvážil ponoriť do kúpeľa.

Tak sa 20. septembra 1901 zúčastnila na popoludňajšej procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatostou. Pri požehnaní sviatostou bezprostred-

⁵³ BOISSARIE, s. 312.

⁵⁴ Tamtiež; MANGIAPAN, s. 111; LÄPPLÉ, s. 85 – 89.

ne zmizli všetky symptómy aj rana na chrbte, spôsobená dlhotrvajúcou imobilítou.

Pri vyšetrení v Lekárskom úrade, ktoré v ten istý deň vykonal Dr. Périsson, bolo skonštatované úplné a medicínsky nevysvetliteľné uzdravenie. Po svojom návrate do normálneho života venovala Marie Savoye svoju starostlivosť a pozornosť iným ľuďom, ako to i sama zažila počas svojej dlhej choroby.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Chyba mitrálnej chlopne reumatického pôvodu.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po kánonickom skúmaní uznal uzdravenie Marie Savoye 15. augusta 1908 svätiaci biskup François Delamaire z Cambrai za zázrak.⁵⁵

29

Johanna BEZENAC

Situácia a jej súvislosti: Johanna Bezenac, rodená Dubos, sa narodila v roku 1876. V čase uzdravenia, 8. augusta 1904, mala 28 rokov a žila v Saint-Laurent-des-Bâtons (Francúzsko).

Johanna bola od mladosti slabého zdravia. No vydala sa, narodilo sa jej dieťa a hľadela do nádejnej budúcnosti. Po veľmi dlhom a vyčerpávajúcom období dojčenia v marci 1901 ochorela na ťažký zápal plúc, ktorý v skutočnosti

⁵⁵ Heilungen und Wunder, s. 19; BOISSARIE, s. 319 – 320; MANGIAPAN, s. 111.

len zahaľoval tuberkulózu. Liečba vôbec nebola účinná a jej stav sa čoraz viac zhoršoval. Jej tvár bola zasiahnutá kožnou infekciou, ktorá sa rozšírila až ku koriencom vlasov, takže v posledných mesiacoch pred uzdravením sa Johanna neodvážila ani vyjsť von. V tejto bezvýchodiskovej situácii vložila svoju poslednú nádej do Lúrd.

Ked' 7. augusta 1904 dorazila pútnickým vlakom do Lúrd, bol jej vzhľad otriasný. Na ďalší deň, 8. augusta, ju sanitkou priviezli k jaskyni a odtiaľ ju pomocníčky vzali a ponorili do kúpeľa. Už pri vyzdvihnutí z kúpeľa sa zdal jej celkový zdravotný stav zrazu lepší; trvalá regenerácia nasledovala 9. augusta 1904.

Lekársky úrad disponuje o tomto uzdravení len krátkou správou. Po pobytu v Lurdoch sa Johanna Bezenac vrátila so svojimi spolupútnikmi domov uzdravená.

4. októbra 1904, teda dva mesiace po skončení púte, ošetrujúci lekár po krátkom a dôkladnom vyšetrení jednoznačne skonštaoval úplné uzdravenie celkového i lokálneho stavu.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Kachexia (chorobné schudnutie) a lupus tváre, pravdepodobne tuberkulózny.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Po rovnako dôkladnom kánonickom skúmaní uznal uzdravenie Johannu Bezenac 2. júla 1908 svätiaci biskup Henri J. Bougoin z Périgueux za zázrak.⁵⁶

⁵⁶ MANGIAPAN, s. 112; Lourdes: Heilungen und Wunder, s. 19; LÄPPLÉ, s. 91 – 92.

30 Sestra SAINT-HILAIRE

Situácia a jej súvislosti: Sestra Saint-Hilaire sa narodila v roku 1865 ako Lucie Jupin. V čase uzdravenia, 20. augusta 1904, mala 39 rokov a pôsobila ako matka predstavenej v Kongregácii sv. Jozefa z Clairvaux v kláštore v Peyreleau (Francúzsko).

Lucie Jupin, ktorá pri svojom vstupe do kláštora dostala meno sestra Saint-Hilaire, ochorela v auguste 1903 na žalúdočno-črevnú poruchu, ktorá nereagovala na žiadnu liečbu. Z týždňa na týždeň sa

jej zdravie zhoršovalo a po niekoľkých mesiacoch bol jej stav už chronický. Vo februári 1904 sa jej utvoril tumor na pravom boku, ktorý išiel ruka v ruke so zhoršením celkového stavu a s ťažkou asténiou (celková slabosť).

V tejto úplnej bezná dejnosti hľadala východisko v Lurdoch.

Ked' sestra Saint-Hilaire v auguste 1904 prišla s národnou púťou do Lúrd, bola úplne vychudnutá – ako sa vraví, kost' a koža. Vážila 42 kilogramov. 20. augusta 1904 doviezli 39-ročnú sestru v sanitke k jaskyni a ponorili ju do kúpeľa. Už pri prvom ponorení sa pocítila v sebe závan nového života a dostala chuť do jedla. Jednako potrebovala niekoľko hodín, aby si uvedomila, že bola uzdravená, a aby to 22. augusta nahlásila v Lekárskom úrade, kde následne bolo skonštatované mimoriadne a medicínsky nevysvetliteľné uzdravenie.

Po svojom návrate do reholného spoločenstva začala opäť normálny život reholnej sestry a na znak vdăky prišla ešte viackrát do Lúrd spolu s púťou z Rodez.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Nádorové ochorenie čreva.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po komplexnom kánonickom skúmaní uzdravenie sestry Saint-Hilaire uznal 10. mája 1908 biskup Charles de Ligonnes z Rodez za zázrak.⁵⁷

31

Sestra SAINTE-BÉATRIX

Situácia a jej súvislosti: Sestra Sainte-Béatrix sa narodila v roku 1862 ako Rosalie Vildier. V čase uzdravenia, 31. augusta 1904, mala 42 rokov a žila v Evreux (Francúzsko).

V roku 1894 sa zdravie vtedy 32-ročnej sestry kvôli zápalu hrtanu veľmi zhoršilo. Po opakovanych vyšetreniach tkaniva znala diagnóza takto: neliečiteľná choroba, pravdepodobný tuberkulózny zápal hrtana a priedušnice. Od roku 1896 až

do túte do Lúrd koncom augusta 1904 sa stále silnejšie prejavovali tie-to symptómy: celková slabosť, strata hlasu, kašeľ s krvavým a hnisavým hlienom, čo potvrdzovalo diagnózu tuberkulózy stanovenú lekármi.

V ráno príchodu diecéznej túte z Evreux, 31. augusta 1904, sa sestra Sainte-Béatrix po svojom ponorení do vody v kúpeľoch cítila ako vymenená. O dva dni neskôr bola vyšetrená v Lekárskom úrade. Lekári nenašli ani v hltane ani v oblasti hrudníka žiadne anomálie.

O rok neskôr sa znova vrátila do Lúrd, aby sa Panne Márii podákovala. Ked' znova vstúpila do kúpeľov, bola uzdravená aj zo slabozrakosti, na ktorú trpela už 15 rokov.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Zápal hrtanu (pravdepodobne tuberkulózny).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).

⁵⁷ MANGIAPAN, s. 112; LÄPPLÉ, s. 92 – 93.

- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Pretože náhle uzdravenie nebolo možné vysvetliť prirodzenou cestou, vyliečenie sestry Sainte-Béatrix po pozitívnom hodnotení zo strany kánonickej komisie uznal biskup Philippe Meunier z Evreux 25. marca 1908 za zázrak.⁵⁸

32   Marie-Thérèse NOBLET

Situácia a jej súvislosti: Marie-Thérèse Noblet sa narodila v roku 1889 a v čase uzdravenia, 31. augusta 1905, mala 15 rokov a žila v Avenay (Francúzsko).

Marie-Thérèse bola v detstve opakovane ťažko chorá. V auguste 1904 jej ako 14-ročnej diagnostikovali tuberkulózu chrbtice (Pottova choroba), spojenú s nervovými poruchami.

30. augusta 1905 prišla Marie-Thérèse s diecéznou púťou do Lúrd a nasledujúci deň bola uzdravená v momente, keď sa po procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatostou pred šiestou večer vrátila do ubytovne pre chorých s názvom Naša milá Pani bolestná.

Vyšetrenie, ktoré sa uskutočnilo nasledujúci deň v Lekárskom úrade, neprekázalo ani deformáciu chrbtice, ani žiadne pohybové obmedzenia. Rovnako zmizli aj bolesti.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Spondylitis lumbodorsalis.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).

⁵⁸ MANGIAPAN, s. 112 – 113; Lourdes: Heilungen und Wunder, s. 20; LÄPPLÉ, s. 93 – 94.

- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Ked' bola Marie-Thérèse o tri roky neskôr nanovo podrobená vyšetreniu, ktoré kánonickej komisii nariadil kardinál – arcibiskup z Reims, neboli zistené žiadne anomálie. Potom, čo sa uistili o trvalosti jej zdravia, uznal kardinál arcibiskup L. J. Luçon z Reims 11. februára 1908 uzdravenie za zázrak.

Neskôr Marie-Thérèse nasledovala svoje vnútorné volanie a vstúpila do rehoľného spoločenstva Služobníc Pána, ktoré bolo založené arcibiskupom de Boismenu (Papua – Nová Guinea) ako prvé domorodé spoločenstvo sestier. Napriek ťažkým životným podmienkam a nepriaznivej klíme pôsobila mimoriadne dobre medzi obyvateľmi Papuy – Novej Guiney.

Toto uzdravenie bolo posledné z 22 uzdravení, ktoré uznali medzi rokmi 1907 a 1908 jedenásť francúzskych a dva belgických biskupov za zázraky a ktoré Msgr. Schöpfer, biskup z Tarbes, a Dr. G. Boissarie predstavili k 50. výročiu zjavení v Lurdoch.⁵⁹

33

Cécile DOUVILLE de FRANSSU

Situácia a jej súvislosti: Cécile Douville de Franssu sa narodila 26. decembra 1885 v Tournay (Belgicko), kde žila aj v čase svojho uzdravenia 21. septembra 1905. Mala vtedy 19 rokov.

Cécile bola už ako dieťa často chorá. V 14 rokoch sa u nej objavil biely tuberkulózny tumor na kolene. Po štyroch alebo piatich rokoch intenzívnej liečby,

⁵⁹ MANGIAPAN, s. 113.

ktorá bola bez badateľného úspechu, sa rozhodlo, že ju v júni 1904 budú operovať. Takmer v rovnakom čase u nej prepukol tuberkulózny zápal pobrušnice, ktorý sa na základe celkového zdravotného stavu do júla 1905 zhoršoval. Cécile mala trvalé bolesti, horúčku a veľmi slabý apetít – všetko to boli znaky postupného zoslabnutia. V tejto ťažkej situácii, bez nádeje na zlepšenie, vyjadriala v máji 1905 svoje želanie cestovať do Lúrd.

Napriek povážlivému celkovému stavu a ešte vždy zhoršenému zraku sa vydala v septembri na cestu do Lúrd, kde ju po jej príchode 21. septembra 1905 s veľkou opatrnosťou ponorili do vody v kúpeľoch, z ktorých vystúpila úplne a natrvalo vyliečená. Večer v ten istý deň nasledovalo vyšetrenie v Lekárskom úrade, kde skonštatovali, že už nie sú badateľné žiadne známky choroby.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulózny zápal pobrušnice.
- **Prognóza:** Nepatrné vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infauſt quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Lekársky posudok bol o niekoľko rokov neskôr odovzdaný biskupovi z Versailles, aby ten rozhadol o prípadnom zázračnom uzdravení. Nasledovalo nové skúmanie vykonané diecéznou komisiou. Po tomto skúmaní uzdravenie Cécile Douville de Franssu uznal biskup Charles Gibier z Versailles 8. decembra 1909 za zázrak. O trvalosti uzdravenia svedčí aj fakt, že uzdravená umrela v roku 1991, vo veku 105 rokov.

26. decembra 1990, keď Cécile oslavovala v kruhu svojej rodiny 105 rokov, by iste nikomu nezišlo na um, že tejto žene v jej 20 rokoch zostávalo už iba pári mesiacov, nanajvýš pári rokov života! Jej príbuzní s ňou slávili v tento deň jej posledné narodeniny. Samozrejme, to nemohli vedieť, ale každý si bol vedomý, že Cécile Douville de Franssu dostala celkom jedinečné životné vyznačenie.⁶⁰

---

⁶⁰ MANGIAPAN, s. 113 – 114.

34 Antonia MOULIN

Situácia a jej súvislosti: Antonia Moulin sa narodila 13. apríla 1877 vo Vienne (Francúzsko), kde žila aj v čase svojho uzdravenia, 10. augusta 1907 vo veku 30 rokov.

Život tejto mladej ženy je pozoruhodný z viacerých hľadísk. Po odznení choroby, ktorá bola v tých časoch dosť vážna na to, aby bola liečená v nemocnici, sa jej vo februári 1905 na pravej nohe vytvoril absces s flebitídou (zápalom žíl) a lymfangitídou (zápalom lymfatických ciev). Antonia strávila v nemocnici šest mesiacov. V septembri 1905 išla so skupinou pútnikov z Grenoblu do Lúrd, odkiaľ sa o 5 dní vrátila bez zdravotného zlepšenia naspať do nemocnice vo Vienne. Jej stav sa zhoršil. Tvorili sa ďalšie abscesy, ktoré viedli k prechodnej tvorbe fistúl. Tahalo sa to päť mesiacov, až do marca 1906. Hned po tom bola umiestnená v Hotel-Dieu v Lyone, kde sa však napriek rozličným terapiám jej stav nezlepšil.

Ked' to v roku 1906 vyzeralo tak, že už čoskoro zomrie, chcela, aby ju previezli k jej príbuzným. Jej celkový zdravotný stav ostával napriek všetkej liečbe nadálej vážny. Lokálna rana na stehne nabrala na rozsahu a hĺbke a neprestajne produkovala hnис. Koleno puchlo a trplo.

No dva roky po svojej prvej návšteve Lúrd podnikla Antonia v auguste 1907 svoju druhú cestu. Nepríjemne zapáchajúci hnис bol pre spolucestujúcich v aute veľkou skúškou. 10. augusta, teda druhý deň po jej príchode ju znova ponorili do vody v kúpeľoch. Ked' ju potom chceli opäť obviazať obväzom, zistilo sa, že rana je zahojená a jej noha je „ako nová“. Hned ju priviedli k jaskyni, pričom už mohla chodiť. Odšiali išli do Lekárskeho úradu, kde bolo uzdravenie po dôkladnom vyšetrení potvrdené.

Po jej návrate domov bolo celé okolie v ohromnom údive. Zo všetkých najviac však bol udinený jej lekár, ktorý písomne potvrdil, že tu ide o „vedecky nevysvetliteľné uzdravenie“.

Antonia Moulin prichádzala do Lúrd opäť v rokoch 1908, 1909 a 1910, zakaždým ako pomocníčka, pričom si pri týchto príležitostiach nenechala ujsť návštevy Lekárskeho úradu a Dr. Boissarieho.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Osteomyelitis (zápal kostnej drene pravej stehrovej kosti s fistulami) a artrítida kolena.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quo ad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Po posúdení a odobrení diecéznou komisiou uznal uzdravenie Antonie Moulin biskup Paul E. Henry z Grenoblu 6. novembra 1910 za zázrak.⁶¹

35   Marie BOREL

Situácia a jej súvislosti: Marie Borel sa narodila 14. novembra 1879 a v čase uzdravenia, 21. – 22. augusta 1907, žila v Mende (Francúzsko).

Po viacerých akútnejch zápaloch slepého čreva a dvojročnej lekárskej starostlivosti bola Marie v roku 1903 operovaná. Pár mesiacov neskôr, v roku 1904, sa pod jazvou z operácie objavil absces, ktorého liečba bola neúspešná. Od roku 1905 vznikali ďalšie, ešte horšie abscessy. Postihovali hrubé črevo a rozšírili sa na prednú a zadnú brušnú stenu v takej miere, že stolica bola po niekoľkých mesiacoch úplne presmerovaná (tzn. nešla normálnou cestou). Situácia sa mohla len zhoršovať

61 MANGIAPAN, s. 115; Heilungen und Wunder, s. 21.

bez ohľadu na to, že pre túto chorobu neexistovala v tom čase efektívna liečba. V tejto bezvýchodiskovej situácii vložila Marie Borel celú svoju nádej do Lúrd.

17. augusta 1907 prišla spolu s národnou púťou do Lúrd a zúčastňovala sa aj na obradoch. Ráno 21. augusta jej vymenili obväz na otvorených fistulách. Večer boli všetky štyri predné fistuly uzavreté, obväz bol suchý a čistý. Lézie boli zahojené. Na druhý deň boli pri vystúpení z kúpeľa zatvorené aj obidve rany na zadnej brušnej stene.

Po podrobnej prehliadke, ktorá sa uskutočnila nasledujúci deň v Lečárskom úrade, lekári potvrdili, že fistuly sú uzavorené a suché a že stolica teraz ide normálnou cestou. Toto náhle, úplné a definitívne uzdravenie bolo neskôr v rokoch 1907 až 1911 každoročne posudzované rôznymi lekármi a všetkými expertmi vyhodnotené ako medicínsky nevy-svetliteľné.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Šesť fekálnych fistúl v driekovej a brušnej oblasti.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Po kánonickom skúmaní uznal uzdravenie Marie Borel biskup Jacques Gely z Mende 4. júna 1911 za zázrak.

Uzdravená uznala za svoju povinnosť, aby odteraz podľa daných možností slúžila ako ošetrovateľka chorých v Lurdoch, a tak odovzdávala svoju skúsenosť ďalej.⁶²

---

⁶² MANGIAPAN, s. 115 – 116.

Situácia a jej súvislosti: Virginie Haudebourg sa narodila v roku 1886 v Lons-le-Saunier (Francúzsko), kde žila aj v čase svojho uzdravenia 17. mája 1908 ako 22-ročná.

Virginie bola sirota a do svojich 19 rokov nebola nikdy vážne chorá. V júli 1904 dostala infekciu močových ciest spojenú so zápalom močového mechúra a obličiek, ktorá bola v laboratóriu označená za tuberkulóznu. V tom čase to bola

neliečiteľná, smrťou končiaca choroba, ktorá mala často zdĺhavý priebeh.

V tejto váznej situácii podnikla Virginie v máji 1906 svoju prvú púť do Lúrd, čo však na jej situáciu nič nezmenilo. Rovnako v priebehu aktuálneho i nasledujúceho roka nenastalo žiadne zlepšenie. V prvých mesiacoch roka 1908 sa jej stav ešte zhoršil. Bolesti sa zväčšili a Virginie na koniec nemohla vstať ani chodiť.

Preto sa v roku 1908 rozhodla, že sa znova zúčastní na diecéznej púti do Lúrd. Na tretí deň, 17. mája 1908, ju sanitkou dopravili na popoludňajšiu procesiu s Najsvätejšou oltárnou sviatostou. Pri požehnaní Oltárnej sviatostou ľudom prenikla prudká bolest. To mala byť predzvesť uzdravenia. Virginie strávila pokojnú noc a nasledujúce ráno išla do Lekárskeho úradu, kde test na moč ukázal normálne hodnoty a oficiálne bolo potvrdené uzdravenie. Po príchode domov ju dlhší čas pozorovali, no ochorenie sa už nevrátilo.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulózny zápal močového mechúra (cystitída) a obličiek (nefritída).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Virginie Haudebourg po expertíze vykonanej kánonickou komisiou 25. novembra 1912 uznal biskup François A. Mallet zo Saint-Claude za zázrak.

V roku 1958 prišla Virginie pri príležitosti stého jubilea mariánskych zjavení v jaskyni opäť do Lúrd, kde bola pred 50 rokmi uzdravená.⁶³

37   Marie BIRÉ

Situácia a jej súvislosti: Marie Biré sa narodila 8. októbra 1866 ako Marie Lucas v Sainte-Gemme-la-Plaine (Francúzsko) a v čase uzdravenia, 5. augusta 1908, mala 41 rokov.

14. februára 1908 sa prejavili u Marie alarmujúce symptómy: hemoptýza, začínajúci zápal rany na ľavom predlaktí a ľavej ruke spojený s prudkými bolestami. Tri či štyri dni neskôr, keď sa obeh v ruke opäť normalizoval, vyskytli sa príznaky vnútrolebečnej hypertenzie. Krátko nato upadla do kómy. Keď sa z nej 25. februára 1908 prebralá, bola slepá. Lekár hovoril o následkoch nedostatočného prekrvenia. Lokálne sa diagnostikovala slepotu na základe bilaterálnej papilárnej atrofie. Takýto druh ochorenia sa ľahko môže stať nevyliečiteľným.

V tejto zložitej situácii sa Marie vybrala na pút' do Lúrd, kde 5. augusta 1908, po svätej omši, ktorá sa konala pri jaskyni, znova nadobudla zrak. Hned' nato išla do Lekárskeho úradu, kde ju vyšetril Dr. Lainey, očný lekár z Rouen. Atestoval jej sice ešte bielu atrofiu (Atrophie blanche) ce-rebrálnej (mozgovej) príčiny, na pravej strane silnejšiu ako na ľavej, jednako zároveň potvrdil, že napriek všetkému bola schopná prečítať dokonca i tie najmenšie písmená. To naznačuje, že počas hodín, v ktorých sa zraková funkcia obnovovala, anatomické poškodenia, ktoré by v normálnom prípade túto funkciu nutne obmedzovali, trvali ďalej.

⁶³ MANGIAPAN, s. 117; LÄPPLÉ, s. 99 – 100.

O niekoľko týždňov neskôr Marie Biré opäťovne vyšetrili traja špecialisti, ktorí skonštatovali, že optická atrofia nezanechala žiadne stopy a uzdravenie je kompletné.

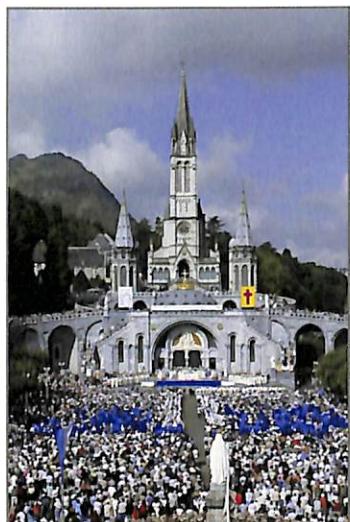
Po necelých dvoch rokoch, 30. júla 1910, bolo náhle, úplné a trvalé zmiznutie slepoty oficiálne uznané. Už po roku 1908 vyvolalo toto uzdravenie u mnohých lekárov zvýšenú pozornosť a bolo označené ako nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Slepota cerebrálneho pôvodu, bilaterálna zraková atrofia.
- **Prognóza:** Nijaké výhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Marie Biré uznal 30. júla 1910 biskup Clovis Joseph Catteau z Luçonu za zázrak.⁶⁴

38

Aimée ALLOPE

Situácia a jej súvislosti: Aimée Allope sa narodila v roku 1872 a v čase uzdravenia, 28. mája 1909, vo veku 37 rokov žila vo Verne (Francúzsko).

V roku 1898 Aimée ako 26-ročnej odstránili kvôli tuberkulóznej infekcii jednu obličku. O niekoľko rokov neskôr sa pre dvojicu tuberkulóznych tumorov na pravom boku, ktoré viedli k tvorbe fistúl, musela podrobiť dvom ďalším operáciám.

V tejto závažnej situácii sa rozhodla, že pocestuje do Lúrd. Niekoľko dní

⁶⁴ MANGIAPAN, s. 117 – 118; Heilungen und Wunder, s. 22.

pred púťou jej lekár zistil ešte štyri veľké hnisajúce abscesy. Náznaky horenia neboli nijaké. Aimée sa nachádzala v celkovo žalostnom stave a vážila už iba 44 kilogramov.

V prvých dňoch jej púte sa nepreukázalo žiadne zlepšenie. Musela byť dvakrát denne preväzovaná, pretože jej rany veľmi mokvali.

28. mája 1909 pocítila po prijatí svätého prijímania počas svätej omše pri jaskyni neopísateľné blaho. Bolesti zrazu prestali, rany sa uzatvorili a znova sa jej vrátila chuť do jedla. Aimée bola uzdravená.

Nasledujúci deň skonštovali prítomní lekári zmiznutie tumorov a fistúl.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Viacpočetné tuberkulózne abscesy so štyrmi fistulami na prednej brušnej stene.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

O 15 mesiacov neskôr, keď už Aimée Allope znova pribrala 10 kilogramov, potvrdila kánonická komisia jej trvalé uzdravenie, ktoré následne 5. augusta 1910 uznal biskup Joseph Rumeau z Angers za zázrak.⁶⁵

---

⁶⁵ MANGIAPAN, s. 118 – 119.

Situácia a jej súvislosti: Juliette Orion sa narodila v roku 1886 a v čase uzdravenia, 22. júla 1910, vo veku 24 rokov žila v Saint-Hilaire-de-Voust (Francúzsko).

Juliette prežila ľažkú mladost. Po smrti svojho otca si „v meste“ našla miesto pomocníčky v domácnosti. Celkom vykorenená zo svojho prostredia však veľmi skoro ochorela a v priebehu dvoch-troch rokov sa objavili všetky symptómy počiatočnej tuberkulózy: zápal po-

hrudnice, zápal priedušiek, strata hmotnosti, kolísavá teplota.

V roku 1910 sa medzitým 24-ročná Juliette vrátila domov, no na základe značne zmeneného celkového stavu došlo ku komplikáciám. Vo februári sa pridružil zápal hrtanu, v máji nasledovala mastoiditída (zápal processus mastoideus) s príznakmi meningítidy (zápalu mozgových blán) a s opakoványmi stavmi bezvedomia. Lekári jej dali na vedomie, že jej prípad je beznádejný. Následne požiadala, aby sa v júli 1910 mohla zúčastniť na diecéznej púti do Lúrd, čo jej však bolo z bližšie neurčených dôvodov odmietnuté.

Tak sa teda modlila doma. V noci z 22. na 23. júla 1910 zrazu pocítila počas modlitby k Panne Márii Lurdskej badateľnú úľavu. Nasledujúce ráno mohla znova hovoriť a prosila o trochu jedla. Privolali jej lekára, ktorý po dôkladnom vyšetrení potvrdil uzdravenie, ku ktorému však, ako sám povedal, nijako neprispel.

9. augusta 1912 sa Juliette Orion vydala na cestu do Lekárskeho úradu v Lurdoch, aby tam nechala miestne inštancie preskúmať svoje uzdravenie na diaľku a skontrolovať svoj zdravotný stav.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza plúc a hrtanu, ľavostranná hnisavá mastoiditída.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).

- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Juliette Orion uznal biskup Clovis Joseph Catteau z Lučenca za zázrak 18. októbra 1913⁶⁶, pričom sa opieral o posudok kánonickej komisie.

40 Marie FABRE

Situácia a jej súvislosti: Marie Fabre sa narodila v roku 1879 a v čase uzdravenia, 26. septembra 1911, vo veku 32 rokov žila v Montredon (Francúzsko).

Tak ako u mnohých mladých žien v tých časoch, bolo i zdravie tejto ženy rolníka podložené tromi rýchlo po sebe nasledujúcimi tehotenstvami a ťažkými pôrodmi. Už ako tridsaťročná sa cítila opotrebovaná. K prolapsu maternice (hysteroptóza – pokles maternice), ktorú držala v tajnosti, sa pripojili v jej tridsiatich rokoch aj poruchy trávenia a zápal črevnej sliznice. Normálne stravovanie nebolo možné. Naordinovaná liečba neprekazovala vyše roka žiadne účinky. Z dlhodobého hľadiska viedol tento medzitým už chronický stav k silnej anémii a celkovej slabosti.

V tejto žalostnej situácii vyjadrila Marie v lete 1911 prianie ísiť do Lúrd. Cesta, ktorú 24. septembra nastúpila so svojím manželom, sa podobala väčšmi dobrodružstvu než púti. Do Lúrd dorazila natoľko vyčerpaná, že deň a pol sa nepokladalo za rozumné, aby ju priniesli do kúpeľov. Popoludní 26. septembra sa rozhodlo, že Marie nechajú zúčastniť sa na požehnaní Najsvätejšou oltárnou sviatostou. Potom, čo Mária prijala požehnanie, cítila celkové zlepšenie. Mohla hovoriť a narovnať sa. Keď ju privied-

⁶⁶ MANGIAPAN, s. 119.

li späť do Nemocnice siedmich bolestí, prosila o niečo na jedenie, hoci už dva roky neprijímalia žiadnu tuhú stravu. O niekoľko dní neskôr sa vrátila s veľkou radostou domov, kde mohla už zakrátko opäť viesť normálny život.

23. júna 1912 prišla zasa do Lúrd, aby sa podakovala a zároveň sa predstavila v Lekárskom úrade. Bola vyšetrená, pričom zistili, že je vo výbornom zdravotnom stave. V rokoch 1920 a 1921 bola opäť vyšetrená v Lekárskom úrade. Vyšetrenia potvrdili i nadalej vynikajúce zdravie.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Chronický zápal čreva, prolaps maternice.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

8. septembra 1912, necelé tri mesiace po lekárskom posudku, uzdravenie Marie Fabre uznal biskup Pierre Cezerac z Cahors za zázrak. Bol presvedčený, že toto okamžité uzdravenie nespadá do všeobecnej oblasti vedy, lebo bez Božieho zásahu by sa neuskutočnilo.⁶⁷

41

Henriette BRESSOLLES

Situácia a jej súvislosti: Henriette Bressolles sa narodila v roku 1896 v Nizze (Francúzsko) a uzdravená bola 3. júla 1924 vo veku 28 rokov.

Henriette pracovala od roku 1914 ako vojenská zdravotná sestra. V júli 1918 pocítila pri zátaži extrémne silné bolesti v chrbte. O niekoľko dní jej explodujúca strela zranila nohy. V októbri 1918

⁶⁷ MANGIAPAN, s. 119 – 120; Heilungen und Wunder, s. 23.

ju s diagnózou tuberkulóza chrbtice previezli do vojenskej nemocnice v Zuydcoote, kde zostala do začiatku roka 1922. Tam jej kvôli fixáciu nasadili sadrový korzet a absolvovala celý rad terapií na rozličné ochorenia, akými boli ochrnutie pravej nohy, oslabenie funkcie črev a močového mechúra a prechodný výskyt zápalu mozgových blán. Koncom roka 1922 jej prisúdili 125-percentný vojenský dôchodok. Dôvod: „Pottova choroba (spondylitis tuberculosa) s úplným ochrnutím a dvojitou inkontinenciou.“

Henriette sa potom vrátila do svojho bytu v Nizze, kde počas nasledujúcich 2 a pol roka vždy 3 až 4 mesiace trpela na inkontinenciu a urémiu. Pritom mala neustále nasadený korzet a bola pripútaná na lôžko.

Napriek tomuto úbohému stavu podnikla so svojou matkou púť do Lúrd, kde dorazila 3. júla 1924. Lekársky atest, ktorý jej vystavil rešnomovaný chirurg z Nizzy ešte pred jej cestou, bol jednoznačný: „Pottova choroba driekových a krčných stavcov. Konečný stav.“

3. júla popoludní Henriette priviezli na požehnanie chorých, kde už pocitila určitú úľavu.

Odtiaľ ju priniesli k jaskyni, kde sa po „celkovom, veľmi bolestivom praskaní“ cítila uzdravená. Prvýkrát po šiestich rokoch mohla na svojom ležadle sedieť a pohybovať pravou nohou.

Nasledujúci deň ju vyšetrili v Lekárskom úrade. Bolesti chrbtice pri rôznych pohyboch nepociťovala. Naproti tomu boli nohy v oblasti kolien a chodidel ešte stuhnuté. Na ďalší deň opäť navštívila Lekársky úrad. Prítomní lekári sa rozhodli vyčkať tri mesiace, počas ktorých si vyziadali posudky od lekárov, ktorí ju liečili. Tri atesty, ktoré podpisali lekári Fay, Lavezzi a Fighiera, priniesli koncom septembra 1924 po troch rôznych vyšetreniach konečné potvrdenie o úplnom uzdravení, ktoré sa udialo pred 10 týždňami v Lurdoch.

Znalecký posudok zo strany Lekárskeho úradu, ktorý bol odovzdaný 5. októbra, dosvedčoval, že dokumenty o existencii, povahe, závažnosti a neliečiteľnosti lézií (poškodení), ktorými bola Henriette Bressolles postihnutá, nenechávajú miesto pochybnostiam. Rovnako rozhodne bolo potvrdené, že uzdravenie sa udialo za takých podmienok a okolností, ktoré protirečili medicínskym zákonitostiam; že sa udialo bez pomoci nejakých prirodzených prostriedkov a na základe vedy bolo nevy-

svetliteľné (Mangiapan, 150). Toto stanovisko bolo zverejnené 12. októbra 1924 v *Journal de la Grotte*.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Pottova choroba, paraplégia (obojstranné úplné ochrnutie dolných končatín).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Svätiaci biskup z Nizzy, Msgr. Ricard, dovolil ešte pred koncom roka 1924 ďakovnú svätú omšu za tento „zázrak“, na ktorej sa sám zúčastnil, bez toho, aby bolo predložené cirkevné potvrdenie, a bez toho, aby sa niekto na tom pohoršil.

Až v roku 1949 – teda 25 rokov neskôr – zistil Dr. Leuret, že spis neobsahoval žiadny oficiálny dokument, ktorý by potvrdzoval zázračný charakter uzdravenia. Na nápravu tejto chyby poslal spis pani Bressolles v roku 1950 biskupovi z Nizzy, Msgr. Paulovi Rémondovi, s prosbou o kánonické potvrdenie. Ten zostavil vlastnú komisiu, aby rozhodla o tom, či uzdravenie Henriette Bressolles v Lurdoch v roku 1924 bol zázrak alebo nie. Posudok komisie nasledoval 26. októbra 1954 a potvrdzoval, že zmienené uzdravenie môže byť podľa všetkých pravidiel kritiky a teológie označené za zázrak. Dokument, ktorý podpísali členovia komisie, poslali koncom októbra 1954 Lekárskemu úradu. V tom čase bol Dr. Leuret už niekoľko mesiacov mŕtvý. Tento dokument preto prijal jeho nástupca Dr. Joseph Pélliissier.

4. júna 1957 oficiálne uznal arcibiskup Paul Rémond z Nizzy uzdravenie Henriette Bressolles za zázrak. O štyri roky neskôr, roku 1961, Henriette umrela v Lyone na srdcový infarkt.⁶⁸

⁶⁸ MANGIAPAN, s. 149 – 151; LÄPPLÉ, s. 117 – 119.

42 Lydia BROSSE

Situácia a jej súvislosti: Lydia Brosse sa narodila 14. októbra 1889 a v čase uzdravenia, 11. októbra 1930, mala 41 rokov a žila v Saint-Raphael (Francúzsko).

Lydia trpela až do neskorých stredných rokov na záchvaty kostnej tuberkulózy. V roku 1912 sa po vypití lurdskej vody hnisajúca rana prvýkrát celkom spontánne zahojila. Navštívila Lekársky úrad, kde sa jej výpovede zaznamenali, no bez toho, aby sa im prikľadal zvláštny význam.

Roky plynuli a počas nich sa opäťovne vyskytli abscesy. Počas posledných 18 mesiacov pred pútou, ktorú absolvovala v októbri 1930, sa Lydia Brosse kvôli opakovanej rozsiahlym abscesom a zápalom bunkového tkaniva (flegmóne) musela podrobiť viacerým operáciám. Kvôli bolestivým hnisajúcim ranám panvý a sedacej časti tela mohla ležať už iba na bruchu. Kvôli otvoreným ranám a viačnásobným tuberkulóznym fistulám sotva jedla. Bola vyčerpaná, vychudnutá a pre časté krvácanie z nosa a črev dostala anémiu. Vážila ani nie 40 kg. To dalo lekárom podnet na to, aby ju odhovárali od každej, ba i takej dobre pripravenej púte, ako bola tá do Lúrd. Lydia sa však nenechala zmiast a v októbri 1930 sa vydala na cestu. Počas jej pobytu v Lurdoch sa jej stav nijako nezlepšoval. Dvakrát denne jej museli meniť neprijemne zapáčajúce a hnisom nasiaknuté obväzy. V posledný deň ju už ani nechceli dať do kúpeľa.

Na spriatočnej ceste do Saint-Raphael zrazu pocítila prianie i silu vstať. Pod bedlivým dohľadom lekára z vlaku, Dr. Roberta de Vernejoul, ktorý sa ešte len mal presláviť, sa jej rany zacelili. Deň po návrate domov jej lekár zistil vynikajúci zdravotný stav a úplné zahojenie rán.

O tri mesiace neskôr bolo potvrdené vymiznutie krvácania bez opäťovných návratov a zvýšenie telesnej hmotnosti o 12 kg. Tieto pozorovania boli viackrát zverejnené, no nikdy nedošlo k oficiálnemu rozhodnutiu.

V roku 1955, 25 rokov po svojom uzdravení, stála pani Brosse nanovo v Lekárskom úrade. Potvrdila sa tam pôvodná verzia, ktorá hovorila, že

uzdravenie nie je medicínsky vysvetliteľné, a rozhodlo sa, že prípad bude predložený Medzinárodnému lekárskemu výboru. Prof. Oberlin, hovorca výboru, povedal v marci 1956, že uzdravenie Lydie Brosse bolo jednohlasne uznané za medicínsky nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Mnohopočetné fistuly tuberkulózneho pôvodu s rozsiahlymi prehlbeninami na sedacej časti tela.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

5. augusta 1958 bolo uzdravenie Lydie Brosse, po posúdení vyhodnotenia kánonickej komisie, uznané biskupom Jeanom Guyotom z Coutances za zázrak.

V nasledujúcich rokoch sa Lydia Brosse venovala chorým a sprevádzala ich na Ružencovej púti do Lúrd. Umrela v roku 1984 vo veku 95 rokov.⁶⁹

43

Sestra MARIE MARGUERITE

Situácia a jej súvislosti: Sestra Marie Marguerite (občianskym menom Françoise Capitaine) sa narodila 13. apríla 1872 a v čase uzdravenia, 22. januára 1937, vo veku 64 rokov žila ako klariska v kláštore v Rennes (Francúzsko).

Jej choroba sa začala v roku 1924 abscesom na ľavej obličke. V nasledujú-

⁶⁹ MANGIAPAN, s. 209 – 210; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder in Lourdes?, s. 153.

cich rokoch sa pridali aj srdcové ťažkosti, zatiaľ čo sa ochorenie obličiek stále zhoršovalo. V roku 1936 došlo ku generalizovanému edému na oboch dolných končatinách, k opakovaným srdcovým ťažkostiam spojených s dýchacími problémami a k neuralgii tváre. Na normálny život nebolo ani pomyslenia a zlepšenie stavu bolo v nedohľadne. Sestra Marie dokonca už ani nemohla ležať v posteli, ale musela dni i noci tráviť v kresle. Začiatkom roka 1937 boli opodstatnené obavy, že čoskoro príde jej koniec.

Komunita konventu, do ktorejho patrila, preto začala novénu k Panne Márii Lurdskej. Keďže už nebolo nádeje, počas novény sa Marie Marguerite rozhodla nahradiť lieky lurdskou vodou. Posledný deň novény, 22. januára 1937, počas svätej omše, v okamihu pozdvihnutia hostie, počítila prekvapujúco veľkú úľavu. Edém zmizol. Z toho dôvodu sa uvoľnili obväzy a zošmykli sa z nôh dolu; mohla si obut topánky a chodiť. Nasledujúce ráno sa Marguerite ujala svojej predošej činnosti, ktorú za posledných 8 rokov nebola schopná vykonávať. Jej ošetrujúcemu lekárovi padlo natol'ko zaťažko uveriť takému uzdraveniu, že sestru nadálej pozoroval až do roku 1945.

Na podnet arcibiskupa kardinála Roquesa sa v roku 1945 komisia zložená z troch lekárov vybrala k sestre Marie Marguerite a potvrdila, že uzdravenie nie je možné vysvetliť prirodzeným zdôvodnením.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Absces na ľavej obličke, srdcové ťažkosti s edémami.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Kánonická komisia preskúmala prípad začiatkom roka 1946 a odovzdaла kardinálovi arcibiskupovi Clément Roques z Rennes pozitívne hodnotenie. Kardinál následne uznal uzdravenie sestry Marie Marguerite Capitaine 20. mája 1946 za zázrak a vyhlásil, že toto uzdravenie sa udialo zásahom Boha na príhovor Panny Márie Lurdskej.

Ide o jedno z oných zriedkavých uzdravení spojených s Lurdami, no zároveň ďaleko od tohto posvätného miesta.⁷⁰

44

Louise JAMAIN

Situácia a jej súvislosti: Louise Jamain sa narodila 1. novembra 1914 v Paríži (Francúzsko), kde žila aj v čase svojho uzdravenia, 1. apríla 1937, ako dvadsaťdvočná.

Louise vyrastala v rodine, ktorá bola poznačená viacerými úmrtiami. Na následky zranení z vojny v roku 1931 zomrel otec, v roku 1932 matka na tuberkulózu a medzi rokmi 1931 a 1934 zomreli jej štyria bratia – rovnako na tuberkulózu. Louise sa nakazila v roku 1927 ako trinástročná

a odvtedy bola viac ráz hospitalizovaná v nemocnici. Lekári ju liečili na rôzne ochorenia, ktoré však všetky súviseli s tuberkulózou a vykazovali veľmi krátke obdobia remisie (prechodné vymiznutie prejavov choroby).

Medzi rokmi 1933 a 1935 prichádzala zakaždým v čase Veľkej noci do Lúrd, no bez toho, aby bolo docielené výraznejšie zlepšenie.

V auguste 1936 bola Louise kvôli tuberkulóze pobrušnice prijatá do nemocnice Cochin a po niekoľkých týždňoch pozorovaní sa v októbri podrobila operáciu podbrušia. Po predbežne pozitívnom vývoji jej však v novembri museli urobiť umelý vývod, aby sa predišlo črevnej neprichodnosti.

Celkový stav sa však nijakým spôsobom nezlepšil. Louise teraz mala horúčky, takmer úplné nechutenstvo a opäťovné vykašliavanie krvi.

V januári 1937 bola preložená do nemocnice Laënnec, kde starostlivosť nad ňou prevzal prof. Bezançon. Tam jej stanovili aj nepochybnu diagnózu „tuberkulózu plúc, črev a pobrušnice“. Pre túto chorobu bola doteraz už sedem rokov skoro nepretržite v nemocnici.

⁷⁰ MANGIAPAN, s. 165 – 167.

Vo svojej beznádeji vyjadriala nakoniec prianie cestovať do Lúrd. Hoci ju ošetrujúci lekári od toho odhovárali, zúčastnila sa na púti nositeľiek mena Bernadette v termíne od 28. marca do 4. apríla 1937. Samotná cesta a prvé dni boli strašné. 30. marca jej bolo udelené viatikum. Skoro ráno 1. apríla však Louise oznamila, že sa cíti plne zotavená, a prosila o nejaké jedlo. Štvrtok popoludní 1. apríla a piatok 2. apríla prešli bez vykašliavania krvi, rovnako sa upravilo aj dýchanie. Louise si bola istá svojím uzdravením.

3. apríla bola ju v Lekárskom úrade vyšetrili lekári Lefranc a Pettipierre a jej stav posúdili ako úplné zdravie.

4. apríla sa vrátila na obrovské prekvapenie všetkých do Paríža. Nezistili jej ani vnútorné zranenia, ani prítomnosť baktérii. 10. apríla bola prepustená z nemocnice a o šesť týždňov neskôr si našla prácu.

5. júla 1938 Louise Jamain opäťovne vyšetrili v Lekárskom úrade v Lurdoch, kde bolo potvrdené jej uzdravenie bez toho, aby sa preň náslo medicínske vysvetlenie. V roku 1939 začala vojna a celý proces bol odsunutý na neskoršie.

V roku 1943 sa Louise vydala a prijala meno Maître. Jej zdravie bolo už natoľko pevné, že v roku 1946 porodila syna a v roku 1949 ďalšieho.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza plúc, črev a pobrušnice.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Až v roku 1951 boli spisy doručené arcibiskupovi Paríža. 6. decembra boli odovzdané kónonickej komisii, ktorú zostavil sám arcibiskup a ktorá došpela ku kladnému výsledku. Vzhľadom na to uznal uzdravenie Louise Jamain 14. decembra 1951 arcibiskup Maurice Feltin z Paríža za zázrak.⁷¹

Louise Jamain je prvý človek, ktorý sa narodil v 20. storočí a ktorý bol vyhlásený za uzdraveného zázračným spôsobom.

⁷¹ MANGIAPAN, s. 167 – 169; LÄPPLÉ, s. 123 – 126; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder in Lourdes?, s. 63 – 73; R. LE BEC: Die großen Heilungen (v nasledujúcom: Le Bec), s. 196 – 199.

Situácia a jej súvislosti: Francis Pascal sa narodil 2. októbra 1934 a v čase uzdravenia, 31. augusta 1938, žil vo veku troch rokov a desiatich mesiacov v Beaucaire (Francúzsko).

Francis ochorel v decembri 1937 vo veku troch rokov a troch mesiacov na zápal mozgových blán. Následky boli ľahké: ochrnutie dolných končatín, v malej miere aj horných končatín, ako aj oslepnutie. Tucet lekárov, s ktorými sa rodí-

čia radili ešte predtým, ako dieťa v tomto stave koncom augusta 1938 zobrali do Lúrd, potvrdil, že čas jeho života bude pravdepodobne krátky.

V Lurdoch dieťa po druhej návšteve kúpeľov opäť videlo a ochrnutie zmizlo. Ked' sa vrátili domov, lekári dieťa opäť ovplyvňovali. Títo hovorili o úplnom vyliečení, ktoré je medicínsky nevysvetlitelné.

Kvôli 2. svetovej vojne bol prípad Francisca Pascala znova otvorený až osem rokov po udalosti. Až potom mohol navštíviť Lekársky úrad. Prvá prehliadka, ktorá sa uskutočnila 1. 10. 1946, preukázala úplné uzdravenie trvajúce už dlhšie ako osem rokov, pre ktoré sa nenašlo žiadne medicínske vysvetlenie. Uzdravenie potvrdil Lekársky úrad 2. júla 1947 a rovnako aj 1. septembra 1948 na základe počiatočných pochybností lekárov v súvislosti s kánonickou komisiou, ktorá sa nakoniec pripojila k posudku Lekárskeho úradu.

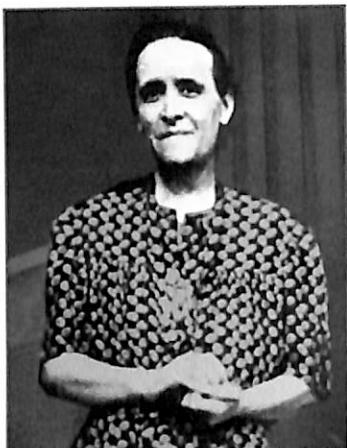
To je druhé uzdravenie malého dieťaťa v zozname osôb, ktoré boli záračne uzdravené.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Slepota, ochrnutie dolných končatín.
- **Prognóza:** Žiadne výhľadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom zhodnotení kánonickej komisie uznal uzdravenie Františa Pascala dňa 31. mája 1949 arcibiskup Ch. de Provenchères z Aix-en-Provence za zázrak.⁷²

46 Gabrielle CLAUZEL

Situácia a jej súvislosti: Gabrielle Clauzel sa narodila 15. augusta 1894 a v čase uzdravenia, 15. augusta 1943, ako 49-ročná žila doma v Orane (Alžírsko).

Kvôli vaginálnej fistule, ktorá bola spôsobená bolestivým hemoroidným abscesom, museli Gabrielle v roku 1937 viackrát operovať. Okrem toho trpela na reumatizmus chrbtice, spojený s bolestivými poruchami trávenia a funkčnými poruchami ako aj svalovými zášklbmi, ktoré sa podľa lekárov vzťahovali na spondylítidu so stlačením vystupujúcich nervových koreňov.

Po rokoch obmedzenej mobility, počas ktorých bola skoro stále pripútaná na lôžko, a na základe rôznych ochorení, ktoré značne poškodzovali najdôležitejšie funkcie organizmu, bol jej celkový zdravotný stav vážne oslabený, takže boli obavy o jej život.

15. augusta 1943, na slávnosť Nanebovzatia Panny Márie, Gabrielle rozhodne požiadala, aby ju priniesli do od jej domu asi 100 metrov vzdialeného kostola. Po svätej omši vstala a na údiv všetkých sama vyšla z chrámu. Okolie sa len nemo prizerala, ako sa Gabrielle na vlastných nohách vrátila domov.

Od tej doby sa už stále tešila dobrému zdraviu. Nevyskytol sa u nej ani najmenší náznak návratu predošlého ochorenia či jeho príznakov.

⁷² MANGIAPAN, s. 169 – 170, 186; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder in Lourdes?, s. 69; LÄPPLÉ, s. 127 – 131; LE BEC, s. 196 – 200.

Po 2. svetovej vojne, dva roky po svojom uzdravení, sa Gabrielle podrobila v Lekárskom úrade v Lurdoch 19. augusta a 12. septembra 1945 röntgenovej kontrole. Pri druhej prehliadke bolo potvrdené, že jej uzdravenie bolo funkčne kompletné a že sa napriek pretrvávaniu organických príčin udialo náhle a bez rekonvalescencie, ako aj bez pomoci liečebných zásahov, a je nevysvetlitelné.

Gabrielle dávala svoje uzdravenie do súvislosti so vzývaním Panny Márie Lurdskej, a preto chcela posledné roky svojho života stráviť práve tam. V roku 1970 sa prestahovala do Lúrd, kde v marci 1982 vo veku 88 rokov zomrela.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Spondylitis deformans.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

18. marca 1948 biskup Bertrand Lacaste z Oranu uznal uzdravenie Gabrielle Clauzel, po kladnom posudku kánonickej komisie, za zázrak.⁷³

47

Yvonne FOURNIER

Situácia a jej súvislosti: Yvonne Fournier sa narodila v januári 1923 v Limoges (Francúzsko). Uzdravená bola 19. augusta 1945 ako 22-ročná.

V januári 1940 utrpela vtedy 17-ročná Yvonne pracovný úraz v továrnii. Jej ľavé rameno sa dostalo do hnacieho remeňa, pričom ju odhodilo na zem. Ruka síce nebola odtrhnutá, no na základe ľaž-

⁷³ MANGIAPAN, s. 167; LÄPPLÉ, s. 132 – 134.

kých zranení zostala úplne ochrnutá. V nasledujúcich 5 a pol rokoch sa vyvinul extenzívne-progresívny posttraumatický syndróm s takmer neznesiteľnými bolestami, ďalej edém, ako aj trofické poruchy postihnutej ruky, ktoré ju robili prakticky nepoužiteľnou.

Yvonne sa podrobila deviatim operačným zákrokom, predovšetkým na ganglion stellatum a pozdĺž nervového reťazca sympatika. Tieto zásahy však zakaždým viedli iba k prechodnému zmierneniu bolesti a zlepšeniu edému. Tri roky po nehode jej súd prisúdil dôchodok vo výške 70%, čo zodpovedalo invalidnému dôchodku po amputácii.

V tejto beznádejnej situácii, bez vyhliadky na vyliečenie, sa Yvonne Fournier zúčastnila v auguste 1945 na národnej púti – prvej po 2. svetovej vojne. 19. augusta citila po absolvovaní kúpeľa, že jej ruka získala silu. V priebehu niekoľkých minút zmizli bolesti a znova mohla hýbať rukou.

Ešte v ten istý deň Yvonne zaviedli do Lekárskeho úradu, kde ju dôkladne vyšetril národný lekársky tím, no bez toho, žeby bol vyhlásený konečný verdikt. Opäťovné kontroly nasledovali 21. a 27. augusta 1945, ako aj 19. augusta 1946, kde ju okrem iných vyšetril aj neurológ prof. Thiebout zo Štrasburgu, ktorý potvrdil diagnózu aj uzdravenie. Toto náhle a trvalé uzdravenie na základe vykonaných prehliadok označili vtedy 26 prítomní lekári jednoznačne za „medicínsky nevysvetliteľné“. Jednako až v roku 1959 boli podklady odovzdané Medzinárodnému lekárskemu výboru, ktorý tiež uznal charakter tohto uzdravenia ako medicínsky nevysvetliteľný.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Extenzívno-progresívny posttraumatický syndróm ľavého ramena (Lerichev syndróm).
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Yvonne Fournier kardinál arcibiskup Feltin z Paríža 14. novembra 1959 za zázrak.⁷⁴

⁷⁴ MANGIAPAN, s. 210 – 211; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 166 – 168.

48

Rose MARTIN

Situácia a jej súvislosti: Rose Martin sa narodila 28. marca 1901 v Perone a v čase uzdravenia, 3. júla 1947, žila vo veku 46 rokov v Nizze (Francúzsko).

Rose mala 45 rokov, keď jej 19. februára 1946 kvôli rakovinovému vredu žliaz krčka maternice bola odstránená maternica (hysterektómia). Dôkladné vyšetrenie, ktoré bolo vykonané 25. apríla 1947, ukázalo alarmujúci stav s tvorbou metastáz v panvovej oblasti a napredujúcim úbytkom sín (kachexia).

Chorá bola trvalo pripútaná na lôžko, mala nadmerne zapáchajúce výtoky a denne dostala štyri morfiové injekcie. Nebolo žiadnej nádeje na vyliečenie.

V tejto situácii Rose 30. júna 1947, v stave podobnom kóme, priviezli do Lúrd. Po treťom kúpelí, 3. júla 1947, mohla zrazu vstať, nemala už žiadne bolesti, správala sa ako normálny človek a pocíťovala priam prudký hlad. Bola potrebná len detoxikácia kvôli priyatým dávkam morfia. Na spiatočnej ceste sa u Rose neprevádzili už žiadne funkčné poruchy, ustal tiež výtok. Dr. Fay, jej lekár v Nizze, nezistil pri vyšetrení už žiadne stopy po nádore. Rose znova začala viesť normálny život a v priebehu nasledujúcich desiatich mesiacov pribrala 17 kg.

V júli 1948 znova navštívila Lekársky úrad v Lurdoch. Skôr, ako by však bol urobený konečný rozsudok, bola vyžiadaná rektoskopie a tiež röntgenové vyšetrenie na lokálnej úrovni. Výsledky dopadli veľmi dobre, čo ulahčilo lekárskej komisii rozhodnutie. Uzdravenie bolo označené ako isté, definitívne a nevysvetliteľné. Celý spis odovzdali Lekárskemu úradu na potvrdenie, ktorý potom deklaroval toto uzdravenie vo februári 1949 so značnou väčšinou hlasov za medicínsky a prirodzené nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

- Diagnóza: Rakovina krčku maternice.

- *Prognóza:* Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Oficiálne cirkevné schválenie uzdravenia Rose Martin na seba nechalo čakať. Až 17. marca 1958 vyhlásil biskup Rémond z Nizzy na základe výslovnej prosby biskupa Théasa z Tarbes a Lúrd, že súhlasí a prijíma „konečný úsudok kánonickej komisie z 5. mája 1949“ a potvrdzuje, že „pri tomto uzdravení skutočne ide o zázrak“.⁷⁵

49 Jeanne GESTAS

Situácia a jej súvislosti: Jeanne Gestas sa narodila 8. januára 1897 a v čase uzdravenia, 22. augusta 1947 vo veku 50 rokov, žila v Bègles (Francúzsko).

Jeanne sa od decembra 1943 podrobila trom chirurgickým zákrokom: resekcii žalúdka, zákroku kvôli prietriži bránice s odstránením hrubého čreva, ako aj ďalšiemu zákroku na odstránenie zrastov na funde žalúdka s dramatickými operačnými následkami. Do marca 1946 dochádzalo k tráviacim ťažkostiam, ktoré jej dožičili len málo počaja: časté vracanie, fantómové bolesti vredu a viac-menej konštantný syndróm nepriehodnosti črevov (ileus). Chorá vážila už iba 44 kg. Uvažovalo sa o štvrtom zákroku. V tejto situácii sa Jeanne nechala v roku 1946 pohnúť k púti do Lúrd, čo jej sice neprinieslo žiadne telesné zlepšenie, ale začala sa znova modliť.

Po jej návrate domov vyjadril jej lekár mienku, že jej ťažkosti súvisia s adhezívou peritonitídou (zápalom pobrušnice) a že chirurgický zá-

⁷⁵ MANGIAPAN, s. 190 – 191; Heilungen und Wunder, s. 25; LE BEC, s. 195.

krok rozhodne nie je najlepšie riešenie. Jednako je však potrebná účinná terapia. Všetky terapeutické postupy, ktoré boli podniknuté v nasledujúcom roku, sa však ukázali neúspešné.

V tomto beznádejnom stave, ešte horšom ako rok predtým, sa Jeanne rozhodla, že pôjde s národnou púťou do Lúrd, kde aj dorazila 21. augusta 1947. Pri prvom kúpeli 22. augusta ľňou prešla prudká bolest, ktorá ju znepokojila. No popoludní sa cítila už podstatne lepšie. Nemala viac žiadne bolesti a cítila v sebe nový život. Nasledujúci deň, po pokojnej noci, išla ešte raz do kúpeľa, z ktorého vyšla s presvedčením, že je uzdravená. Ešte v ten istý deň zanechala všetky doterajšie predpísané diéty a nemala odvtedy už žiadne problémy s trávením.

Ked' prišla domov, chopila sa svojej obvyknej práce, mala radosť zo života a opäť nadobudla svoju predošlú hmotnosť. Zomrela v roku 1981 vo veku 85 rokov.

V rokoch 1948 a 1950 Jeanne Gestas vyšetrili v Lekárskom úrade, ktorý označil jej uzdravenie za isté a mimoriadne. Na jeseň 1950 jej zdravotnú kartu odovzdali Lekárskemu výboru, ktorý sa v marci 1951 vyslovil v prospech nevysvetliteľnosti uzdravenia.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Poruchy trávenia spojené s postoperačnými obštrukčnými epizódami.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Uzdravenie Jeanne Gestas po pozitívnom posudku kánonickej komisie 13. júla 1952 uznal arcibiskup Paul Richaud z Bordeaux za zázrak.⁷⁶

⁷⁶ MANGIAPAN, s. 191 – 193; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 85 – 90; LÄPPLÉ, s. 139 – 143.

50 Marie-Thérèse CANIN

Situácia a jej súvislosti: Marie-Thérèse Canin sa narodila v roku 1910 v Marseille (Francúzsko) a uzdravená bola 9. októbra 1947 ako tridsaťsedemročná.

Príbeh jej choroby je charakteristický pre patológiu 30. rokov 20. storočia. V roku 1936 ochorela Marie-Thérèse vo veku 26 rokov na tuberkulózu chrbtice (Pottova choroba) a pobrušnice. Na túto chorobu zomreli už jej rodičia. Zlepšenie sa očakávalo od sadrového

korzetu, ktorý siahal od záhlavia až ku krízovej kosti a ktorý chorá nosila 10 mesiacov, no bezvýsledne. Počas nasledujúcich 10 rokov bol jej život poznačený početnými pobytmi v nemocnici, prechodnými zlepšeniami, návratmi choroby, opäťovnými zákrokmi a transplantáciami kostnej drene. Od roku 1947 cítila Marie-Thérèse, že jej sily úplne miznú. Objavili sa edémy na nohách a vaginálne fistuly, spojené s náhlou a opakovane sa vyskytujúcou slabostou srdca. Jej telo, ktoré vážilo už iba 38 kilogramov, nemalo žiadnu silu odporovať. Nohy sa zdeformovali a častejšie sa vyskytovali zápalы mozgových blán.

V tomto stave išla chorá 7. októbra 1947 s Ružencovou púťou do Lúrd.

9. októbra sa po procesii s Najsvätejšou sviatosťou oltárnom cítila uzdravená. Mohla vstať, prechádzať sa a zúčastniť sa na večeri. Nasledujúci deň ju vyšetrili v Lekárskom úrade, kde sa zistilo úplné uzdravenie, ktoré bolo pri druhej prehliadke 6. októbra 1948 v prítomnosti 33 lekárov potvrdené. Pacientka nadobudla opäť svoju prechádzajúcu váhu 55 kilogramov. Od tuberkulózy, ktorá stála jej rodičov život, ostala po celý zvyšok svojho života ušetrená.

Zdravotný záznam bol postúpený Národnej lekárskej komisii v Paríži. V spoločnom závere oboch grémií sa 27. februára 1949 skonštatovalo, že pre toto uzdravenie neexistuje žiadne vedecké vysvetlenie a môže byť predložené cirkevnnej komisii.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Tuberkulóza stavcov a pobrušnice s fistulami.
- *Prognóza:* Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku zo strany kánonickej komisie uznal uzdravenie Marie-Thérèse Canin 6. júna 1952 arcibiskup Jean Delay z Marseille za zázrak.⁷⁷

51

Magdalena CARINI

Situácia a jej súvislosti: Magdalena Carini sa narodila 11. marca 1917 v San Reme (Talianko) a uzdravená bola 15. augusta 1948 ako tridsaťjedenročná.

Magdalena trpela od svojich desiatich rokov na rôzne ochorenia, ako zápal po hrudnici (pleuritída), tuberkulózny zápal chrbtice a zápal hrtanu (laryngítida), ktoré zakaždým znamenali dlhší pobyt v sanatóriach a liečebných ústavoch. Od roku 1938 až do konca vojny

bola v domácej liečbe, no bez badateľného zlepšenia.

V roku 1945 začala cestu po liečebných centrách: nemocnica v Pávii a sanatórium v San Reme. Tuberkulóza však postupovala nezadržateľne vpred. 1. júla 1948 lekársky atest potvrdil jej povážlivý zdravotný stav, ktorý bol v tých časoch pokladaný za nevyliečiteľný. Vážila už iba 32 kilogramov.

⁷⁷ MANGIAPAN, s. 194 – 196; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 74 – 83; LÄPPLÉ, s. 143 – 148; LE BEC, s. 207 – 210.

Magdalena prišla do Lúrd 15. augusta 1948 spolu s púťou UNITALSI, smerujúcou z Lombardie, a pred jaskyňou pocítila náhle zlepšenie. Pri tom znepokojená sledovala ľudí vo svojej blízkosti, ktorí si, ako sa zdalo, nič nevšimli. Rozhodla sa teda mľcať. Až na druhý deň prehovorila o svojom uzdravení so svojimi spolupútnikmi vo vlaku, ktorý smeroval späť do Lombardie.

Doma ju vyšetrali rôzni lekári počas celého roka. Pritom došli k záveru, že ide o uzdravenie, ktoré protirečí každej logike, najmä s prihliadnutím na pacientkin predchádzajúci zdravotný stav.

V auguste 1949 a v septembri 1950 Magdalena Carini navštívila Lekársky úrad v Lurdoch. Vyšetilo ju 21 lekárov a jej uzdravenie charakterizovali ako pravé a medicínsky nevysvetliteľné. Jej aktá boli ďalej postúpené Lekárskemu výboru, ktorý na svojom zasadnutí v marci 1951 odborný posudok Lekárskeho úradu potvrdil.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza pobrušnice, plúc a chrbtice s poruchami krvného obehu.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Závery dvoch medicínskych posudkov, ktoré boli odovzdané cirkevným úradom Milánskej diecézy, ostali spočiatku bez povšimnutia, až kým sa ich v marci 1960 neujal nástupca kardinála Schustera, kardinál Montini, neskorší pápež Pavol VI., a nepostúpil ich kónonickej komisi. Po jej pozitívnom zhodnotení uzdravenie Magdaleny Carini uznal 2. júna 1960 kardinál arcibiskup Giovanni Battista Montini z Milána za zázrak.⁷⁸

⁷⁸ MANGIAPAN, s. 196 – 197; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 170 – 175; LÄPPLER, s. 148 – 151; Heilungen und Wunder, s. 26.

Situácia a jej súvislosti: Jeanne FréTEL sa narodila 25. mája 1914 v Rennes (Francúzsko) a uzdravená bola 8. októbra 1948 ako tridsaťštyričná.

Od roku 1938 trpela Jeanne na tuberkulózu pobrušnice a svoj život až do roku 1946 strávila v veľkej časti v rôznych liečebných centrach a nemocničiach, pričom bola sedemkrát operovaná. Po operácii slepého čreva a odstránení cysty na vaječníku so zrastami na-

sledovali do roku 1944 štyri zákroky na uzavretie sterkolárnej fistuly. Rok 1945 prešiel relativne uspokojivo, ak odhliadneme od dvoch eryzipelov (ruží), až kým nebola v novembri opäť hospitalizovaná v nemocnici v Rennes. Od roku 1946 sa zhoršil jej celkový zdravotný stav do tej miery, že vzbudzoval obavy. Bola schudnutá a nemohla viac vstať. Na zmiernenie bolestí dostávala denne silné dávky morfia. V apríli 1948 sa ju pokúšali v nemocnici liečiť vtedy novým liekom streptomycínom. Tento sa jej podával počas 45 dní, no bezvýsledne. Bolesti v podbruší nútili Jeanne ostávať takmer v nehybnosti. Lekári označili situáciu za beznádejnú.

Všetky nádeje sa tak upriamili na uzdravenie v Lurdoch. Odchod Ružencovej púte z Rennes do Lúrd 4. októbra 1948 pacientka v bezvedomí už nevnímala. 5. októbra 1948 dorazila ako zomierajúca do Lúrd. Prešli dva náramne ťažké dni so sústavným vracaním a horúčkou, no bez akéhokoľvek zlepšenia. Na tretí deň, 8. októbra, prijala Eucharistiu počas omše za chorých pri oltári svätej Bernadetty. Hned potom pred jaskyňou pocítila prvé známky svojho uzdravenia. Jej bricho bolo opäť normálne, horúčka a bolesti zmizli, dostala znova chuť do jedla. Jeanne sice zostala v nemocnici, no mohla vstať, prechádzať sa a jedla s ohromnou chutou!

V nasledujúci deň ju priviedli do Lekárskeho úradu, kde sa zistilo, že všetky symptómy choroby zmizli. Jeanne vtedy vážila iba 44 kilogramov. Nasledujúci rok ju opäť predvolali.

Po jej návrate do nemocnice v Rennes napísal Dr. Pellé vo svojej správe, že horúčka zmizla a liečba na detoxikáciu morfia nie je potrebná; že Jeanne v krátkom čase pribrala 14 kilogramov a že sa z ľažkej choroby pozoruhodne dobre zotavila. Mohla ihneď začať svoju náročnú prácu zdravotnej sestry, vstávala každý deň o 5:30 a išla spať o 23:00.

Rok po uzdravení, 5. októbra 1949, prišla Jeanne do Lekárskeho úradu v Lurdoch na druhé vyšetrenie, ktoré trvalo dve hodiny. V záverečnej správe, ktorú podpisali všetci prítomní lekári, stalo, že všetky symptómy choroby zmizli a že pre toto uzdravenie neexistuje medicínske vysvetlenie. Ďalej rozhodli, že spis sa má doručiť Národnému výboru do Paríža. Výbor na svojom zasadnutí 12. marca 1950 vyhlásil, že uzdravenie je pre viaceré dôvody absolútne nevysvetliteľné a odporučil postúpenie tohto prípadu na ordinariát v Rennes.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Tuberkulóza pobrušnice.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Jeanne Frétel 20. novembra 1950 kardinál arcibiskup Roques z Rennes za zázrak.⁷⁹

---

⁷⁹ MANGIAPAN, s. 197 – 199; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 52 – 62; LÄPPLER, s. 151 – 155; Heilungen und Wunder, s. 27.

53

Thea ANGELE

Situácia a jej súvislosti: Thea Angele sa narodila 24. septembra 1921 v Oberlangensee bei Tettnang (Nemecko) a uzdravená bola 20. mája 1950 vo veku 29 rokov.

Thea mala 23 rokov, keď sa u nej v roku 1944 objavili prvé príznaky ochorenia: neurologický syndróm, prejavujúci sa pohybovými poruchami rúk a nôh, trassním, dvojitým videním a poruchami reči. Jednalo sa o začiatok sklerózy multiplex, ktorá sa v tej dobe radila k nevyliečiteľným neurologickým ochoreniam a ktorá má vo svojej zhubnej forme aj dnes smrtelný priebeh. Ošetrojúci lekár Dr. Kohler zistil poškodenie centrálneho nervového systému. Choroba postupovala, takže Thea už nemohla stáť a chodiť vzpriamene. Na dôvažok bola počas 2. svetovej vojny, pri bombovom útoku na univerzitné mesto Tübingen, zasypaná v protileteckom kryte, čo spôsobilo, že jej ochorenie prepuklo v plnej sile. V druhej polovici roka 1945 bola Thea hospitalizovaná na Neurologickej klinike v Tübingene, kde jej jednoznačne stanovili diagnózu skleróza multiplex. Hned' potom sa vrátila domov, no jej stav sa očividne zhoršoval. Pobyty v nemocničiach v Lindau (1946/47) a Tettnang (1947/48) nepriniesli žiadne zlepšenie, ale naopak zhoršovanie sa organických nervových porúch a častejšie sa vyskytujúce záchvaty kŕčov. Ku koncu roka 1950 bolo už i jej vedomie značne obmedzené.

V tejto situácii sa rozhodli jej príbuzní splniť i napriek opačnému názoru lekárov jej posledné želanie, ktoré vyslovila, keď ešte mohla hovoriť: totiž íst do Lúrd. „Ako možno umierajúcu poslať do zahraničia na tridsaťhodinovú cestu vlakom?“ pýtala sa lekárka A. Wimmerová, ktorá prevzala lekársky dohľad nad púťou a ktorá neskôr napísala o udalostiach rozsiahlu správu.

Vo vlaku bolo Thei udelené pomazanie chorých, pretože jej stav vzbudzoval značné obavy.

17. mája 1950 prišla do Lúrd. Po niekoľkých kúpeľoch a po procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatostou nadobudla na tretí deň v priebehu niekoľkých hodín všetky stratené schopnosti: vedomie, reč, svalovú silu, mohla opäť chodiť a mala chuť do jedla. Všetko je detailne zaznamenané v jej spise v Lekárskom úrade.

Večer 20. mája bola v Lekárskom úrade po prvýkrát vyšetrená. Nasledujúci deň pokračovalo zlepšovanie jej stavu. Pred spiatočnou cestou nasledovalo ďalšie vyšetrenie. O dva mesiace neskôr, 17. júla 1950, skonštatoval jeden lekár toto: „Klasický obraz sklerózy multiplex už viac nejestvuje.“

V rokoch 1952 a 1955 bola Theu opäť vyšetrili v Lekárskom úrade s výsledkom, že sa nenašla väčšina, ktorá by uznala ochorenie za organické a objektívne pochopitelné. Až na základe dodatočného neurologického vyšetrenia a po vypočítí jeho posudku vydal Lekársky úrad 22. augusta 1960 konečné stanovisko, že uzdravenie charakterizuje ako skutočné a nevysvetliteľné.

23. apríla 1961 predložil prof. F. Thiébaut túto správu Medzinárodnému výboru, ktorý sa k nej vyjadril súhlasne.

Medzičasom vstúpila Thea Angele v roku 1955 do Kláštora Nepoškvreneného počatia v Lurdoch. Odvtedy sa u teraz už sestry Marie-Mercedes nikdy viac neprekázali návrat ochorenia.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Skleróza multiplex v trvaní 6 rokov.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie They Angele 28. júna 1961 biskup Pierre-Marie Théas z Tarbes a Lúrd za zázrak.⁸⁰

⁸⁰ MANGIAPAN, s. 233 – 235; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 185 – 194; LÄPPLER, s. 156 – 161.

Situácia a jej súvislosti: Evasio Ganora sa narodil 2. marca 1913 a v čase uzdravenia, 2. júna 1950, žil vo veku 37 rokov v Casale-Monferrato (Talianosko).

Ganora, roľník a otec piatich detí, spozoroval v decembri 1949 ako tridsaťšestročný prvé príznaky choroby, ktoré ho stále viac obmedzovali v práciach na poli. Nárazové horúčky, zimnica a návaly potencia ho oslabilo. Stratil chut' do jedla a stal sa dýchavičným. 23. januára 1950 ho prevezli do nemocnice, kde ho najprv liečili antibiotikami. Po troch týždňoch mu zistili zväčšenie dvoch lymfatických uzlín v podpazuši, ktorých odstránenie a biopsia 21. februára viedla k diagnóze Hodgkinovej choroby, zhubej rakovine lymfatických uzlín. Táto choroba bola v tom čase neliečiteľná a aj dnes vo svojej progresívnej forme má za následok úmrtie pacienta. Pre istotu sa nechal výsledok biopsie preveriť aj inými expertmi. Ganora bol následne liečený cytostatikami a ožarovaním. Po 25. marci 1950 ho nakoniec prepustili do domácej liečby, kde už dostával iba infúzie.

Ganorov stav bol beznádejný, ostávalo mu len niekol'ko mesiacov života. V tejto bezvýchodiskovej situácii vyjadril želanie cestovať do Lúrd. Koncom mája sa zúčastnil na diecáznej púti OFTAL do Lúrd a statočne vydržal dlhú cestu. 2. júna 1950, v prvý deň svojho pobytu v Lurdoch, ho na malom vozíku dopravili ku kúpeľom, aby sa ponoril do vody z jaskyne. Počas toho, ako ho ponárali do vody, mal dojem, že jeho telom prešiel horúci prúd. Hned' po opustení kúpeľov mohol sám vstať a naspäť do nočľahárne chorých sa vrátil na vlastných nohách. Dostal znova chut' do jedla a mohol spať.

Ked' nasledujúci deň prišiel k jeho lôžku lekár, s údivom zistil prekvapujúce zlepšenie jeho zdravotného stavu. Ganora sa dokonca rozhodol, že pôjde na kopec menom Espelugues, aby sa tam pomodlil krízovú cestu. Na tretí deň sa už cítil tak dobre, že sa angažoval v službe „iným“ chorým ľuďom a tlačil ich invalidné vozíky. Lekársky úrad však, nevedno

prečo, nenavštívil. Po svojom návrate do Casale sa bez problémov znova chopil svojej práce roľníka.

V Lekárskom úrade ho vyšetrili až 16. augusta 1954, no bez konečných záverov. Až o mesiac, po preskúmaní diagnostických podkladov, označil uzdravenie ako isté, náhle, definitívne a mimoriadne. Tento prípad bol odovzdaný ďalej Medzinárodnému výboru, ktorý po dôkladnej analýze diagnózu talianskych kolegov potvrdil a odporučil postúpenie prípadu cirkevným orgánom.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Hodgkinova choroba.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uzdravenie Evasia Ganoru 31. mája 1955 uznal biskup G. Angrisani z Casale-Monferrato za zázrak. (Poznámka: O dva roky neskôr Evasia Ganoru prešiel vlastný traktor.)⁸¹

55 Edeltraud FULDA

Situácia a jej súvislosti: Edeltraud Fulda sa narodila 20. júla 1916 a v čase uzdravenia, 12. augusta 1950, žila vo veku 34 rokov vo Viedni (Rakúsko).

Edeltraud a jej sestra Ruth boli ako tančnice skoro nepretržite na turné v Rakúsku, Maďarsku, Švajčiarsku a Taliansku.

Večer 29. júna 1937, ked' mala Edeltraud „premiéru“ v Miláne, sa v jej živote zrazu všetko zmenilo. Bolesti bru-

⁸¹ MANGIAPAN, s. 220 – 222; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 111 – 120; LÄPPLER, s. 161 – 164.

cha, ktoré už od istého času pociťovala, boli zrazu neznesiteľné. Lekári sa spočiatku domnievali, že ide o zápal slepého čreva. V skutočnosti jej praskol žalúdočný vred, pričom jej následne odstránili približne tri štvrtiny žalúdka. O dva mesiace neskôr jej chirurgicky odstránili obličkový kameň. Opäť o mesiac neskôr podstúpila zákrok kvôli infekcii močovodu. Obidva zákroky mali súvislosť s pravou obličkou, ktorú jej po početných pobytov v nemocnici v máji 1938 odstránili. Od tej doby až do roku 1945 bolo možné hormonálnej liečbou a termálnymi kúpeľmi udržiať jej stav v relatívne stabilnej forme, no o skutočnom zlepšení sa vôbec nedalo hovoriť. Ošetrojúci lekár Dr. Kline k tomu všetkému ešte zistil typické príznaky Addisonovej choroby, ochorenia týkajúceho sa kôry nadobličiek. Okrem toho bola pacientka kvôli cukrovke odkázaná na dávky inzulínu.

V auguste 1950 sa rozhodla ísť na púť do Lúrd, kam dorazila 11. augusta v sprievode svojej matky. Stretli sa tam s holandským ošetrovateľom, ktorý povzbudzoval Edeltraud, aby išla do kúpeľov. Hoci mala spočiatku veľké výhrady, nakoniec tam predsa išla. Už po prvom kúpeli 12. augusta pocítila úľavu. Zrazu mohla opäť vzpriamene sedieť a jest bez zvláštnej diéty. Od tretieho dňa sa považovala za uzdravenú a sama od seba sa rozhodla, že sa vzdá hormonálnych injekcií i akejkoľvek inej terapie.

16. augusta Edeltraud navštívila Lekársky úrad, kde jej výpovede zaznamenali. Klinické vyšetrenie nepreukázalo nič také, čo by si zaslúhovo zvláštnu pozornosť. Výsledky sa bez komentára priložili k spisu a Edeltraud pozvali, aby sa na ďalší rok dostavila kvôli opäťovnej kontrole.

Po svojom návrate do Viedne navštívila svojich lekárov, títo potvrdili jej uzdravenie a vykonali mnoho systematických kontrol.

13. augusta 1952 znova navštívila Lekársky úrad, kde sa zistila trvácnosť jej uzdravenia. Požiadali prof. Siedeka, aby doplnil pozorovania. V roku 1954 navštívila Edeltraud Lekársky úrad tretíkrát, tentoraz už s kompletným medicínskym spisom. Nato 25 lekárov potvrdilo toto uzdravenie ako isté, definitívne a nevysvetliteľné. K tomu rozhodli, že celý spis sa predloží Medzinárodnému lekárskemu výboru. To poverilo počas zasadania vo februári 1955 profesora Langerona z Lille vyhotovením správy. Profesor sa vyjadril, že uzdravenie je medicínsky nevysvetli-

telné. S týmto vyhlásením súhlasila i väčšina prítomných členov a podklady boli ďalej odovzdané kardinálovi Innitzerovi z Viedne.

Pretože uzdravená po takej dlhej chorobe nemohla viac vykonávať svoje povolanie tanečníčky, pracovala ako strojová pletiarka. Pri svojom sobáši 16. apríla 1968 prijala meno Haidinger. Edeltraud Fulda zomrela v roku 2002.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Addisonova choroba.
- **Prognóza:** Nijaké výhľadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Kardinál arcibiskup Theodor Innitzer z Viedne, opierajúc sa o medicínske podklady, uznal uzdravenie Edeltraud Fuldy 18. mája 1955 za zázrak.⁸²

56 Paul PELLEGRIN

Situácia a jej súvislosti: Paul Pellegrin sa narodil 12. apríla 1898 a v čase uzdravenia, 3. októbra 1950, žil vo veku 52 rokov v Toulone (Francúzsko).

Plukovník Pellegrin, ktorý bol mnoho rokov nasadený vo francúzskych kolóniach v Afrike a Indočíne, bol hospitalizovaný 7. januára 1947 kvôli prudkým bolestiam v spodnej časti hrudníka v námornickej nemocnici St. Anna v Toulone, kde mu po dôkladných vyšetreniach

diagnostikovali 11. februára 1947 Tbc bacil. Pellegrin nebral tento tuberkulózny nález vážne a vrátil sa k svojmu oddielu. 19. decembra 1948 zno-

⁸² MANGIAPAN, s. 212 – 213; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 103 – 110; FULDA, EDELTRAUD: ... und ich werde genesen sein (1986).

vu pocítil prudké bolesti na pravej strane pod rebrami, ktoré sa v nasledujúcich týždňoch stali neznesiteľnými. Po náležitých vyšetreniach mu diagnostikovali hnisavý pečeňový absces. Ako následok operácie potom lekári zistili vo výške 7. rebra chronickú pooperačnú fistulu so silným vylučovaním hnisu. Napriek rozličným terapiám podniknutým v nasledujúcich 18 mesiacoch na zastavenie hnisania, ktoré si vyžadovalo dvakrát denne výmenu obvázov, priebeh choroby eskaloval dramatickým spôsobom v máji 1950. Hnisajúca fistula nereagovala na žiadnu terapiu.

V tejto núdzi sa rozhodol, že sa v októbri 1950 pripojí so svojou ženou k Ružencovej púti do Lúrd. Dorazili tam 2. októbra a Pellegrin išiel po prvýkrát do kúpeľa, no zlepšenie nenastalo. Pri druhom kúpeли 3. októbra sa fistula uzatvorila, čo najskôr zbadala jeho žena, keď mu chcela dať nový obväz. No nerobili žiadny rozruch a 5. októbra sa vrátili do Toulonu. V nemocnici, kam sa plukovník ako zvyčajne vybral na chininovú injekciu, zistili, že na mieste rany je už iba ružovo sfarbený flak čerstvo zahojenej kože. Vtedy aj plukovník pochopil, že bol uzdravený. Lekár, ktorý ho vyšetroval, sa spýtal: „Čo ste s tým robili?“ – „Prichádzam z Lúrd,“ odpovedal Pellegrin. Ochorenie sa nikdy viac nezopakovalo.

O rok neskôr, 10. októbra 1951, prišiel Pellegrin do Lekárskeho úradu v Lurdoch. Po prehliadke a posúdení klinických nálezov sa rozhodlo, že sa predbežne nebudú robiť žiadne závery. Pri druhej návštive 8. októbra 1952 Lekársky úrad vyhlásil, že uzdravenie považuje za náhle, úplné a definitívne a že preň nie je žiadne vysvetlenie, pretože prekračuje prirodzené zákony. O niekoľko mesiacov neskôr sa k tomuto vyhláseniu, po správe profesora S. Oberlina, pripojil aj Lekársky výbor.

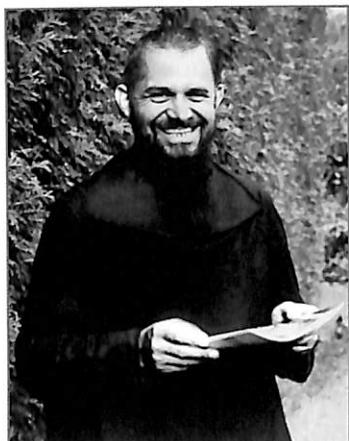
Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Pooperačná fistula ako následok pečeňového abscesu.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uzdravenie Paula Pellegrini na 8. decembra 1953 uznal biskup Auguste Gaudel z Fréjus za zázrak.

Pellegrin bol posledný zázračne uzdravený človek, ktorý sa narodil v 19. storočí. Zomrel v novembri 1976.⁸³

57

Brat Leo SCHWAGER

Situácia a jej súvislosti: Brat Leo sa narodil 19. mája 1924 ako Bernhard-Josef Schwager vo Fribourgu (Švajčiarsko), kde žil aj v čase svojho uzdravenia, 30. apríla 1952, vo veku 28 rokov.

Schwager utrpel vo svojej mladosti niekoľko nehôd, medzi nimi pád z bicykla (1936) a kopnutie koňom (1947) s následkom otrasu mozgu. To mu však neprekážalo vstúpiť ako novic k benediktínom vo Fribourgu, kde prijal meno

brat Leo. V roku 1947 sa u neho vyskytli poruchy reči, zraku a rovnováhy, ktoré však väčšinou rýchlo pominuli. No veľmi skoro mu diagnostikovali sklerózu multiplex. Napriek tomu mu predstavení rádu udelili súhlas zložiť časné sľuby 18. decembra 1947 a večné sľuby 8. decembra 1950. Mal vtedy 26 rokov. V decembri 1951 sa jeho celkový stav zhoršil. Ochrnutie jednej strany so značnou poruchou reči bolo zjavné. Brata Lea poslali na vyšetrenie do nemocnice s predpokladom, že ide o zápal nervov. Koncom roka bola nakoniec jednoznačne určená diagnóza: skleróza multiplex.

O pár mesiacov neskôr sa brat Leo rozhadol, že poputuje do Lúrd. Prišiel tam spolu s nemecko-švajčiarskymi pútnikmi 30. apríla 1952. Ešte v ten deň bol v kúpeľoch, raz predpoludním a potom znova popoludní. Pri procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatosťou, ktorá nasledovala, zmizli pri požehnaní monštranciou pred zrakom sprevádzajúcich lekárov všetky symptómy ochorenia. Profesor Barbin z lekárskej fakulty v Nantes, bezprostredný očitý svedok mimoriadneho uzdravenia, píše vo svojej

⁸³ MANGIAPAN, s. 199 – 201; Bulletin A.M.I.L, Juli 1953, s. 9 – 13; LÄPPLÉ, s. 167 – 171.

správe, že zrazu začul väčší hluk, a jeho pohľad sa preto okamžite obrátil na chorého. Tu videl, že rehoľník, ktorý sa nachádzal vľavo od neho, sa z nosidiel hodil na kolená. Vyzeral ako v extáze a hľadel uprene na Oltárnu sviatost, ktorá sa od neho vzdialovala. Barbin si zároveň všimol, že dotyčný akoby ani nedýchal a akoby zažil úder či silné pohnutie. Na konci procesie sa brat Leo postavil bez akejkolvek pomoci. Znova videl a mohol znova stáť, chodiť, hovoriť a jest.

Na druhý deň išiel spolu s jedným z lekárov sprevádzajúcich pútnikov do Lekárskeho úradu. Neurologická kontrola, ktorá bola vykonaná v priebehu vyšetrenia, ukázala normálne výsledky. Brata Lea pozvali na prehliadku znova o rok.

Po návrate do kláštora ho vyšetril jeho lekár, ktorý nenašiel žiadne známky predchádzajúceho ochorenia. Brat Leo sa znova ujal svojej práce v kláštore a počas nasledujúcich 40 rokov prichádzal každý rok do Lúrd, kde sa osvedčil ako sanitár prenášajúci chorých a tiež ako organizátor pútí smerujúcich z nemecky hovoriacej oblasti Švajčiarska.

V roku 1956 sa lekári Lekárskeho úradu uznesli, že štyri roky od uzdravenia postačujú na to, aby vydali záverečné stanovisko. Odsúhlasili aj prosbu lekárov, ktorí sprevádzali túto, totiž aby sa pripojil celý spis brata Lea. Tieto aktá spolu s výslovným súhlasom švajčiarskych lekárov v prospech uznania mimoriadnosti uzdravenia Lekárskemu úradu doručili až v auguste 1958. Úrad nato potvrdil, že ide o pravé, trvalé a nevysvetliteľné uzdravenie a že spisy budú predložené Medzinárodnému lekárskemu výboru. Profesor Fançois Thiébaut, vedúci Katedry neurológie na univerzite v Štrasburgu, potvrdil v apríli 1959 vo svojej správe, že uzdravenie sa medicínsky nedá vysvetliť. Toto tvrdenie bolo veľkou väčšinou členov prijaté a celý prípad ďalej postúpený diecéze.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Skleróza multiplex v trvaní 5 rokov.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie brata Lea Schwagera 18. decembra 1960 biskup François Charrière z Lausanne, Ženevy a Fribourgu za zázrak.⁸⁴

58

Alice COUTEAULT

Situácia a jej súvislosti: Alice Couteault sa narodila 1. decembra 1917 v Gourdon a v čase uzdravenia, 15. mája 1952, žila ako tridsať päťročná v Bouillé-Loretz (Francúzsko).

Ked' mala Alice 32 rokov, v roku 1949, objavil sa rad neurologických porúch, ktoré sa prejavili na chôdzi, resp. na koordinácii pohybov a ktoré boli sprevádzané horúčkou a asténiou (vysilenosťou). Pre lekárov to bol podnet na urče-

nie diagnózy sklerózy multiplex, ktorá sa v priebehu dvoch rokov očividne zhoršila, takže Alice nakoniec mohla chodiť len vďaka dvom barlám. Okrem toho mala poškodenú rovnováhu i reč a práce v domácnosti už nemohla zvládnuť bez cudzej pomoci. Situácia chorej si vyžadovala stálu starostlivosť. Začiatkom roku 1952 sa dostavili ešte aj poruchy zvieračov podbrušia a obavy vzbudzujúce schudnutie. Alice bola úplne deprimovaná a do budúcnosti hľadela s obavami.

V tejto beznádejnosti urobila napriek svojmu zlému stavu náhle rozhodnutie, že pocestuje v máji 1952 s púťou do Lúrd, kam aj prišla 12. mája. Počas prvých dní sa na pútnických slávnostiah zúčastňovala iba s veľkou námahou. 15. mája 1952 ráno ju zaviedli do kúpeľov. V priebehu kúpeľa pocítila silnú zmienu, ale až popoludní, po procesii s Najsvätejšou oltárnou sviatostou, mohla opäť normálne hovoriť a chodiť bez pomoci.

⁸⁴ MANGIAPAN, s. 213 – 215; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 177 – 184; LÄPPLÉ, s. 171 – 175.

Nasledujúci deň priviedli Alice do Lekárskeho úradu, kde bolo vykonané podrobné neurologické vyšetrenie. Bola úplne zdravá a lekári žasli nad týmto neočakávaným zlepšením. Aby mohol byť vydaný konečný verdikt, Alice pozvali v nasledujúcich rokoch na ďalšie vyšetrenia.

Okolie po jej návrate nemohlo vyjsť z údivu, Alice mohla totiž vykonávať všetky predošlé činnosti. Jej život sa znormalizoval, bez horúčok a bolestí. Sila svalov a hmotnosť rýchlo pribúdali. Miestny lekár zistil úplné uzdravenie.

V nasledujúcich rokoch sa Alice, podľa dohody, dostavila do Lekárskeho úradu na ďalšie vyšetrenia a tento posúdil toto uzdravenie v roku 1954 ako isté, definitívne a nevysvetliteľné. K tomu odporučil postúpenie spisu Medzinárodnému lekárskemu výboru. Tento sa zaoberal prípadom vo februári 1955 a vyžiadal si dodatočné vyšetrenie. Alice prišla v máji do Lúrd, no pri vyšetrení v Lekárskom úrade sa nevyskytol žiadny nový nález. V rámci národnej púte ju profesor François Thiébaut, spravodajca poverený výborom, pozval na posledné vyšetrenie, ktoré prebehlo 19. augusta 1955 a poslúžilo ako podklad pre správu k zasadaniu Medzinárodného lekárskeho výboru v marci 1956, kde sa konštatovalo, že Alice Couteault bola od 16. mája 1952 zdravá. Toto vyhlásenie podpísala značná väčšina a bolo odovzdané biskupovi z Poitiers.

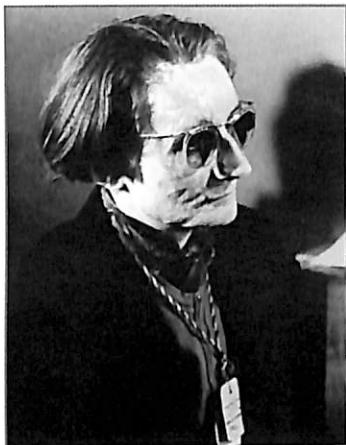
Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Skleróza multiplex v trvaní 3 rokov.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Alice Couteault 16. júla 1956 svätiaci biskup Henri Vion z Poitiers za zázrak. Uzdravená sa v nasledujúcich rokoch spolu so svojím manželom zúčastňovala na mnohých púťach ako pomocníčka.⁸⁵

⁸⁵ MANGIAPAN, s. 215 – 217; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 121 – 129; LÄPPLER, s. 176 – 179.

59 Marie BIGOT

Situácia a jej súvislosti: Marie Bigot sa narodila 7. decembra 1922 v La Richardais (Francúzsko). Jej uzdravenie sa udialo 8. októbra 1953, ako aj medzi 8. a 10. októbrum 1954, vo veku jej 31, resp. 32 rokov.

Máriina cesta utrpenia je dlhá a mnohotvárná. Už ako dieťa bola často chorá a liečená v nemocnici. V marci 1951 sa zrazu zhoršila zraková schopnosť obidvoch očí o 3/10. Ani okuliare jej nepomohli.

V rovnakom čase sa na pravej strane tváre vyvinul zápal prínosovej nosnej dutiny (sínusitída), ktorý sa napriek liečbe antibiotikami zhoršoval a komplikoval príznakmi zápalu mozgu a mozgových blán (meningoencefalítída). O niekoľko týždňov neskôr, 14. apríla, bola v takom stave, že bola nutná hospitalizácia v nemocnici. Po vyšetrení na neurochirurgickom oddelení považoval profesor Ferey v nemocnici v Pontchailloo za nevyhnuteľné, aby sa chirurgicky otvorila lebka. Zákrok bol vykonaný 29. apríla 1951. Síce neboli zistené ani absces ani tumor, no potvrdila sa arachnoidítida (zápal arachnoidey, strednej z troch mozgových blán) zadnej mozgovej jamy so zrastami, čím sa potvrdila aj stanovená diagnóza. Napriek odstráneniu zrastov nepriniesol zákrok žiadne zlepšenie. Keď 23. mája 1951 Marie opustila nemocnicu, mala sa horšie ako predtým. Prakticky bola ochrnutá na pol tela, na pravé ucho hluchá a ostrosť jej videnia bola na pravom oku 1/20, na ľavom 2/10; navyše bola pripútaná na lôžko. Do konca roka sa jej stav ešte viac zhoršil. Zraková schopnosť sa stále zmenšovala a hluchota sa zvyšovala. Lekári zhodnotili jej stav ako nezmeniteľný. Ani v roku 1952 sa nedostavilo žiadne zlepšenie.

V tejto situácii sa chorá rozhodla, že sa 3. októbra 1952 zúčastní na púti do Lúrd. Podľa odborného lekárskeho posudku, ktorý bol vyhotovený pre túto púť, bola Marie od júla 1952 úplne slepá, hluchá a ochrnutá na polovicu tela. Napriek tomu, že sa z cesty do Lúrd vrátila bez zlepšenia stavu, znova sa zúčastnila na Ružencovej púti v októbri 1953.

Počas tejto púte mohla zrazu opäť chodiť. V lekárskom úrade skonštaovali zmiznutie ochrnutia pravej strany. Slepota a hluchota však zostali tak, ako predtým.

O rok neskôr sa Marie Bigot znova vydala na púť a na konci eucharistickej procesie, popoludní 8. októbra 1954, znova normálne počula. Na ďalší deň sa v Lekárskom úrade zistila úplne normálna sluchová schopnosť, normálne očné pozadie a vylúčil sa podvod. Počas nasledujúcej noci pri spiatočnej ceste nakoniec opäť nadobudla zrak.

Úplné zmiznutie všetkých foriem ochorení, hoci po etapách, ošetrovajúci lekári a špecialisti, ktorí sa ňou počas jej choroby denne zaoberali, potvrdili mesiac po jej návrate a následne vo februári 1955. V októbri 1955 bola znova vyšetrená v Lekárskom úrade v Lurdoch. Prítomní lekári uznali mimoriadnosť uzdravenia vo viacerých etapách a odporučili postúpenie prípadu Medzinárodnému lekárskemu výboru. Tento sa zaoberal prípadom na zasadnutí v marci 1956 na základe správy, ktorú zo-stavil profesor F. Thiébaut, pričom v nej označil toto náhle uzdravenie z hluchoty a následne zo slepoty v priebehu dvoch rokov ako prirodze-ne nevysvetliteľné. Arcibiskupa z Rennes o tom oficiálne upovedomili.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Arachnoiditída zadnej mozgovej jamy.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Marie Bigot 15. augusta 1956 kardinál-arcibiskup Clément Roques z Rennes za zázrak.⁸⁶

---

⁸⁶ MANGIAPAN, s. 217 – 220; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 132 – 134; LÄPPLÉ, s. 182 – 188.

60

Ginette NOUVEL

Situácia a jej súvislosti: *Ginette Nouvel* sa narodila 18. januára 1929 ako *Ginette Fabre* a v čase uzdravenia, 21. septembra 1954, mala 27 rokov a žila v *Carmaux* (Francúzsko).

Ginette mala za pár týždňov sláviť svoje 26. narodeniny, keď sa zrazu, 7. novembra 1953, objavila pichavá bolest v hornej oblasti brucha a vracanie obsahu žalúdka s prímesou žlče. Vzápäť sa rozhodlo, že sa urobí vyšetrenie pomo-

cou laparotomie – chirurgického otvorenia brušnej dutiny. Chirurgovia zistili len poškodený ľavý lalok pečene a nahromadenie tekutiny. Nato si vyžiadali radu dvoch profesorov z dvoch rôznych fakúlt – z *Montpellier* a *Toulouse*. Títo odporučili neodkladnú hospitalizáciu v nemocnici v *Toulouse*. Vyšetrenia v nasledujúcich týždňoch viedli k diagnóze trombózy pečeňových žil (*Budd-Chiariho syndróm*). Choroba sa považovala za nevyliečiteľnú. V nemocnici sa začalo s liečbou pomocou rádioaktívneho fosforu. *Ginette* bola stále slabšia a veľmi schudla. Pritom jej museli každých 10 dní odvádať brušnú vodu. Uprostred júna 1954 sa chorá podrobila ďalšiemu zákroku na biopsiu pečene, ktorý však nepriniesol žiadaný výsledok. 11. augusta 1954 sa vrátila domov, pričom jej i nadalej každých 10 dní odvádzali brušnú vodu.

V tejto bezvýchodiskovej situácii sa *Ginette* rozhodla, že sa zúčastní na diecéznej púti do Lúrd, kam aj prišla 20. septembra 1954. S väčšou i menšou námahou sa zúčastňovala na sláveniach a denne chodila do kúpeľa v lurdskej vode. 24. septembra sa s pocitom, že je uzdravená, vrátila domov, no bez toho, aby sa k tomu vzťahoval neobvyklý dôvod alebo presný čas. Dni prešli a dojem sa potvrdil. Už viac nepotrebovala punkciu na odvodnenie brucha. V krátkej dobe sa normalizovalo jej bricho a tri mesiace po svojom pobytu v *Lurdoch* bola definitívne uzdravená. *Ginette* nadalej navštievovala svojho lekára, ale žiadna liečba sa už nekonala. V novembri 1955 sa vrátila do Lúrd, kde ju prvýkrát

vyšetrili v Lekárskom úrade. Pri tretej návštive v roku 1960 sa na stave uzdravenia nič nezmenilo, a tým bolo uznané sa isté, definitívne a celkovo mimoriadne. Pozorovania boli predložené na posúdenie Medzinárodnému lekárskemu výboru. Poverený spravodajca, prof. Mauriac, urobil dôkladné vyšetrenie a došiel k záveru, že uzdravenie s istotou nebolo náhle, predsa však sa udialo mimoriadnym spôsobom. Tieto závery boli na zasadnutí členov 23. apríla 1961 takmer jednohlasne prijaté.

Začiatkom roku 1970 sa u Ginette znova objavili bolesti brucha a v júni toho istého roku umrela na prederavenie črev, ktoré nebolo včas odhalené. Vznikla otázka, či to znamenalo návrat ochorenia po 16 rokoch. Medzinárodný lekársky výbor zaprotokoľoval v roku 1977 bezprostrednú príčinu jej smrti, ako aj „možný pokračujúci návrat jej pôvodného ochorenia“ zo zreteľom na mimoriadne dlhý čas úplného vyliečenia, ktorý prežila.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Budd-Chiariho syndróm (upchanie pečeňových žíl)
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Mimoriadny, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Ginette Nouvel 31. mája 1963 arcibiskup Claude Dupuy z Albi za zázrak.⁸⁷

---

⁸⁷ MANGIAPAN, s. 236 – 238; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 195 – 201; LÄPPLÉ, s. 179 – 182; Heilungen und Wunder, s. 29.

61 Elisa ALOI

Situácia a jej súvislosti: Elisa Aloi sa narodila 26. novembra 1931 v Patti (Sicília) a uzdravená bola 5. júna 1958 ako dvadsaťšestročná.

Elisa ochorela v roku 1948 na bieľy tuberkulózny nádor na pravom kolene. Boli vykonané početné punkcie a incízie (rezy) recidivujúcich abscesov, ako aj výškraby kosti. Takmer súbežne vznikli podobné ložiská infekcie v oblasti laktá a pravého stehna. Táto periód-

da trvala 18 až 20 mesiacov. Nasadili jej rôzne liečebné postupy: pokoj na lôžku, excízie (vrezanie) fistulových kanálov, drenáže, antiseptické výplachy, ako aj celkovú liečbu antibiotikami. Medzi jej 19. a 26. rokom života boli nutné početné pobyt v štyroch či piatich nemocniacach, aby sa mohli liečiť mnohé ložiská (cca 30) na rôznych miestach. Pritom vykonali asi 50 chirurgických zákrokov kvôli hnisaniu na povrchu a kvôli zápalom kĺbov alebo lokálnym zápalom okostnice.

19. marca 1957 sa stav Elisy zhoršil, preto ju znova museli hospitalizať. V nemocnici neskôr strávila 14 mesiacov. Pri príjme bol jej celkový stav veľmi zlý, lavá dolná končatina bola vytocená smerom von s abdukciou. Mala veľmi vysokú horúčku, deformované bedro, dve fistuly a ochabnutie svalov.

Vo svojom zúfalstve sa zúčastnila v júni 1957 púte do Lúrd spolu s talianskou organizáciou UNITALSI, no späť na Sicíliu sa vrátila rovnako chorá ako predtým. Vo februári 1958 sa jej stav mierne zlepšil, ale v apríli sa už znova prejavili všetky symptómy ochorenia, čo viedlo k opäťovnej hospitalizácii v nemocnici v Messine.

V ešte horšom stave ako predtým sa Elisa 4. júna 1958 znova zúčastnila na púti do Lúrd. Došla tam v sadrovom korzete, mala horúčku a štyri hnissavé fistuly, z ktorých dve boli drénované. Pretože kvôli korzetu neboli možné kúpeľ, lurdskú vodu použili pri vymývaní a bandázach. Na tretí deň všetko hnisanie odznelo. Elisa požadovala odňatie sadrové-

ho korzetu, no bez úspechu, zato jej odstránili drenáže a namiesto nich použili len jednoduché obväzy. Na spriatočnej ceste Elise, ešte pred príchodom do Messiny, kde bola predtým v nemocnici, urobili poslednú výmenu obväzov. Nič už nebolo znečistené a všetky fistulové kanály boli uzavreté.

11. júna potvrdil hlavný chirurg v službe, prof. di Cesare, že Elisa Aloj je celkom uzdravená a že je skoro až nemožné uveriť, že prednedávnom odcestovala v beznádejnom stave.

V Lekárskom úrade v Lurdoch toto uzdravenie 5. júna 1959 potvrdili ôsmi lekári a následne 4. júna 1960 štrnásť lekári. Títo jednohlasne skonštovali, že uzdravenie sa s istotou udialo, že bolo náhle a v čase, keď sa neprejavovala žiadna tendencia k zlepšeniu, a že ho treba považovať za mimoriadne. Zistenia ďalej postúpili Medzinárodnému lekárskemu výboru, ktorý toto uzdravenie vzhládom na správu profesora Salmana potvrdil na svojom zasadnutí dňa 23. apríla 1961.

Lekársky posudok:

- *Diagnóza:* Tuberkulózna osteoartritída s fistulami na mnohých miestach pravej dolnej končatiny.
- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Elisy Aloj 26. mája 1965 arcibiskup Francesco Fasola z Messiny za zázrak.⁸⁸ O niekoľko mesiacov neskôr sa Elisa vydala a medzi rokmi 1966 a 1974 porodila štyri deti.

---

⁸⁸ MANGIAPAN, s. 239 – 240; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 209 – 216; LÄPPLÉ, s. 188 – 190.

62 Juliette TAMBURINI

Situácia a jej súvislosti: Juliette Tamburini sa narodila 4. decembra 1936 v Marseille (Francúzsko) a uzdravená bola 17. júla 1959 ako dvadsaťdvočná.

Juliette mala už vo svojich 3 rokoch zápal pohrudnice. Ako dvanásťročnej jej liečili tumor v oblasti plúcneho hílu, ktorý poukazoval na začiatok osteomyelitidy (infikovanie ľavej stehnovej kosti), čo viedlo k mnohým pobytom v nemocnici, medzi inými i v rokoch 1952,

1953 a 1956. Do svojich 23 rokov musela absolvovať 11 chirurgických zákrokov, z toho 4 výškraby kosti. Po operáciách dochádzalo opäť a opäť k tvorbe fistúl. Rozbor hnisu ukázal prítomnosť stafylokokov, ktoré boli príčinou akútnej osteomyelitidy. Liečebná metóda spočívala v pokojo-vom režime, antiseptických výplachoch a v dávkach antibiotík. K chronickým infekciám sa pridružili známky celkovej slabosti a od roku 1951 opakované krvácania z nosa, zakaždým 10 až 15 dní. Zastavovanie krvácania pomocou tampónov pritom viedlo k prederaveniu nosovej steny.

V septembri 1958 bol vykonaný výškrab kosti a následne v decem-bri trepanácia kosti pomocou vrtáka. Všetky tieto procedúry však ne-priniesli žiadne trvalejšie zlepšenie. Preto Juliette úplne zdrvnená z dl-horočnej choroby i terapií v roku 1959 opustila nemocnicu aj napriek krvácaniu z nosa a pokračujúcemu silnému vylučovaniu hnisu, ktoré si dvakrát denne vyžadovalo výmenu obvázov. Od tejto chvíle odmieta-la každú terapiu.

V tomto žalostnom stave sa rozhodla, že pôjde spolu s diecéznou pú-tou do Lúrd. Možné to bolo iba poležiačky a za stálej asistencie lekára sprevádzajúceho pútnikov. Do Lúrd prišla ráno 13. júla 1959. V prvé dva dni sa zúčastnila všetkých slávení. Kúpel kvôli chladnej vode predbežne neboli možný. Preto sa lurdskou vodou omočil iba obváz, ktorým jej pre-väzovali hnisavú fistulu. 15. júla, so súhlasom Juliette, jej zdravotná ses-tra vstrekla lurdskú vodu pomocou injekcie do oblasti fistuly.

Na ďalší deň, vo štvrtok 16. júla 1959, sa objavili už len malé stopy hni-su na obväze.

Večer v ten istý deň a na nasledujúci deň v piatok sa pacientka nechala ponoriť do studenej vody. V piatok večer, 17. júla, sa pri výmene obväzov zistilo, že rana a všetky hnisajúce fistuly boli dokonale uzatvorené. Pretože sa všetky predchádzajúce zlepšenia ukázali vždy ako krátkodobé, Juliette spočiatku s nikým o tomto uzdravení nehovorila. O rok neskôr, 1960, o tom upovedomili Lekársky úrad, ktorý sa tým potom zaoberal v rokoch 1960, 1961 a 1963, zakaždým 11. júla. Dr. Lucioni, chirurg z Marseille, ktorý vykonával Juliette v roku 1958 výškrab a trepanáciu kosti, označil už 21. mája 1961 toto uzdravenie ako definitívne.

Lekársky úrad uznal uzdravenie pri zasadnutí v roku 1963 za mimoriadne a odporučil postúpenie spisu Medzinárodnému lekárskemu výboru, ktorý sa zaoberal týmto prípadom počas svojho zasadania 2. mája 1964 spolu s profesorom M. Salmonom ako povereným spravodajcom, ktorý už skoršie Juliette operoval. Hovoril o okamžitom uzdravení bez dlhšej rekonvalescencie, ktoré sa radí medzi mimoriadne a medicínsky nevysvetliteľné uzdravenia.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Osteoperiostítida (zápal kosti a okostnice) stehna s fistulami; epistaxa (krvácanie z nosa) v trvaní 10 rokov.
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Juliette Tamburini 11. mája 1965 arcibiskup Marc Lallier z Marseille za zázrak.⁸⁹

⁸⁹ MANGIAPAN, s. 248 – 250; OLIVIERI: Gibt es noch Wunder, s. 202 – 208; LÄPPLER, s. 192 – 194; Heilungen und Wunder, s. 30.

63

Vittorio MICHELI

Situácia a jej súvislosti: Vittorio Michelini sa narodil 6. februára 1940 v Scurelle (Taliansko) a bol uzdravený 1. júna 1963 ako dvadsaťtričný.

Micheli bol horský strelec a ako 22-ročný pocítil raz v ľavom boku a stehne silnú bolest. 16. apríla 1962 ho preto dovezli do vojenskej nemocnice vo Verone, kde mu v oblasti bedra zistili mäkký nádor, ktorý už obmedzoval pohyblosť ľavého bedra.

Dôkladné klinické, rádiologické a histologické vyšetrenia viedli k diagnóze: sarkóm postihujúci ľavú polovicu panvy s rozsiahloou devastáciou hornej polovice bedrového krídla, strechy klíbovej jamky a hlavice stehrovej kosti, ktorá vyzerala, že sa voľne pohybuje.

Segmenty kostí mali nekrotický vzhľad; stehnová kost a koleno boli napadnuté osteoporózou. V priebehu jedného roka putoval Michelini z jednej nemocnice do druhej (vojenská a civilná nemocnica) bez špecifickej liečby, teda ani chirurgickej, ani medicínskej, ani ožarovaním. Skôr však sa usilovali o znehybnenie chorého sadrovým obvázom od panvy až k ľavému chodidlu. Od augusta 1962 do konca mája 1963 ležal vo vojenskej nemocnici v Triente, s epizodickými a symptomatickými ošetrovaniami. Jeho celkový stav sa zhoršil a lokálne poškodenie ďalej napredovalo. V roku 1962 bola rádiologicky zistená luxácia (vyklbenie). Chorý sa cítil odovzdaný svojmu osudu.

V marci 1963 sa Michelini rozhodol, že sa zúčastní na diecéznej púti do Lúrd. V potvrdení, ktoré vystavili pre účely púte 24. mája, stalo, že v dolnej panvovej polovici neexistuje už viac žiadny kostrový element, ale iba beztvará masa pastovitej konzistencie, a že chorý je ľavou nohou neschopný vykonáť čo i len najmenší pohyb. Tak Micheliniho v čase od 24. mája do 6. júna vzali na nosidlách spolu s vojenskou púťou do Lúrd a tam viackrát s celým sadrovým obvázom ponorili do vody. 1. júna pocítil po kúpeli hlad a cítil sa uzdravený. Prostriedky na utišenie bolesti

mu prestali dávať. Jednako Michelihu po návrate z Lúrd predbežne opäť hospitalizovali vo vojenskej nemocnici v Triente a niekoľko mesiacov pozorovali. Jeho celkový stav sa zlepšil, radosť zo života silnela. Už skoro mohol znova chodiť, hoci jeho ľavá noha pre istotu ešte ostala v sadre.

V júli a novembri urobili kontrolný röntgen, ktorý však mylne zaradili ako nereprezentatívny pre zmenu stavu. V dôsledku ľahkých tráviacich porúch a bronchítide sa najskôr vyčkávalo. V decembri 1963 viedli pozorovania k optimistickej poznámke: Celkový zdravotný stav zlepšený, bolesti zmizli a značný prírastok na hmotnosti. Napriek takémuto nečakanému vývoju bola röntgenová snímka bez sadrového korzetu urobená až uprostred februára 1964. Preukázala nezvyčajnú regeneráciu kostného tkaniva v polovici panvy, ktorá bola predtým úplne zničená. (Avšak toto sa udialo už 6 mesiacov predtým.) Hlavica stehbovej kosti sa utvárala nanovo a nová kĺbová jamka bola posunutá o 4 cm vyššie. O dva mesiace neskôr sa lekári zhodli na tom, že Micheli môže byť prepustený ako uzdravený. Poslali ho naspať na jeho miesto s tým, že mu už pravdepodobne bude priznaný dôchodok. Micheli však bez meškania znova začal pracovať. Každoročne sa vracal do Lúrd, pričom pomáhal ostatným pútnikom.

V roku 1964 sa po prvýkrát ukázal v Lekárskom úrade. Tam pozorovali počas troch rokov jeho zdravotný stav a zaznamenali absenciu návratu choroby a metastáz, ako aj funkčné a anatomicke obnovenie bedra. Zároveň sa zaoberali aj prvotou diagnózou, pričom urobili expertízu počiatočnej biopsie (odobratie vzorky tkaniva) s jej vyhodnotením. Vykonal ju profesor Henri Payan, vedúci Katedry patologickej anatómie Lekárskej fakulty v Marseille. Po všetkých kontrolách a dodatočných vyšetreniach došiel Lekársky úrad v roku 1967 k záveru, že pre Michelihu uzdravenie nie je žiadne lekárske vysvetlenie. Spis bol hned' potom postúpený Medzinárodnému lekárskemu výboru. Správou poverili profesoara Michela Salmona, ktorý ju predložil v roku 1969.

Výbor potom požiadal o porovnávaciu expertízu biopsie vykonanej pred šiestimi rokmi, aby definitívne zaistil diagnózu, a poveril tým profesora Fabreho, vedúceho Katedry patologickej anatómie fakulty v Toulouse. Jeho závery boli identické s predchádzajúcimi: „Zhubný nádor s pôvodom vo väzive, nie v kostiach.“

V roku 1971 prezentoval profesor Salmon novú správu s doplňujúcimi dokumentmi s referenciou na prvé rádiografie vykonané po návrate Michelihu z Lúrd v roku 1963 a tiež záverečné vyhlásenie: Pravé, neliečiteľné ochorenie, prekvapujúce uzdravenie pri príležitosti púte do Lúrd, medicínsky nevysvetliteľné. Toto záverečné stanovisko ešte toho istého roku jednohlasne prijal Medzinárodný lekársky výbor.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Sarkóm panvy.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Vittorio Michelihu 26. mája 1976 biskup Alessandro Gottardi z Trientu za zázrak.⁹⁰

64

Serge PERRIN

Situácia a jej súvislosti: Serge Perrin sa narodil 13. februára 1929 a v čase uzdravenia, 1. mája 1970, žil vo veku 41 rokov v Lion d'Angers (Francúzsko).

Ked' mal Perrin 16 rokov, dostał úpal sprevádzaný silnými bolestami hlavy, čo vyžadovalo niekoľkodňové lekárské pozorovanie. V roku 1964 sa prejavil veľmi prudký neurologický syndróm, opäť sprevádzaný silnými bolestami hlavy, poruchami chôdze i reči a tiež náhlym ochrnutím pravej strany tela, ktoré po niekoľkých týždňoch zmizlo. Le-

⁹⁰ MANGIAPAN, s. 251 – 255; LÄPPLÉ, s. 194 – 198; SIEGMUND, G.: Wunder-Heilungen. v: A. Resch: Paranormale Heilung (2¹⁹⁸⁴), s. 591 – 603.

kári nedokázali zistíť príčinu, uspokojili sa teda s podaním liekov na rozširovanie ciev.

V decembri 1968 mal Perrin pri ceste autom do práce ďalší náhly záchvat. No ešte stihol doraziť na svoje pracovné miesto, avšak tam skolaboval. Nato ho odviezli domov. Lekárovi sa javil rovnaký klinický obraz ako pred štyrmi rokmi, a tak uplatnil tú istú liečbu. Keď boli symptómy po troch mesiacoch ešte stále prítomné, Perrina hospitalizovali na neurochirurgickej klinike nemocnice v Rennes pod vedením profesora Peckera. Dôkladné vyšetrenie potvrdilo diagnózu trombózy v ľavej krčnej tepne. Keďže chirurgický zákrok bol kontraindikovaný, vrátil sa domov, kde sa mohol iba prizerať, ako jeho ochrnutie postupuje. V apríli 1969 zistil ten istý špecialista, že insuficiencia (nedostatočnosť) krvného obehu mozgu u Perrina teraz bola bila terálna (obojstranná) a tiež zrak oboch očí sa zhoršoval.

V tejto beznádejnej situácii išiel Perrin v máji 1969 do Lúrd, odkiaľ sa vrátil v nezmenenom stave. Nasledujúce týždne boli poznačené čoraz väčším úbytkom síl s poškodením zraku skoro až k úplnej slepote, ako aj zvýšením frekvencie mozgových záchvatov a výpadkami pamäte. Lekárska liečba bola neúčinná. V októbri 1969 bola chorému priznaná invalidita tretieho stupňa.

O rok neskôr sa na želanie svojej manželky, ale bez nejakej veľkej nádeje, zúčastnil na púti z Angers do Lúrd, kde dorazil koncom apríla. Prvé dni prešli bez badateľného zlepšenia. Perrin bol veľmi zdeptaný. Posledný deň, 1. mája 1970, bolo ráno na programe ešte pomazanie chorých. Po tom, čo prijal toto pomazanie, cítil zvláštne mravčenie v nohách. Spociatku si mysel, že ide skôr o zhoršenie stavu, než o uzdravenie. Odniesli ho na ležadlo do jeho izby a uložili do posteľ. Popoludní mal potom zrazu pocit, že by mohol chodiť bez bariel. Hned' nato zistil, že bez nich môže dokonca chodiť lepšie ako s nimi. O pári hodín neskôr zas zbadal, že bez okuliarov vidí lepšie a že sa jeho zrak znormálizoval. Večer nastúpil bez cudzej pomoci do vlaku. Pred odchodom ho vyšetril Dr. Source, ktorý z jemu známemu klinickému obrazu nezistil takmer nič.

Keď sa Perrin vrátil domov, podrobil sa generálnemu vyšetreniu, ktoré vykonali lekári sprevádzajúci púť a jeho očný lekár zistil dokonalé upravenie zrakovnej schopnosti. Na želanie lekárov prišiel znova do nemocnice, aby ho opäťovne vyšetril profesor Pecker, ktorý v dvoch listoch adresovaných Dr. Souricemu uzdravenie v jednotlivých detailoch potvrdil.

Kedže uzdravenie pretrvávalo, vrátil sa Perrin v októbri 1970 a v mesiacoch máj a október 1971 do Lúrd a podrobil sa pri týchto príležitostiach kontrolám v Lekárskom úrade. V tom istom roku mu bola na základe uzdravenia redukovaná i sociálna pomoc z tretieho stupňa na druhý, to znamená bez možnosti pracovať, čo však zároveň znamenalo, že už nie je invalid (lekári po jeho dlhej práčeneschopnosti z obavy o jeho zdravie nechceli, aby hneď začal pracovať).

Pri jeho štvrtej návštive Lúrd Lekársky úrad 4. mája 1972 vyhlásil: Syndróm predbežne lavostrannej a následne obojstrannej trombózy (stenózy karotíd) bol uzdravený náhle, úplne a trvale. 21 lekárov Lekárskeho úradu jednohlasne vyhlásilo uzdravenie za také, ktoré sa udialo, a za isté. Lekársky úrad odporučil poslať spis Medzinárodnému lekárskemu výboru, no ešte pred jeho zaslaním požiadal biskupa z Angers, aby zostavil komisiu lekárov, ktorá by vyšetrila Serge Perrina a došla k svojmu vlastnému úsudku. Tento bol predložený vo februári 1974 s konštatovaním, že uzdravenie neurologického syndrómu organickej povahy je isté a trvalé.

17. októbra 1976 predložili svoju správu ustanovení spravodajcovia Medzinárodného výboru, neurológ prof. Dr. Pierre Mouren z lekárskej fakulty v Marseille a Dr. Dominique Bartoli, šef očného oddelenia kliniky v Toulouse. Potom členovia výboru jednohlasne vyhlásili uzdravenie z medicínskeho hľadiska za mimoriadne.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Recidivujúce ochrnutie pravej strany tela s poškodením zračku v dôsledku bilaterálnej trombózy.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie (infaust quoad valetudinem).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Pierra Perrina 17. júna 1978 biskup Jean Orchampt z Angers za zázrak.⁹¹

⁹¹ MANGIAPAN, s. 261 – 266; LÄPPLÉ, s. 198 – 201.

Situácia a jej súvislosti: Delizia Cirolli sa narodila 17. novembra 1964 a v čase uzdravenia, okolo Vianoc 1976, žila v Paternò na Sicílii (Táliansko).

Jedenástečnú Deliziu, ktorá dovtedy nikdy nebola väznejšie chorá, postihol začiatkom marca 1976 bolestivý opuch pravého kolena. Bolesti trvali do 20. marca, no rodičia tomu nevenovali pozornosť, až kým ich na to neupozornila učiteľka. Dievča teda priviedli k miestnemu

lekárovi, ktorý jej predpísal lieky utišujúce bolest, čo však ostalo bez účinku. Röntgenová snímka zo 7. apríla ukázala, že treba urobiť biopsiu. Táto bola vykonaná 30. apríla 1976 na Ortopedickej univerzitnej klinike v Catanií. Na ďalší deň nasledovalo celkové vyšetrenie a koleno zröntgenovali. Biopsia ako aj röntgenové snímky preukázali obávanú diagnózu: sekundárny zhoubný kostný nádor s metastázami alebo presnejšie: neuroblastóm v hornej oblasti pravej pŕšťaly. Rodičov informovali o vážnosti jej stavu a upovedomili o nevyhnutnosti amputácie pravej dolnej končatiny, pretože v opačnom prípade by nádor mohol skončiť smrťou. No tí odmietli dať svoj súhlas, preto bola nariadená liečba ožarovaním. 17. mája doviezli Deliziu do Ústavu rádiologie univerzity Catania, kde sa v samostatnej izbe cítila natol'ko opustená, že rodičia svoju dcéru, ktorej sa dávalo už len pol roka života, zobraли hned' na druhý deň domov.

Všetci, ktorí poznali Deliziu, začali sa teraz modliť za jej uzdravenie a zbierali peniaze, aby mohla podniknúť pút k Panne Márii Lurdskej, ktorú obyvatelia Sicílie veľmi uctievajú. 7. augusta 1976 prišla Delizia so svojou matkou do Lúrd. Zúčastňovala sa všetkých slávení a každý deň išla peši k jaskyni a do kúpeľov, pričom ju matka musela viackrát niest.

11. augusta odcestovala z Lúrd bez najmenšieho zlepšenia a domov sa vrátila totálne vyčerpaná. 11. septembra lekár opäť urobil röntgenovú snímku, ktorá ukázala zjavné zhoršenie a rozšírenie chorobného procesu. Delizia väčšinu času ležala doma vo svojej posteli. Začiatkom roka

1976 vážila už iba 22 kilogramov. Modlila sa a matka jej dávala piť lurdskú vodu. V priebehu decembra sa jej stav zhoršil a už sa počítalo so smrťou. Ako bolo na Sicílii zvykom, matka ušila pre Deliziu odev do truhly.

Jedného rána, krátko pred Vianocami, si Delizia zrazu všimla, že trpí menej a že bolesti v oblasti kolena nie sú také silné. Opýtala sa matky, či by mohla vstať, čo jej matka dovolila ako posledné želanie. Na jej prekvapenie Delizia sama vstala a chodila. Na druhý deň začala už znova normálny život. V krátkom čase mohla opäť jest bez pomoci a príberala na váhe a sile. Po vianočných prázdninách sa vrátila do školy.

V máji 1977 jej urobil lekár ďalší röntgen, ktorý ukázal, že z celkového ochorenia zostala už iba jazva na kosti.

Koncom júla 1977 podnikla Delizia ďakovnú pút' do Lúrd, kde zároveň navštívila Lekársky úrad. V rozhovore s matkou sa vysvetlil rad detailov v súvislosti s ochorením dcéry. Lekárske vyšetrenie bolo pre Deliziin panický strach sice stažené, no napriek tomu poskytlo potrebné údaje pre porovnanie s rádiografiou vykonanou od apríla do septembra 1976, ktoré doniesla matka so sebou. Pre úplné objasnenie prípadu požadoval Lekársky úrad všetku dokumentáciu o Deliziinom ochorení, ako aj jej súhlas s rôznymi kontrolnými vyšetreniami.

Do konca roka 1977 bola Lekárskemu úradu doručená celá dokumentácia a v júli 1978 a 1979 sa Delizia dostavila do Lúrd znova na kontrolo. Po podrobnom preskúmaní dokumentácie privolanými 21 lekármi – špecialistami z rôznych krajín, ktorým bol prípad predložený v rôznych jazykoch – bola pri štvrtej návšteve, 28. júla 1980, dôkladne vyšetrená. Nakoniec bolo veľkou väčšinou schválené a odovzdané toto záverečné stanovisko: Pretrváva morfológická anomália: Genu valgum (na základe vrodeného vykľbenia bedrového kĺbu); uzdravenie neprebehlo na základe liečby; uzdravenie je isté a vedecky nevysvetliteľné. K tomu sa odporučilo, aby prípad preveril Medzinárodný lekársky výbor, ktorý potom poveril svojich dvoch členov zostavením správy. Títo ju predložili 5. februára 1981. Medzinárodný lekársky výbor následne 26. septembra 1982 tiež vyhlásil toto uzdravenie za nevysvetliteľné.

Lekársky posudok:

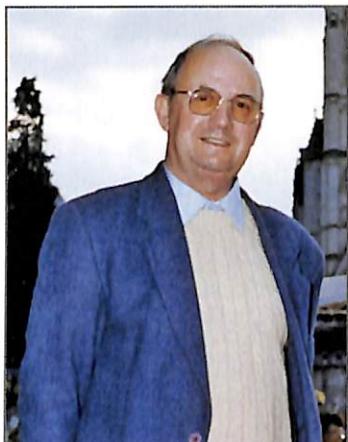
- **Diagnóza:** Ewingov sarkóm pravého kolena.

- *Prognóza:* Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- *Liečba:* Neúčinná.
- *Spôsob uzdravenia:* Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Delizie Cirolli 28. júna 1989 biskup Luigi Bonmarito z Catanie za zázrak.

V roku 1986 sa Delizia Cirolli vydala za Consolata Costu. Momentálne pracuje ako zdravotná sestra a je matkou viacerých detí⁹² (stav v roku 2009).

66 Jean-Pierre BÉLY

Situácia a jej súvislosti: Jean-Pierre Bély sa narodil 9. októbra 1936 a v čase uzdravenia, 9. októbra 1987, žil v La Couronne (Francúzsko).

Jean-Pierre Bély, ženatý s Geneviève a otec dvoch detí, pracoval ako ošetrovateľ chorých v nemocnici, keď sa v roku 1972 objavili prvé príznaky sklerózy multiplex: mravenčenie v prstoch a chodidlách a narastajúca únava. Jeho stav sa z roka na rok zhoršoval, no až v roku

1984 bola stanovená definitívna diagnóza sklerózy multiplex. Jeho zdravotný stav sa nadálej zhoršoval. Jedného rána v roku 1984 sa prebudil s úplne ochrnutou pravou polovicou tela. Ďalej sa už mohol pohybovať len na invalidnom vozíku, aj jeho ruky boli úplne deformované a ochrnuté. Nakoniec ostal pripútaný na lôžko a bol klasifikovaný ako „definitívny 100-percentný invalid s nárokom na opateru treťou osobou“.

V tomto stave cestoval 5. októbra 1987 spolu s Ružencovou púťou do Lúrd. V prve dva dni sa jeho zdravotný stav zhoršil. Prinášali ho k jas-

⁹² MANGIAPAN, s. 271 – 282; LÄPPLE, s. 201 – 204.

kyni a zúčastňoval sa na sláveniach, no zlepšenia stavu nenastalo. Naopak, jeho stav sa zhoršoval a boli opodstatnené obavy, že cestu neprežije. Keď však predsa len na tretí deň, 8. októbra, na nosidlách pred bazilikou prežíval slávenie sviatosti pomazania chorých, mal zážitok neobvyčajnej atmosféry. Po prijatí pomazania pocítil hlboký pokoj a vnútornú vyrovnanosť, akoby mu bolo všetko zlé v jeho živote odňaté. Bolo to uzdravenie srdca, ktoré ho ešte aj neskôr tak napĺňovalo, akoby tento moment prežíval znova. Potom ho nosiči odniesli naspať do jeho izby. Keď ho položili na posteľ, pocítil opäť kontakt so svojím telom, mal však zároveň pocit, akoby sa zosúval do studenej prieplasti. Potom zrazu pocítil teplo v prstoch, ktoré pomaly zaplavilo celé jeho telo. Pritom nevnímal čas a nakoniec sa našiel sedieť na okraji posteľ. Bély však ponajprv uprednostnil mlčanie o tejto udalosti, a preto ho na záverečné slávenie púte priniesli večer na jeho nosidlách. Chcel vstať, no keď videl okolo seba ostatných ležiacich chorých, zdržal sa. V nasledujúcu noc počul vnútorný hlas, ktorý viackrát hovoril: „Vstaň a chod!“ Vstal teda a bol zdravý. Aby nevzbudzoval pozornosť, po návrate čakal na svoju ženu na stanici v invalidnom vozíku. V aute, ktoré ich odvážalo domov, jej potom rozprával, že jeho stav sa zlepšil. Keď nakoniec videla, ako vyšiel po schodoch, pochopila, čo sa udialo. Keď Bély navštívil miestneho lekára, tento bol úplne užasnutý.

Až nasledujúci rok išiel Bély do Lúrd, aby 6. októbra 1988 prvýkrát informoval Lekársky úrad o svojom uzdravení. Počnúc týmto dátumom nasledovali každoročné vyšetrenia lekármi úradu a neurológom, prednóstom Neurologického oddelenia univerzitnej nemocnice v Poitiers.

Na žiadosť Medzinárodného lekárskeho výboru z Lúrd (CMIL) bola 17. júna 1992 vydaná prvá správa, kde stalo, že takéto uzdravenie nie je súčasťou nezvyčajné, ale je nevysvetliteľné.

V novembri 1992 výbor konečne rozhodnutie o uzdravení odročil. Nasledoval celý rad ďalších vyšetrení a konzultácií, pokým výbor nakoniec urobil 14. novembra 1998 väčšinou hlasou záverečné vyhlásenie, že Jean-Pierre Bély trpel s veľkou pravdepodobnosťou na sklerózu multiplex vo veľmi pokročilom štádiu, ktorá sa počas púte v Lurdoch náhle vyliečila takým mimoriadnym spôsobom, že sa to vedecky nedá vysvetliť.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** Skleróza multiplex.
- **Prognóza:** Nijaké vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (infaust quoad valetudinem et vitam).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetlitelný.

Cirkevné schválenie:

Po pozitívnom posudku kánonickej komisie uznal uzdravenie Jeana-Pierra Bélyho 9. februára 1999 biskup Dagens z Angoulême za zázrak.

Bély umrel v roku 2005 vo veku 69 rokov na inú chorobu.⁹³

67

Anna SANTANELLO

Situácia a jej súvislosti: Anna Santanello sa narodila v roku 1912 a v čase uzdravenia, 19. augusta 1952, žila vo veku 40 rokov v Salerne (Talianstvo).

Už v detstve mala Anna problémy so srdcom, pričom na podobnú diagnózu umrel i jeden z jej bratov a tiež sestra. Čím bola staršia, tým jej bolo horšie. Vyvinulo sa u nej ťažké ochorenie srdca s akútym klíbovým reumatizmom, ako

aj silná a trvalá dýchavičnosť (respiračná nedostatočnosť), čo jej stážovalo rozprávanie a znemožnilo chodenie. Pridružili sa prudké astmatické záchvaty, zmodranie tváre a pier v dôsledku nedostatku obsahu kyslíka v krvi (cyanóza) a obojstranný edém dolných končatín. Nakoniec bola pripútaná na lôžko a ledva dýchala. Lekári už nevideli riešenie.

V tejto bezmocnosti vyslovila Anna ešte posledné želanie: ísiť do Lúrd. 16. augusta 1952 sa zúčastnila na púti UNITALSI. Pretože už nemohla chodiť, pri príchode do Lúrd ju ihned preložili na nosidlá. Pod stálym

⁹³ Lourdes france, le Site officiel des Sanctuaires: Jean-Pierre-Bély; Heilungen und Wunder, s. 31.

dohľadom a opaterou bývala v starom Accueil Notre-Dame. 19. augusta ju priniesli na nosidlách do kúpeľov a sestry ju ponorili do ľadovo stúdneho prameňa. Pritom jej bolo tak, akoby v jej hrudi explodovalo niečo horúce, ako keby sa život obnovil. Po pár minútach mohla sama vstať. Nosidlá už viac nepotrebovala.

20. augusta Annu Santaniello vyšetrili viacerí lekári UNITALSI. V oficiálnej správe sa píše, že pulz sa normalizoval, cyanóza zmizla, edém sa stratil, mohla znova chodiť a normálne spať a mala opäť chuť do jedla, ktorú už dávno stratila. Po jej návrate ju vyšetrili dva lekári, ktorí jej uzdravenie potvrdili. 10. augusta 1953 prišla Anna Santaniello ako zdavotná sestra opäť do Lúrd a navštívila Lekársky úrad. Začalo sa opäťovné vyšetrenie, lebo dva z lekárov, ktorí ju ošetrovali, zostavili rôzne diagnózy: stenóza mitrálnej chlopne (*mitral valve stenosis*), resp. insuficiencia srdečnej chlopne (*mitral valve regurgitation*). Kritické vyšetrenie dokumentácie ukázalo, že rozdiel spočíval vo výbere pojmov. Dnes hovoríme o mitrálnej chybe. Druhá návšteva Lekárskeho úradu nasledovala 18. júla 1960. Po vyšetrení pri príležitosti tretej návštevy 24. júla 1963 lekári potvrdili uzdravenie. Lekársky spis bol odovzdaný Medzinárodnému lekárskemu výboru, ktorý na podklade správy Dr. Pierra Merleho z 11. apríla 1964 toto uzdravenie 3. mája 1964 označil za mimoriadne.

Lekársky posudok:

- **Diagnóza:** *Mitral valve stenosis alebo mitral valve regurgitation* (chlopňová chyba).
- **Prognóza:** Žiadne vyhliadky na vyliečenie + ohrozenie života (*infaust quoad valetudinem et vitam*).
- **Liečba:** Neúčinná.
- **Spôsob uzdravenia:** Náhly, úplný a trvalý, medicínsky nevysvetliteľný.

Cirkevné schválenie:

Lekársky spis odovzdaný arcidiecéze, i napriek pozitívnym výsledkom CMIL, ustanovenú kánonickú komisiu kvôli hore uvedeným odlišným diagnózam talianskych lekárov spočiatku nepresvedčil. Až keď na rokovanie UNITALSI 23. a 24. októbra 2004 Dr. Patrick Theillier, riaditeľ Lekárskeho úradu v Lurdoch, prípad znova prebral, arcibiskup Gerardo

Pierro zo Salerna uznal po novej kardiologickej správe uzdravenie Anny Santaniello 21. septembra 2005 za zázrak.

Anna Santaniello ostala slobodná a pomáhala ako detská zdravotná sestra stovkám detí v núdzi. V roku 2005 mala 94 rokov.⁹⁴

---

⁹⁴ Lourdes france, le Site officiel des Sanctuaires: Anna Santaniello; Heilungen und Wunder, s. 31.

Tabuľka: Cirkvou uznané zázračné uzdravenia z Lúrd

	Meno a bydlisko uzdravenej osoby	Diagnóza	Vek v čase uzdravenia	Uznanie diecézou
1	Catherine Latapie (Loubajac, Francúzsko)	Ochrnutie pravej ruky po dobu 16 mesiacov v dôsledku vykľbenia ramena a poškodenia pravej brachiálnej spleti.	38 rokov, 1. marec 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
2	Louis Bouriette (Lurdy, Francúzsko)	Úplná slepota pravého oka v dôsledku zranení pri výbuchu trhaviny.	54 rokov, marec 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
3	Blaisette Cazenave (Lurdy, Francúzsko)	Chronický zápal očných spojiviek a viečok spojený s vytocením viečok (blepharitis, ektropium) v trvaní troch rokov.	50 rokov, marec 1958	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
4	Henri Busquet (Nay pri Lurdoch, Francúzsko)	Zápal žliaz v oblasti krku s tvorbou fistúl trvajúci 15 mesiacov (jednoznačne tuberkulózny).	16 rokov, 29. apríl 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
5	Justin Bouhort (Lurdy, Francúzsko)	Chronická postinfekčná podvýživa s oneskoreným motorickým vývinom. Vtedajšia diagnóza: suchoty (Tbc).	2 roky, začiatok júla 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
6	Madeleine Rizan (Nay pri Lurdoch, Francúzsko)	Ochrnutie ľavej strany tela po dobu 26 rokov.	58 rokov, 17. október 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
7	Marie Moreau (Tartas, Region Landes, Francúzsko)	Takmer úplné oslepnutie predovšetkým pravého oka z dôvodu postupujúceho zápalu po dobu takmer 11 mesiacov.	17 rokov, 9. november 1858	18. január 1862, Tarbes (Francúzsko)
8	Pieter de Rudder (Jabbeke, Westflandern, Belgicko)	Otvorená zlomenina obidvoch kostí hornej tretiny ľavého predkolenia s chýbajúcim kostným premostením (pseudarthrosis).	53 rokov, 7. apríl 1875 (Oostacker, Belgicko)	25. júl 1908, Bruggy (Belgicko)
9	Joachime Dehant (Gesves pri Assesses, Belgicko)	Rana na pravej nohe s extenzívou gangrénoch.	29 rokov, 13. september 1878	25. apríl 1908, Namur (Belgicko)

	Meno a bydlisko uzdravenej osoby	Diagnóza	Vek v čase uzdravenia	Uznanie diecézou
10	Elisa Seisson (Rognonas, Francúzsko)	Srdcová hypertrofia s edémami na dolných končatinách.	27 rokov, 29. august 1882	12. júl 1912, Aix-en-Provence (Francúzsko)
11	Sestra Eugenia (Bernay, Francúzsko)	Absces malej panvy spojený s mechúrovou a črevnou fistulou, obojstranný zápal žil, oslabený celkový stav.	28 rokov, 21. august 1883	30. august 1908, Evreux (Francúzsko)
12	Sestra Julianne (La Roque pri Sarlat, Francúzsko)	Kavernózna tuberkulóza plúc spojená s krvácaním z plúc.	25 rokov, 1. september 1889	7. marec 1912, Tulle (Francúzsko)
13	Sestra Joséphine-Marie (Goincourt, Francúzsko)	Tuberkulóza plúc.	36 rokov, 21. august 1890	10. október 1908, Beauvais (Francúzsko)
14	Amélie Chagnon (Poitiers, Francúzsko)	Tuberkulózna osteoartrítida kolena a predpriehlavkových kostí II (Os metatarsale II).	17 rokov, 21. august 1891	8. september 1910, Tournay (Belgicko)
15	Clémentine Trouvé (Rouillé, Francúzsko)	Zápal okostnice (periostu) na päte pravého chodidla s fistulou.	14 rokov, 21. august 1891	6. jún 1908, Pariž (Francúzsko)
16	Marie Lebranchu (Pariž, Francúzsko)	Tuberkulóza plúc (Kochov tuberkulózny bacil).	35 rokov, 20. august 1892	6. jún 1908, Pariž (Francúzsko)
17	Marie Lemarchand (Caen, Francúzsko)	Tuberkulóza plúc spojená s vredmi na tvári a na nohe.	18 rokov, 21. august 1892	6. jún 1908, Pariž (Francúzsko)
18	Élise Lesage (Bucquoy, Francúzsko)	Tuberkulózna osteoartrítida kolena.	18 rokov, 21. august 1892	4. február 1908, Arras (Francúzsko)
19	Sestra Marie de la Présentation (Lille, Francúzsko)	Chronický tuberkulózny zápal žaludka a črev (gastroenterítida).	46 rokov, 29. august 1892	15. august 1908, Cambrai (Francúzsko)
20	Otec Cirette (Beaumontel, Francúzsko)	Amyotrofická laterálna skleróza miechy.	46 rokov, 31. august 1893	11. február 1907, Evreux (Francúzsko)
21	Aurélie Huprelle (Saint-Martin-le Nœud, Francúzsko)	Akúttna kavernózna tuberkulóza plúc s hemoptýzou.	26 rokov, 21. august 1895	1. máj 1908, Beauvais (Francúzsko)

	Meno a bydlisko uzdravenej osoby	Diagnóza	Vek v čase uzdravenia	Uznanie diecézou
22	Esther Brachmann (Paríž, Francúzsko)	Tuberkulózny zápal pobrušnice.	15 rokov, 21. august 1896	6. jún 1908, Paríž (Francúzsko)
23	Jeanne Tulasne (Tours, Francúzsko)	Tuberkulóza chrbtice (Pottova choroba) spojená s vybočením nohy.	20 rokov, 8. september 1897	27. október 1907, Tours (Francúzsko)
24	Clémentine Malot (Gaudefchart, Francúzsko)	Akútная kavernózna tuberkulóza plúc s hemoptýzou.	25 rokov, 21. august 1898	1. november 1908, Beauvais (Francúzsko)
25	Rose François (Paríž, Francúzsko)	Lymfangitída (zápal miazgových ciev), zápal pravej hornej končatiny s fistulami a rozsiahlym edémom.	36 rokov, 20. august 1899	6. jún 1908, Paríž (Francúzsko)
26	Páter Salvator (Dinard, Francúzsko)	Tuberkulózny zápal pobrušnice.	38 rokov, 25. jún 1900	1. júl 1908, Rennes (Francúzsko)
27	Sestra Maximilién (Marseilles, Francúzsko)	Hydatická cysta pečene a flebitída ľavej nohy.	43 rokov, 20. máj 1901	5. február 1908, Marseilles (Francúzsko)
28	Marie Savoye (Cateau-Cambresis, Francúzsko)	Chyba mitrálnej chlopne reumatického pôvodu.	24 rokov, 20. september 1901	15. august 1908, Cambrai (Francúzsko)
29	Johanna Bezenac (Saint-Laurent-des-Bâtons, Francúzsko)	Kachexia (chorobné schudnutie) a lupus tváre, pravdepodobne tuberkulózny.	28 rokov, 8. august 1904	2. júl 1908, Périgueux (Francúzsko)
30	Sestra Saint-Hilaire (Peyreleau, Francúzsko)	Nádorové ochorenie čreva.	39 rokov, 20. august 1904	10. máj 1908, Rodez (Francúzsko)
31	Sestra Sainte-Béatrix (Evreux, Francúzsko)	Zápal hrtanu (pravdepodobne tuberkulózny).	42 rokov, 31. august 1904	25. marec 1908, Evreux (Francúzsko)
32	Marie-Thérèse Noblet (Avenay, Francúzsko)	Spondylitis lumbodorsalis.	15 rokov, 31. august 1905	11. február 1908, Reims (Francúzsko)
33	Cécile Douville de Frasssu (Tournay, Belgicko)	Tuberkulózny zápal pobrušnice.	19 rokov, 21. september 1905	8. december 1909, Versailles (Francúzsko)

	Meno a bydlisko uzdravenej osoby	Diagnóza	Vek v čase uzdravenia	Uznanie diecézou
34	Antonia Moulin (Vienne, Francúzsko)	Osteomyelitis (zápal kostnej drené pravej stehrovej kosti s fistulami) a artritída kolena.	30 rokov, 10. august 1907	6. november 1910, Grenoble (Francúzsko)
35	Marie Borel (Mende, Francúzsko)	Šesť fekálnych fistúl v driekovej a brušnej oblasti.	27 rokov, 21./22. august 1907	4. jún 1911, Mende (Francúzsko)
36	Virginie Haudebourg (Lons-le-Saunier, Francúzsko)	Tuberkulózny zápal močového mechúra (cystitída) a obličiek (nefritída).	22 rokov, 17. máj 1908	25. novem- ber 1912, Saint-Claude (Francúzsko)
37	Marie Biré (Sainte- Gemme-la-Plaine, Francúzsko)	Slepota cerebrálneho pôvodu, bilaterálna zraková atrofia.	41 rokov, 5. august 1908	30. júl 1910, Luçon (Francúzsko)
38	Aimée Allope (Vern, Francúzsko)	Viackočetné tuberkulózne abscesy so štyrmi fistulami na prednej brušnej stene.	37 rokov, 28. máj 1909	5. august 1910, Angers (Francúzsko)
39	Juliette Orion (Saint-Hilaire-de- Voust, Francúzsko)	Tuberkulóza plúc a hrtanu, hnivávava lavostranná mastoidítida.	24 rokov, 22. júl 1910	18. október 1913, Luçon (Francúzsko)
40	Marie Fabre (Montredon, Francúzsko)	Chronický zápal čreva, prolaps maternice.	32 rokov, 26. septem- ber 1911	8. september 1912, Cahors (Francúzsko)
41	Henriette Bressolles (Nizza, Francúzsko)	Pottova choroba, paraplégia (obojstranné úplné ochrnutie dolných končatín).	28 rokov, 3. júl 1924	4. jún 1957, Nizza (Francúzsko)
42	Lydia Brosse (Saint-Raphael, Francúzsko)	Mnohopočetné fistuly tuberkulózneho pôvodu s rozsiahlymi prehľbeninami na sedacej časti tela.	41 rokov, 11. október 1930	5. august 1958, Coutances (Francúzsko)
43	Sestra Marie Mar- guerite (Rennes, Francúzsko)	Absces na ľavej obličke s hrboľekovým edémom a srdcovými ťažkostami.	64 rokov, 22. január 1937	20. máj 1946, Rennes (Francúzsko)
44	Louise Jamain (Paríž, Francúzsko)	Tuberkulóza plúc, črev a pobrušnice.	22 rokov, 1. apríl 1937	14. december 1951, Paríž (Francúzsko)
45	Francis Pascal (Beaucaire, Francúzsko)	Slepota, ochrnutie dolných končatín.	3 roky a 10 mesiacov, 31. august 1938	31. máj 1949, Aix-en-Provence (Francúzsko)

	Meno a bydlisko uzdravenej osoby	Diagnóza	Vek v čase uzdravenia	Uznanie diecézou
46	Gabrielle Clauzel (Oran, Alžírsko)	Spondylitis deformans.	49 rokov, 15. august 1943	18. marec 1948, Oran (Alžírsko)
47	Yvonne Fournier (Limoges, Francúzsko)	Extenzívno-progresívny posttraumatický syndróm lŕavého ramena (Lerichov syndróm).	22 rokov, 19. august 1945	14. november 1959, Paríž (Francúzsko)
48	Rose Martin (Nizza, Francúzsko)	Rakovina krčka maternice.	46 rokov, 3. júl 1947	17. marca 1958, Nizza (Francúzsko)
49	Jeanne Gestas, (Bègles, Francúzsko)	Poruchy trávenia spojené s postoperačnými obštrukčnými epizódami.	50 rokov, 22. august 1947	13. júl 1952, Bordeaux (Francúzsko)
50	Marie-Thérèse Canin (Marseilles, Francúzsko)	Tuberkulóza stavcov a pobrušnice s fistulami.	37 rokov, 9. október 1947	6. jún 1952, Marseilles (Francúzsko)
51	Magdalena Carini (San Remo, Taliansko)	Tuberkulóza pobrušnice, plúc a chrbtice s poruchami cirkulácie.	31 rokov, 15. august 1948	2. jún 1960, Miláno (Talian- sko)
52	Jeanne Frétel (Rennes, Francúzsko)	Tuberkulóza pobrušnice.	34 rokov, 8. október 1948	20. november 1950, Rennes (Francúzsko)
53	Thea Angele (Oberlangensee bei Tettang, Nemecko)	Skleróza multiplex v trvaní 6 rokov.	29 rokov, 20. máj 1950	28. jún 1961, Tarbes-Lourdes (Francúzsko)
54	Evasio Ganora (Casale-Monferrato, Taliansko)	Hodgkinova choroba.	37 rokov, 2. jún 1950	31. máj 1955, Casale-Monfer- rato (Taliansko)
55	Edeltraud Fulda (Viedeň, Rakúsko)	Addisonova choroba.	34 rokov, 12. august 1950	18. máj 1955, Viedeň (Rakúsko)
56	Paul Pellegrin (Toulon, Francúzsko)	Pooperačná fistula ako následok pečeňového abscesu.	52 rokov, 3. október 1950	8. decem- ber 1953, Fréjus-Toulon (Francúzsko)
57	Brat Leo Schwager (Fribourg, Švajčiarsko)	Skleróza multiplex v trvaní 5 rokov.	28 rokov, 30. apríl 1952	18. december 1960, Lausanne- Genf-Fribourg (Švajčiarsko)

Zoznam literatúry

BENEDICTUS XIV: *De Lambertinus Opus De Servorum Dei Beatificatione et Beatorum Canonizatione, in septem volumina distributum. Tomus IV (1841).*

BOISSARIE, Dr. med.: *Die großen Heilungen von Lourdes.* Deutsche autor. u. vermehrte Ausg. von J. P. Baustert. Lingen a. d. Ems: R. van Acken, 1902.

DONDELINGER, PATRICK: *Die Visionen der Bernadette Soubirous und der Beginn der Wunderheilungen in Lourdes.* Regensburg: Friedrich Pustet, 2003.

FULDA, EDELTRAUD: ... und ich werde genesen sein. Autobiographie. Leipzig: St.-Benno-Verlag, 1986.

LÄPPLER, ALFRED: *Die Wunder von Lourdes. Berichte, Tatsachen, Beweise.* Augsburg: Pattloch, 1995.

LAURENTIN, RENÉ: *Das Leben der Bernadette: die Heilige von Lourdes.* Düsseldorf: Patmos, 1979.

LE BEC, RENÉ: *Die grossen Heilungen von Lourdes in ärztlichem Urteil. Nach dem neuesten Stand der Forschung bearb. u. hg. von François Leuret.* Wiesbaden: Credo-Verlag, 1953.

Lourdes: Heilungen und Wunder. Sonderausgabe der Zeitschrift *Lourdes Magazine.* Lourdes, 2008, mit Poster der Wunderheilungen + Begleiter zum Wasserweg.

MANGIAPAN, THÉODORE: *Les Guérisons de Lourdes. Étude historique et critique depuis l'origine à nos jours.* Éditions Oeuvre de la Grotte, 1994.

OLIVIERI, ALPHONSE: Difficultés contre le caractère extranatural des guérisons de Lourdes. *Bulletin de l'Association Médicale Internationale de Lourdes,* 1959.

OLIVIERI, ALPHONSE: Gibt es noch Wunder in Lourdes? 18 Fälle von Heiligen (1950 > 1969). Aschaffenburg: Pattloch, 1973.

OLIVIERI, ALPHONSE: Y at-il encore de miracles à Lourdes? Curatio Christo-iussa: Berlin, 1976 (Berliner Hefte für Ev. Krankenhausseelsorge; 39).

RESCH, ANDREAS: Paranormale Heilung. Innsbruck: Resch, ²1984 (Imago Mundi; 6).

RESCH, ANDREAS: Miracoli dei Beati 1983 – 1990. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 1999 (Sussidi per lo studio delle cause dei Santi; 3).

RESCH, ANDREAS: Wunder der Seligen 1983 – 1990 (Wunder von Seligen und Heiligen; 1). Innsbruck: Resch, 1999.

RESCH, ANDREAS: Miracoli dei Beati 1991 – 1995. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 2002 (Sussidi per lo studio delle cause dei Santi; 4).

RESCH, ANDREAS: Miracoli dei Santi 1983 – 1995. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 2002 (Sussidi per lo studio delle cause dei Santi; 5).

RESCH, ANDREAS: Wunder der Seligen 1991 – 1995 (Wunder von Seligen und Heiligen; 2). Innsbruck: Resch, 2007.

SIEGMUND, GEORG: Wunder-Heilungen. In: Andreas Resch: Paranormale Heilung. Innsbruck: Resch, ²1984 (Imago Mundi; 6), S. 569 – 624.

TAURIAC, JEAN MARIE: Wunder in Lourdes. Heilungsberichte, Wunder und Wissenschaft. Die Erscheinungen. Innsbruck u. a.: Tyrolia, 1957.

THEILLIER, PATRICK: Lourdes: wenn man von Wundern spricht. Augsburg: Sankt Ulrich Verlag GmbH, 2003.

VERAJA, FABIJAN: Heiligsprechung. Kommentar zur Gesetzgebung und Anleitung für die Praxis. Übers. u. hg. v. Andreas Resch. Innsbruck: Resch, 1998.

VON MATT, LEONARD/TROCHU, FRANCIS: Bernadette Soubirous. Wien: Herold, 1956.

ZOLA, ÉMILE: Lourdes. Leipzig: Verl. Sammlung Dieterich, 1991, 2. Aufl. im Großformat.

Menný register

A

Allope, Aimée 70, 71, 128
Aloi, Elisa 109, 110, 130
Angele, Thea 94, 95, 129

B

Bély, Jean-Pierre 120,
121, 122, 130
Benedikt XIV. 7, 17
Bezenac, Johanna 58,
59, 127
Bigot, Marie 105, 106, 130
Biré, Marie 69, 70, 128
Boissaire, Gustave 14,
21, 32, 34, 37, 40, 41, 42,
48, 49, 52, 55, 57, 58, 63,
66, 131
Borel, Marie 66, 67, 128
Bouriette, Louis 23, 125
Brachmann, Esther 49,
50, 127
Bressolles, Henriette
74, 75, 76, 128
Brosse, Lydia 77, 78, 128

C

Canin, Marie-Thérèse
89, 90, 129
Capitaine, Françoise 78,
79
Carini, Magdalena 90,
91, 129
Cazenave, Blaisette 24,
25, 125
Chagnon, Amélie 39, 40,
126
Cirette, Abbé 46, 47, 126
Cirolli, Delizia 118, 119,
120, 130

Clauzel, Gabrielle 83,
84, 129
Couteault, Alice 103,
104, 130

D

De Rudder, Pieter 30,
31, 32, 125
Dehant, Joachime 33,
34, 125
Dondelinger, Patrick
9, 131
Douville de Franssu,
Cécile 63, 64, 127
Dunot de Saint-Maclou,
George-Fernand
12, 35, 37

E

Eugenia, Sestra 35, 36,
126

F

Fabre, Marie 73, 74, 128
Fournier, Yvonne 84,
85, 129
François, Rose 53, 54, 127
Frétel, Jeanne 92, 93, 129
Fulda, Edeltraud 97, 99,
129, 131

G

Ganora, Evasio 96, 97,
129
Gestas, Jeanne 87, 88, 129

H
Haudebourg, Virginie
68, 69, 128

Henri Busquet 25, 26, 125
Huprelle, Aurélie 48, 126

J

Jamain, Louise 80, 81,
128
Joséphine-Marie, Sestra
38, 126
Jourdain, Anne 38
Julienne, Sestra 36, 37, 126
Jupin, Lucie 60
Justin Bouhort 27, 28, 125

L

Labrevoies, Rose 53
Lambertini, Prospero
7, 16, 17
Läpple 27, 29, 45, 47, 49,
54, 55, 57, 59, 61, 62, 69,
76, 81, 83, 84, 88, 90, 91,
93, 95, 97, 101, 103, 104,
106, 108, 110, 112, 115,
117, 120, 131

Latapie, Catherine 12, 21,
22, 125

Laurentin, René 131
Le Bec, René 81, 83, 87,
90, 131

Lebranchu, Marie 41,
42, 43, 126

Lemarchand, Marie
43, 44, 50, 126
Lesage, Élise 44, 45,
50, 126

M

Mabille, Marie 35
Malot, Clémentine 52,
53, 127

Mangiapan, Théodore
20, 21, 22, 24, 25, 27, 28,
29, 30, 32, 34, 35, 36, 37,
38, 40, 42, 44, 46, 47, 49,
50, 52, 53, 54, 55, 57, 58,
59, 61, 62, 63, 64, 66, 67,
69, 70, 71, 73, 74, 76, 78,
80, 81, 83, 84, 85, 87, 88,
90, 91, 93, 95, 97, 99, 101,
103, 104, 106, 108, 110,
112, 115, 117, 120, 131

Marie de la Présentation,
Sestra 45, 46, 126

Marie Marguerite, Sestra
78, 79, 128

Martin, Rose 86, 87, 129

Maximilien, Sestra 56,
57, 127

Michel, François-
-Bernard 15

Micheli, Vittorio 6, 113,
114, 115, 130

Moreau, Marie 29, 30, 125

Moulin, Antonia 65,
66, 128

N

Noblet, Marie-Thérèse
62, 127

Nouvel, Ginette 107,
108, 130

O

Olivieri, Alphonse 19, 78,
81, 83, 85, 88, 90, 91, 93,
95, 97, 99, 103, 104, 106,
108, 110, 112, 131

Orion, Juliette 72, 73, 128

P

Pascal, Francis 82, 83, 128

Pellegrin, Paul 99, 100,
101, 129

Perrin, Serge 115, 116,
117, 130

Pius X. 14

R

Resch, Andreas 6, 19,
115, 132

Rizan, Madeleine 28,
29, 125

S

Sainte-Béatrix, Sestra
61, 62, 127

Saint-Hilaire, Sestra
60, 61, 127

Salvator, Páter 54, 55, 127

Santaniello, Anna 122,
123, 124, 130

Savoye, Marie 57, 58, 127

Schwager, Brat Leo 101,
103, 129

Seisson, Elisa 34, 35, 126

Siegmund, Georg 115,
132

Soubirous, Bernadetta
5, 7, 9, 10, 11, 23, 27, 131,
132

T

Taburel, Ernest 54

Tamburini, Juliette
111, 112, 130

Tauriac, Jean Marie 22,
23, 27, 132

Theillier, Patrick 12, 14,
15, 21, 123, 132

Thiébaut, François 95,
102, 104, 106

Trochu, Francis 132

Trouvé, Clémentine 40,
41, 50, 126

Tulasne, Jeanne 51, 52,
127

V

Veraja, Fabijan 19, 132

Vergez, Henri 12, 24, 25,
26, 27, 29

Vildier, Rosalie 61

Von Matt, Leonard 132

Z

Zola, Émile 50, 132

Vecný register

A

- A.M.I.L. 14, 101
absces 25, 35, 36, 51, 65,
66, 71, 77, 78, 79, 83, 100,
105, 109, 126, 128, 129
Addisonova choroba 98,
99, 129
Aix-en-Provence 83, 126,
128
Albi 108, 130
amyotrofická laterálna
skleróza miechy 47, 126
Angers 71, 115, 116, 117,
128, 130
Angoulême 122, 130
Arachnoidítida 105, 106,
130
Arles 35
Arras 45, 126
artritída 66, 128
atrofia 69, 70, 128

B

- Beauvais** 38, 49, 53, 126,
127
blepharitis 24, 25, 125
Bordeaux 30, 88, 129
Bruggy 32, 125
Budd-Chiariho syndróm
107, 108, 130
Bureau des Constatations
Médicales 12

C

- Cahors** 74, 128
Cambrai 46, 58, 126, 127
Casale-Monferrato 96,
97, 129
Catania 118, 120, 130

CMIL 15, 16, 121, 123

Coutances 78, 128
cystitída 68, 128

E

- ektropium** 24, 25, 125
Embrun 35
epistaxa 112, 130
Evreux 36, 46, 47, 61, 62,
126, 127
Ewingov sarkóm 119, 130

F

- fekálne fistuly** 67, 128
fistuly, tuberkulózne
78, 128
flebitída 56, 57, 65, 127

Fribourg 101, 103, 129

G

- gangréna** 33, 125
gastroenteritída 46, 126
Grenoble 65, 66, 128

H

- Hodgkinova choroba**
96, 97, 129
hydatická cysta pečene
57, 127
hypertrofia, srdcová
34, 126

CH

- chlopňová chyba** 123, 130
chyba mitrálnej chlopne
58, 127

K

- kachexia** 59, 86, 127

kritéria/uzdravenie

7, 15, 16, 17, 19

L

- Lausanne** 103, 129
Lekárska asociácia 14
Lekársky úrad 7, 12, 14,
15, 19, 21, 34, 35, 39, 41,
42, 43, 44, 46, 47, 48, 50,
51, 52, 54, 55, 56, 58, 59,
60, 61, 62, 64, 65, 66, 67,
68, 69, 72, 74, 75, 76, 77,
81, 82, 84, 85, 86, 88, 89,
91, 92, 93, 95, 96, 97, 98,
100, 102, 104, 106, 108,
110, 112, 114, 117, 119,
121, 123

Lekársky výbor 7, 15, 19,
78, 85, 88, 91, 95, 97, 98,
100, 102, 104, 106, 108,
110, 112, 114, 115, 117,
119, 121, 123

Lerichov syndróm 85, 129

Lurdy 6, 9, 14, 15, 19, 20,
22, 23, 27, 32, 45, 50, 59,
62, 78, 81, 83, 122, 124,
125, 129, 131, 132

Luçon 63, 70, 73, 128

lupus 43, 59, 127
lymfangitída 54, 65, 127

M

- Marseille** 56, 57, 89, 90,
111, 112, 114, 117, 127,
129, 130
Massabielle 5, 9, 11, 23, 24,
37, 42, 44, 53
Medzinárodná lekárska
asociácia v Lurdoch 14

Medzinárodný lekársky výbor v Lurdoch 15, 19
Mende 66, 67, 128
Messina 109, 110, 130
Miláno 91, 97, 129

N

nádorové ochorenie čreva
60, 127
Namur 34, 125
nefritída 68, 128
Nizza 74, 75, 76, 86, 87,
128, 129

O

ochrnutie 22, 28, 29, 47,
75, 76, 82, 85, 101, 105,
106, 115, 116, 117, 120,
125, 128, 130
Oran 83, 84, 129
oslepnutie 30, 53, 82, 125
osteoartrítida,
tuberkulózna 39, 45,
110, 126, 130
osteomyelítida 66, 111,
128
osteoperiostítida 40, 112,
130

P

paraplégia 76, 128
Pariž 15, 35, 41, 42, 43,
44, 48, 49, 50, 53, 54, 80,
81, 85, 89, 93, 126, 127,
128, 129
pečeňový absces 100, 129
Périgueux 59, 127
pes equinovarus 33
podvýživa 27, 125
Poitiers 39, 45, 104, 121,
126
poruchy trávenia 28, 73,
83, 88, 129

Pottova choroba 51, 62,
75, 76, 89, 127, 128
prolaps maternice 73,
74, 128
pseudarthrosis 32, 125

R

rakovina krčka maternice
86, 129
Reims 63, 127
Rennes 55, 78, 79, 92, 93,
106, 116, 127, 128, 129,
130
Rodez 60, 61, 127

S

Saint-Claude 69, 128
Salerno 122, 124, 130
sarkóm panvy 113, 115,
130
skleróza multiplex 94, 95,
101, 102, 103, 104, 120,
121, 122, 129, 130
slepota 23, 29, 69, 70, 82,
106, 116, 125, 128
spondylitis deformans
84, 129
spondylitis lumbodorsalis
62, 127
suchoty 27, 125

T

Tarbes 16, 19, 22, 24, 25,
26, 28, 29, 30, 63, 87, 95,
125, 129
Tournay 39, 40, 63, 126,
127
Tours 51, 52, 127
Trent 113, 114, 115, 130
tuberkulóza črev 80,
81, 128
tuberkulóza hrtanu 72,
128

tuberkulóza chrbtice
51, 62, 75, 89, 91, 127,
129
tuberkulóza plúc 36, 37,
38, 41, 42, 43, 48, 49, 52,
55, 72, 80, 81, 91, 126,
127, 128, 129

tuberkulóza pobrušnice
80, 81, 89, 90, 91, 92, 93,
128, 129

tuberkulóza stavcov
90, 129
Tulle 37, 126

U

uzdravenia 5, 6, 7, 8,
11, 12, 14, 15, 16, 18,
19, 20, 21

V

Versailles 64, 127
Viedeň 97, 98, 99, 129
vybočenie nohy 51, 127

Z

zápal črev, chronický
45, 46, 74, 126, 128
zápal hrtanu 61, 72,
90, 127
zápal močového mechúra,
tuberkulózny 68, 128
zápal obličiek,
tuberkulózny 68, 128
zápal okostníc 40, 41,
109, 112, 126
zápal pobrušnice 35, 50,
51, 55, 56, 64, 87, 127
zápal žliaz 26, 125
zázračné uzdravenia 12

Ž

Ženeva 103

Obsah

PREDLOV	5
ÚVOD	7
I. DEJINY	9
Bernadetta Soubirous	9
Uzdravenia	11
Zázračné uzdravenia	12
Lekársky posudok	12
Kritéria	15
Prospero Lambertini	17
Cirkevné uznanie uzdravenia za zázrak	19
II. 67 zázračných uzdravení z Lúrd	21
1. Catherine LATAPIE	21
2. Louis BOURIETTE	23
3. Blaisette CAZENAVE	24
4. Henri BUSQUET	25
5. Justin BOUHORT	27
6. Madeleine RIZAN	28
7. Marie MOREAU	29
8. Pieter DE RUDDER	30
9. Joachime DEHANT	33
10. Elisa SEISSON	34
11. Sestra EUGENIA	35
12. Sestra JULIENNE	36
13. Sestra JOSÉPHINE-MARIE	38
14. Amélie CHAGNON	39
15. Clémentine TROUVÉ	40
16. Marie LEBRANCHU	41
17. Marie LEMARCHAND	43
18. Élise LESAGE	44
19. Sestra MARIE DE LA PRÉSENTATION	45
20. Abbé CIRETTE	46

21. Aurélie HUPRELLE	48
22. Esther BRACHMANN	49
23. Jeanne TULASNE	51
24. Clémentine MALOT	52
25. Rose FRANÇOIS	53
26. Páter SALVATOR	54
27. Sestra MAXIMILIEN	56
28. Marie SAVOYE	57
29. Johanna BEZENAC	58
30. Sestra SAINT-HILAIRE	60
31. Sestra SAINTE-BÉATRIX	61
32. Marie-Thérèse NOBLET	62
33. Cécile DOUVILLE de FRANSSU	63
34. Antonia MOULIN	65
35. Marie BOREL	66
36. Virginie HAUDEBOURG	68
37. Marie BIRÉ	69
38. Aimée ALLOPE	70
39. Juliette ORION	72
40. Marie FABRE	73
41. Henriette BRESSOLLES	74
42. Lydia BROSSE	77
43. Sestra MARIE MARGUERITE	78
44. Louise JAMAIN	80
45. Francis PASCAL	82
46. Gabrielle CLAUZEL	83
47. Yvonne FOURNIER	84
48. Rose MARTIN	86
49. Jeanne GESTAS	87
50. Marie-Thérèse CANIN	89
51. Magdalena CARINI	90
52. Jeanne FRÉTEL	92
53. Thea ANGELE	94

54. Evasio GANORA	96
55. Edeltraud FULDA	97
56. Paul PELLEGRIN	99
57. Brat Leo SCHWAGER	101
58. Alice COUTEAULT	103
59. Marie BIGOT	105
60. Ginette NOUVEL	107
61. Elisa ALOI	109
62. Juliette TAMBURINI	111
63. Vittorio MICHELI	113
64. Serge PERRIN	115
65. Delizia CIROLI	118
66. Jean-Pierre BÉLY	120
67. Anna SANTANIELLO	122
 TABUĽKA: Cirkvou uznané zázračné uzdravenia z Lúrd	125
ZOZNAM LITERATÚRY	132
MENNÝ REGISTER	134
VECNÝ REGISTER	136

Andreas Resch

LURDSKÉ ZÁZRAKY

Vydali Redemptoristi – Slovo medzi nami,
Puškinova 1, 811 04 Bratislava
v roku 2011 ako svoju 62. publikáciu.
Z nemeckého originálu
preložil Ján Zoričák.
Zodpovedný redaktor Marián Kováčik.
Odborná spolupráca MUDr. Stela Kašperová.
Grafická úprava a návrh obálky Lýdia Šlosarová.
Jazyková úprava Alena Kolesárová.
Tlač LÚČ, vydavateľské družstvo Bratislava.
Prvé vydanie. 137 strán.
ISBN 978-80-89342-26-6

Nejedného čitateľa možno prekvapí fakt, že z vyše 30 000 uzdravení v Lurdoch bolo za 150 rokov od zjavení uznaných za zázraky len 67. Aj to však svedčí o opatrnosti, s akou Katalická cirkev pristupuje k udalostiam, ktoré zdanivo či skutočne presahujú prirodzenosť človeka.

Autor páter Andreas Resch, rakúsky redemptorista, chronologicky a podrobne opisuje všetky Cirkvou uznané zázraky. Vydané tuto faktografickú knihu s nádejou, že jedným pomôže k viere v existenciu i moc Boha, iných zas povzbudí v nádeji a k modlitbe v ich ľudsky neliečiteľných stavoch.

• • •

P. ANDREAS RESCH (nar. 29. 10. 1934) bol vysvätený za kňaza roku 1961. Doktorát z teológie získal na univerzite v Grazi v roku 1963. V roku 1967 získal doktorát z filozofie na univerzite v Innsbrucku. Ďalej študoval psychoanalýzu a behaviorálnu terapiu v Innsbrucku, Mnichove a Londýne. Do roku 1980 pôsobil ako psychoterapeut. Ako profesor pre klinickú psychológiu a paranormalógiu pôsobil v rokoch 1969 – 2000 na Lateránskej univerzite a Akadémii Alfonsiane v Ríme. Venuje sa bohatej publikáčnej činnosti. Momentálne žije a pracuje v Innsbrucku.

ISBN 978-80-89342-26-6

9 788089 342266